

Алистър Маклейн
Устата на гроба

Първа глава

Понеделник привечер – вторник три сутринта

Револверите колт се произвеждат от цял век насам, без никакви изменения в конструкцията им. Купете си днес един и той по нищо няма да се различава от колта на Уайът Ърп, когато е бил шериф на Додж Сити. Това е най-старият револвер в света и несъмнено най-известният, а ако за критерий при определяне на качествата му се използва официалното му предназначение да осакатява и убива, тогава вероятно колтът е и най-доброто ръчно огнестрелно оръжие, което е произвеждано някога. Вярно е, раната, причинявана от най-близките му конкуренти люгер и маузер, също не е приятна, но техните високоскоростни малокалибрени и облечени в стомана куршуми просто преминават през тебе и оставят малко спретнато отворстие, а цялата им енергия отива някъде по далечните чукари, докато големият, тъпонос и необлечен в нищо оловен куршум на колта при удар се разплесква като гъба и при преминаването си през тялото разкъсва и смазва мускули, тъкани и кости и цялата му енергия остава в тебе.

Накратко, ако те удари куршум от колт, да кажем в крака, ти не изругаваш, не се извърташ и не палиш ловко цигара с една ръка, нито пък след това с небрежен жест застрелваш между очите нападателя си. Когато такъв куршум те улучи в крака, ти падаш на земята в безсъзнание, а ако е улучена бедрената ти кост и имаш късмет да преживееш разкъсаните артерии и шока, никога вече няма да можеш да ходиш без патерици, понеже напълно разтрошената бедрена кост не предлага никакъв друг избор на хирурга, освен да ти отреже крака. Ето защо стоях абсолютно неподвижен, без дори да дишам, тъй като колтът, който ми навее всички тези неприятни мисли, беше насочен точно към дясното ми бедро.

И още нещо за колтовете – спусъкът им не е лек и се изисква известна сила за задействане на полуавтоматичния механизъм, а това ги прави доста неточни, освен ако не ги държи здрава и стабилна ръка. В моя случай обаче нямаше никаква надежда. Ръката с колта, отпусната толкова леко и същевременно целенасочено върху масичката на радиота, беше най-стабилната ръка, която някога бях виждал. Беше буквално неподвижна. Виждах я съвсем ясно. Светлината в кабината на радиота беше слаба, реостатът на настолната лампа беше в долно положение,

така че върху изподраскания метален плот на масичката падаше само малък сноп жълтеникава светлина, който отрязваше ръката до маншета, но пък самата ръка се виждаше чудесно. Все едно, че беше от камък – револверът не би могъл да бъде по-неподвижен дори в мраморната ръка на статуя. Отвъд осветеното пространство полуразличавах, полуусещах тъмните очертания на някаква фигура, облегла се на преградата с леко наклонена на една страна глава. Под шапката проблясваше бялото на немигащите очи. Погледът ми се върна обратно на ръката. Колтът не беше помръднал ни на йота. Почти несъзнателно стегнах десния си крак, за да посрещна изстрела. Като средство за самозащита този жест изглеждаше точно толкова полезен, колкото ако вдигнеш пред себе си разворен вестник. Щеше ми се полковник Сам Колт да бе изобретил нещо друго, нещо наистина полезно, като безопасни игли например.

Бавно, съвсем бавно и плавно вдигнах ръце с дланите напред до височината на раменете си. Направих го внимателно да не би някой нервак да реши, че замислям някаква глупост като да оказвам съпротива да речем. Мярката вероятно беше съвсем излишна, тъй като изобщо не личеше, че човекът зад неподвижното дуло има нерви, а и съпротивата беше последното нещо, за което мислех в момента. Слънцето отдавна беше залязло, но на северозапад червеникавите отблясъци на залеза все още озаряваха хоризонта, и на фона на отворената врата силуетът ми се очертаваше чудесно. Типът зад бюрото вероятно държеше с лявата си ръка реостата на лампата и всеки момент щеше да увеличи светлината, за да ме заслепи. Пък и този револвер. На мен ми плащаха, за да рискувам. Плащаха ми и за това от време на време да изпадам в опасни ситуации. Но не ми плащаха да играя ролята на пълен идиот със склонност към самоубийство. Вдигнах още малко ръце и се опитах да изглеждам максимално миролюбив и безобиден. Като знаех как се чувствавам, това не ми костваше никакви усилия.

Човекът с колта мълчеше и продължаваше да седи неподвижно. Изобщо не помръдваше. Вече виждах и белотата на зъбите му. Блестящите очи ме гледаха, без да мигат. Усмивката му, леко наклонената встрани глава, небрежната поза на тялото – изобщо цялото това излъчване на мрачна и сардонична заплаха в малката кабина беше толкова тежко, че направо можеше да го докоснеш. В мълчанието и неподвижността на този човек и в неговото пълно безразличие на котка, която си играе с мишка, имаше нещо пагубно, нещо ужасяващо неестествено и нереално. Усещаше се, че в тази малка кабина се таи смъртта и всеки момент ще посегне с ледения си показалец. Въпреки шотландския си

произход, аз не вярвам в свръхестествени явления, нито имам ясновидска дарба или шесто чувство – от гледна точка на екстрасенсите способностите ми за извънсетивни възприятия са подобни на тези на парче железо. Само че сега усещах смъртта във въздуха.

– Мисля, че и двамата правим грешка – казах аз. – Най-вече ти. Може да се окаже, че и двамата сме на една страна.

Думите излизаха трудно от внезапно пресъхналото гърло, а езикът не помагаше никак на красноречието ми, но все пак те ми звучаха добре, точно както ги исках – приглушени, спокойни и миролюбиви. Може пък този тип да беше луд. Нагоди се към него. Направи нещо. Каквото и да е, само не умирай. Кимнах към стола пред ъгъла на бюрото му:

– Много тежък ден беше днешният. Какво ще кажеш да седнем и да поговорим, а? Обещавам да си държа ръцете вдигнати.

Никаква реакция. Нито от страна на белите зъби и очи. Нито от небрежното презрение, нито от железния револвер в железната ръка. Усетих как собствените ми ръце започват да се свиват в юмруци – веднага ги отпуснах, но не можех да направя нищо срещу изгарящия ме отвътре гняв, той бавно се натрупваше у мен.

Усмехнах се с надеждата, че го правя приятелски и окуражаващо, и бавно се придвижих към стола. През цялото време не откъсвах очи от онзи и държах ръцете си вдигнати още по-високо, а от сърдечната усмивка ме болеше цялото лице. Такъв колт спокойно убива елен от петдесет метра, нямаше смисъл да мисля какво можеше да се случи с мен в този момент. От друга страна обаче, имах само два крака и бях силно привързан и към двата.

Стигнах до стола с непокътнати крака. Седнах с вдигнати ръце и отново започнах да дишам. Преди това, без да усетя, бях престанал – то е разбираемо, като се знае какви работи ми се въртяха из ума: от типа на патерици, кървене до смърт и други подобни, които лесно сграбчват човешкото въображение.

Колтът си стоеше все така неподвижен. Дулото му не ме последва, докато прекосях кабината, и все още сочеше към мястото, където се бях намирал преди десет секунди. Реагирах бързо и се хвърлих към ръката с револвера, но все пак не толкова бързо, че да си строша врата. Бях почти сигурен, че дори не е нужно да реагирам толкова бързо, но още не бях стигнал онзи напреднал стадий на развитие, който шефът благосклонно ми приписва като винаги ми дава най-мръсната работа и при който не се вършат ненужни движения.

За себе си мога да кажа, че се храня правилно, спортувам много и

макар че нито едно застрахователно дружество в света не би ме погледнало, бих издържал по всяко време медицинските им прегледи и въпреки това не можах да изтръгна револвера. Ръката, която ми приличаше на изваяна от мрамор, наистина беше такава, само че по-студена. Прав бях за смъртта в кабината, само че тук тя вече не спотайваше косата си – беше минала и заминала, оставяйки след себе си една безжизнена черупка. Изправих се, проверих завесите на прозореца, безшумно затворих вратата, заключих я тихо и запалих голямата лампа.

В криминалните разкази за убийства в стари провинциални английски къщи рядко има някакво съмнение относно точното време на смъртта. След повърхностен оглед и купчина псевдомедицински приказки, добрият стар доктор пуска китката на трупа и казва: „Покойникът е починал снощи в единадесет часа и петдесет и седем минути“ или нещо в този смисъл и после с тънка умолителна усмивка великодушно признава, че и той е част от грешното човечество, и добавя: „Плюс минус една-две минути, разбира се“. Виж, добрият доктор извън детективските романи намира цялата работа за далеч по-трудна. Тегло, строже на тялото, околна температура и причина за смъртта – всичко това оказва толкова силно и понякога непредсказуемо въздействие върху изстиването на тялото, че в много случаи предполагаемото време на настъпване на смъртта може да е в диапазон от няколко часа.

Не съм нито доктор, нито добър, и всичко, което можех да кажа за човека зад бюрото, беше, че той е бил мъртъв достатъчно дълго, за да се вкочани, но недостатъчно, за да се разложи. Приличаше на човек, замръзнал до смърт в Сибир. Явно беше мъртъв от часове, но не знаех броя им.

Имаше четири златни нашивки на ръкавите – значи капитанът. Странно, капитанът в кабината на радиста. Капитаните рядко се задържат там и още по-рядко сядат зад бюрото. Беше се отпуснал назад в стола си, с глава, килната на една страна, така че тилът му опираше в някакво яке, висящо на преградата, а едната страна на лицето му лежеше върху близкия стенен шкаф. Очевидно в това положение го крепеше вкочаняването, макар че трябваше да се е свлякъл на пода или поне да се е наклонил напред върху масичката, преди още да се вкочани.

Не виждах никакви външни белези на насилие, но след като допуснах, че ще е твърде голямо съвпадение, ако приема, че е починал от естествена смърт, докато се е подготвял да брани живота си с колт в ръка, го огледах по-внимателно. Опитах се да го изправа, но той не помръдна. Отново опитах и чух звук от раздиране на плат, тялото внезапно се

изправи и падна върху масата, а дясната ръка тромаво се извъртя нагоре и насочи с обвиняващ жест колта към небето.

Сега вече разбрах как е умрял и защо не е паднал напред. Беше убит с оръжие, което стърчеше от гръбначния му стълб, забито някъде между шестия и седмия прешлен, не бях съвсем сигурен, а дръжката на това оръжие се беше закачила в джоба на якето и задържаеше тялото му.

Естеството на работата ми ме е сблъсквало с доста хора, умрели от най-различни неестествени причини, но сега за първи път виждах човек, убит с длето. Най-обикновено едносантиметрово длето за дърворезба, освен дето върху дървената му дръжка беше нахлузена гумена ръкохватка от велосипедно кормило, от тези, по които не остават отпечатьци. Острието на длетото беше хлътнало в тялото поне десет сантиметра, и дори, ако допуснем, че е било остро като бръснач, ставаше ясно, че такъв удар може да бъде нанесен само от човек, чиято сила е равна на жестокостта му. Направих опит да измъкна длетото, но не успях. При ножовете това се случва често – кости или хрущяли, прорязани от остър инструмент, захващат здраво острието, когато някой се опитва да го извади. Не опитах пак. Вероятно и самият убиец безуспешно се беше опитвал да го измъкне. Никой не си изоставя удобните оръжия току-така. А може някой да го е прекъснал. Или пък разполага с достатъчно такива едносантиметрови длета и спокойно може да се лиши от едно, зарязвайки го в нечий гръб.

Както и да е, на мен то не ми трябваше. Аз си имах свое – макар и не длето, а нож. Извадих го от пластмасовия калъф, защит в хастара на самото ми, точно зад врата. Не беше кой знае какво – десетсантиметрова дръжка и осемсантиметрово, заточено и от двете страни острие, но пък това невзрачно острие можеше само с лек замах да среже петсантиметрово корабно въже, а пък върхът му беше като скалпел. Огледах го внимателно и после погледнах към вътрешната врата, онази зад бюрото, която водеше към каютата за спане на радиста. От вътрешния джоб на самото извадих писалката-фенерче, отидох до външната врата, изгасих главното осветление, изгасих и настолната лампа и зачаках.

Не съм сигурен колко точно стоях така. Може би две минути, та може и пет. Не знаех и защо чакам. Бях си казал, че ще чакам, докато очите ми привикнат към почти пълния мрак в кабината, но знаех, че не това ме тревожи. Може би очаквах шум, потаен шепот или пък нещо да се случи, а може би ме беше страх да прекрача прага на онази вътрешна врата. За себе си ли се боях? Знаем ли, казва ли ти някой? Може и да ме беше страх от това, което бих намерил зад вратата. Прехвърлих ножа в

лявата си ръка – не съм левичар, но в някои неща съм еднакво сръчен и с двете ръце и бавно склучих пръсти около дръжката на вратата.

Отварянето на пролуката от трийсет сантиметра, колкото да се промъкна, ми отне цели двацет секунди. Проклетите панти проскърцаха точно на последния сантиметър. Звукът беше съвсем слаб и при нормални обстоятелства не би се чул и на два метра. Само че сега, с тези опнати като струна нерви, оръдие да бе гръмнало в ухото ми щеше да прозвучи по-тихо. Вкамених се като надгробен паметник и замръзнах по-неподвижен и от мъртвеца до себе си. Чувах ускоряващото се бумтене на сърцето си и се молах Богу проклетата врата да не изскърца пак.

Ако вътре имаше някой, готов да ме заслепи с електрическо фенерче и да ме застреля, да ме намушка с нож или да ме поизядяла с длето, то той явно не бързаше. Подадох малко кислород на дробовете си, промъкнах се безшумно през пролуката и се лепнах до стената като изпънах встрани дясната си ръка с фенерчето. В случай, че неверниците решат да стрелят по някой, който ги заслепява с фенерче, те обикновено се целят около фенерчето, тъй като непредпазливите по навик го държат пред себе си. Това го бях разбрал още преди много години от един колега, на когото тъкмо му бяха извадили куршум от левия дроб поради подобна непредпазливост, и знаех, че е много неразумно нещо. Така че задържах фенерчето на максимално разстояние от тялото си, вдигнах лявата ръка с ножа в готовност за удар и отчаяно се надявах, че реакциите на евентуалния обитател на каютата ще бъдат по-бавни от моите. После натиснах бутона.

В каютата наистина имаше някой, само дето не трябваше да се притеснявам за реакциите му. Такива вече нямаше. Не му бяха останали. Лежеше по очи на койката в оази безформена поза, която имат само мъртвите. Набързо плъзнах лъча на фенерчето наоколо. Мъртвецът беше сам. Също както в кабината на радиста, и тук нямаше никакви следи от борба.

Не беше необходимо дори да го докосвам, за да установя причините за смъртта. Кръвта, изтекла от едносантиметровия разрез в гръбначния стълб, не би напълнила и чаена лъжичка. Аз и не очаквах да има повече, тъй като при изкусно прерязан гръбначен стълб сърцето почти моментално преустановява своята дейност. Може би малко повече вътрешно кървене, и това е.

Завесите бяха спуснати. С помощта на фенерчето огледах наоколо. Не открих нищо, но и не знаех какво точно очаквах да откроя. Излязох, затворих вратата след себе си и претърсих радиокабината. Пак нищо.

Вече нямаше какво повече да правя тук, бях намерил, каквото имаше да се намира, макар и никак да не ми се нравеше. Нямаше смисъл да оглеждам и мъртвците – познавах лицата им толкова добре, колкото и лицето, което всяка сутрин ме гледаше от огледалото, докато се бръснеш. Преди седем дни заедно с тях и с шефа ни бяхме обяждали в любимото ни лондонско заведение и те си бяха съвсем нормални и спокойни хора във всеки случай не по-различни от всеки друг с нашата професия. Може би само обичайната им бдителност бе леко изместена от простите наслади на живота, на който все нямаха време да се порадват. Нямах основания да се съмнявам в бдителността им, но ето, че тя явно не е била достатъчна. Случилото се с тях беше неизбежно за хората от нашия занаят, то ме чакаше и мене като му дойде времето. Няма значение колко си умен, силен или безмилостен – рано или късно винаги се появява някой, дето е по-умен, по-силен и по-безмилостен от тебе. Та този някой например стиска едносантиметрово длето в ръката си и тогава целият ти опит и хитрост отиват по дяволите. Изведнъж се оказва, че си си намерил майстора, само че не ти остава много време да го разбереш.

А тези хора ги бях изпратил на смърт аз. Без да зная и без да искам, но това не променяше отговорността ми. Идеята за всичко беше моя и само моя, бях преодолял всички възражения на скептичния си шеф и го бях накарал, макар и без особен ентузиазъм, да даде съгласието си за операцията. На всичкото отгоре казах на Бейкър и Делмонт, че няма да им се случи нищо, ако следват инструкциите ми, те ми повярваха и сега бяха мъртви. Доверете ми се, господа, не се страхувайте, само си направете завещанието преди това.

Вече нищо не можеше да се направи. Бях изпратил двама души на сигурна смърт, а оттам връщане няма. Време беше да тръгвам.

Отворих външната врата така, както се отваря врата към подземие, пълно с кобри и отровни тропически паяци. Само че, ако кобрите и паяците бяха единственото нещо, с което трябваше да се справям на борда на този кораб, изобщо не бих се замислял – подобни дребни създания сега ми се струваха съвсем безобидни и приятни в сравнение с някои представители на човешкия род, бродещи тази нощ по палубите на товарния кораб „Нантвил“:

Стоях до вратата и не мърдах. Дишах леко и равномерно и всяка минута ми се виждаше като половин живот. Целият се бях превърнал в слух. Чувах как вълните се плискат в корпуса и металните звуци от полюшването на веригите на котвите. Нощният вятър се усилваше и свиеше в такелажата, а някъде отдалече долетя и самотният крясък на

дъждосвирец. Все стабилни и безопасни звуци, но не за тях се ослушвах, затова и те постепенно станаха част от тишината. Нищо друго не се чуваше – нищо, което да загатва за надвиснала опасност или заплаха. Нямахме спотаено чуждо дишане, нито едва доловими стъпки по металния под на палубата или шумолене на дрехи, с една дума – нямаше нищо. Ако някой се спотайваше в мрака, то явно търпението и неподвижността му бяха свръхчовешки, само дето тази нощ хич не се интересувах от супермени. Много повече ме занимаваха обикновените хора, които се разхождаха наоколо с ножове, пистолети или длета. Пристъпих безшумно и прекрачих металния праг.

Никога не съм плавал с кану по Ориноко и никога не ми се е случвало около врата ми да се увие някоя десетметрова анаконда и да започне да ме души. Сега дори нямаше нужда да ходя чак дотам, за да опиша усещането, защото вече знаех какво е. Животинската сила и дивата жестокост на ръцете, обхванали врата ми отзад, беше нещо, което никога не бях допускал за възможно. След началните моменти на сляпа паника от шока, в главата ми остана само една мисъл – неизбежното се случи; бях попаднал на човек по-умен, по-силен и по-безмилостен от мене.

Замахнах назад с десния си крак, с всичка сила, но онзи си знаеше работата. Собственият му десен крак се оказа по-бърз и по-силен и се заби в моя. Досега мислех, че си имам работа с човек, но очевидно ставаше въпрос за тежкоподкован кентавър. За счупване изобщо не можеше да се говори, струваше ми се, че някой ми е отрязал крака. В това време усетих другия му крак зад себе си и вложих всичката си злоба в моя ляв крак. Само че за мое учудване кракът ми се стовари върху металната палуба. Бях обут с тънки гумени мокасини и болката от удара ме прониза чак до темето. Протегнах ръце, за да му счупя пръстите, но той беше чел и тази книга, защото желязната хватка на кокалчетата му беше забита точно в каротидната ми артерия. Явно не бях първият човек, удушен от него и ако не вземех бързи мерки, сигурно нямаше да бъда и последният. Чувах свистенето на излизания от дробовете ми въздух, а пред очите ми танцуваха все по-ярки цветове.

Всъщност в тези няколко мига ме спаси само свалената качулка и гумираният врат на водолазния костюм, който носех под дрехата си. Само че те нямаше да ме запазят още кой знае колко – изглежда амбицията на онзи тип зад мене беше кокалчетата на пръстите му да се срещнат в средата на врата ми. Като го гледах как напредва, това нямаше да му отнеме много време.

Наведох се рязко напред. Половината от теллото му легна на гърба

ми, но той не отпусна хватката, макар инстинктивно да отстъпи назад – сигурно сметна, че ще посегна към краката му. Тъй като за момент го бях накарал да загуби равновесие, успях да се извъртя, така че сега и двамата бяхме с гръб към морето. Хвърлих се назад с всички сили и го принудих да отстъпи още две-три крачки. За предпазни перила на „Нантвил“ изобщо не можеше да става дума – имаше само някаква опъната верига, и сега гръбът на удушвача опря в нея.

На негово място сигурно бих си счупил гръбнака, или в най-добрия случай бих осигурил неколкмесечното препитание на някой ортопед. Но този тип дори не извика. Не издаде нито звук. Може пък да беше глухоням – знаех, че някои глухоняма са извънредно силни, вероятно жест на компенсация от страна на природата.

Но пък това го принуди да отпусне хватката и да се хване за веригата, за да не полетим през борда в студените води на Лох Хурон. Аз се отскубнах и мигновено се обърнах с лице към него, опрян на стената на радиокабината. Имах нужда от тази опора, докато главата ми се проясняваше и нещо подобно на живот се връщаше обратно в десния ми крак.

Той се изправи и вече го виждах, макар и не много ясно. Беше доста тъмно и всъщност различавах само очертанията на тялото му и белите петна на ръцете и лицето.

Очаквах да зърна някакъв гигант и дори реших, че нещо не е наред с очите ми, което при тези обстоятелства хич не ме учуди. Доколкото виждах в мрака, това беше една компактна и доста набита фигура, но нищо повече. Дори изглеждаше по-нисък от мен, макар това да не означаваше нищо. Добре си спомнях как онзи дребничък борец, Джордж Хакъншмид, премяташе във въздуха гигантския турчин, а на тренировки се разхождаше с четиристотин килограма цимент на гръба си. Пък и в моя случай не ме мъчеха никакви угризения, че се налага да избягам от някой по-дребен от мен – дори смятах, че колкото по-бързо, толкова по-добре. Само дето още не бях готов за това, или поне десният ми крак не беше. Извадих ножа от яката и го стиснах пред себе си, като криех острието му в длан да не би случайно да проблесне на слабата светлина на звездите.

Типът тръгна към мен спокойно и целенасочено, сякаш знаеше чудесно какво възнамерява да прави и ни най-малко не се съмняваше в резултата. А че имаше всички основания за това бях съвсем сигурен. Приближаваше се малко косо, за да избегне краката ми, като същевременно протегна към мен дясната си ръка. Аха, ставаше ми ясен. Пак щеше да се опитва да ме сграбчи за грълото. Изчаках ръката му да се

доближи на десетина сантиметра от лицето ми и стремително замахнах с ножа. Острието безпрепятствено прободe дланта му.

Поне разбрах, че не е глухоням. Произнесе няколко думи относно родословното ми дърво, бързо се дръпна назад, отри ръката в дрехите си и я облиза като някакво животно. После се взря в кръвта, бликаща от двете страни на дланта му.

– Значи нашето приятелче си има и ножче, така ли? – меко каза той.

Гласът му ме изненада. При тази негова примитивна сила очаквах и подобно равнище на интелигентност в съчетание с глас на пещерен човек, само че думите му звучаха спокойно, приятно и образовано, не се долавяше почти никакъв акцент.

– Ще се наложи да му го отнемем – тук той повиши глас. – Капитан Имри?

– По-тихо, глупак такъв! – припряно и ядосано отвърна някой откъм каюткомпанията. – Да не искаш...

– Няма страшно, капитане. – Очите му не ме изпускаха нито за миг. – Пипнах го. До кабината на радиста сме. Той има нож, но ей сега ще му го отнема.

– Пипнал си го, казваш. Браво! – Това беше глас на човек, потриващ ръце от задоволство, а гърленото произношение го издаваше, че е германец или австриец. – Внимавай, този го искам жив. Жак! Хенри! Крамър! Всички на мостика! Към радиокабината, и по-бързо!

– Жив понякога означава не съвсем мъртъв – мило каза противникът ми и отново облиза ръката си. – По-добре ми дай това ножче. Тихо и кротко. Предлагам ти...

Реших да не отлагам повече. Това беше стар номер. Говориш на противника си, а той любезно те изчаква да свършиш, без да знае, че по средата на някоя лъскава фраза ще го застреляш като куче. Номерът не е нещо особено, но върши работа, така че не възнамерявах да изпитвам ефекта му върху себе си. Не знаех как точно ще ме нападне, но предполагам, че ще се хвърли към мен, а ако успееше да ме събори, едва ли щях да се изправа отново. Поне без чужда помощ. Бързо пристъпих напред, светнах с фенерчето в очите му, заслепих го за миг и го ритнах. Не беше кой знае какъв ритник, тъй като още усещах крака си като счупен, нито пък бях особено точен, защото не виждах добре в тъмното, но все пак постижението беше добро и очаквах, че ще го просна на палубата. Обаче не познах. Той остана на мястото си, само малко се приведе напред и се обгърна с ръце. Не човек, а желязо. Виждах блясъка на очите му, но не и изражението им, макар че всъщност пет пари не давах за

него.

Спомних си, че навремето в зоопарка на град Базел бях наблюдавал как една огромна горила се забавлява като усуква външни гуми за камион и ги прави на осморки. Сега бих предпочел да съм в нейната клетка, а не тук в близост с този тип. С куцукане заобиколих ъгъла на радиокабината, покатерих се върху горната палуба, проснах се и замрях неподвижно.

Откъм каюткомпанията към мостика вече тичаха някакви фигури, мяркаха се и фенерчета. Трябваше да стигна до кърмата, за да се добера до висящото на гумирана кука въже, с чиято помощ се бях качил на борда. Само че се налагаше да изчакам, за да се опразни средната палуба. В този момент разбрах, че и това няма да ми помогне, защото някой запали прожекторите на товарната площадка, явно се бяха досетили, че вече няма защо да се крият. Ярката бяла светлина заля половината кораб, заедно със средната палуба. Една от електродъговите лампи висеше почти над мен. Чувствувах се като муха, прикована с топлийка към тавана. Прилепих се още по-плътнo към палубата, все едно, че се опитвах да премина някак си през нея.

Онези вече бяха при радиокабината. По възклицанията и ругатните им разбрах, че са открили противника ми, но понеже не чувах гласа му, допуснах, че той още не е в състояние да говори.

Познатият ми рязък германски акцент властно се разпореждаше:

– Тишина! Разкудкудякали сте се като кокошки. Жак, в тебе ли е автоматът?

– Тъй вярно, капитане. – Гласът на Жак звучеше кротко и компетентно и при други обстоятелства сигурно бих се радвал да имам до себе си подобен човек, но сега това никак не ме успокояваше.

– Отиваш на кърмата и заставащ на входа към салона. Покриваш средната палуба. Ние ще отидем на форпика и оттам ще тръгнем към кърмата, така че ще го накараме да отстъпи към тебе. Ако не се предаде, го простреляй в краката. Искам го жив.

По дяволите, това беше по-зле и от колта. Той поне изстрелва куршумите един по един. Нямах представа какъв е автоматът на Жак, но той явно щеше да стреля на откоси. Усетих, че мускулът на десния ми крак отново се схваща, очевидно ми ставаше условен рефлекс.

– Ами ако скочи през борда, сър?

– Трябва ли да ти казвам какво се прави в такъв случай?

– Не, сър.

Бях не по-глулав от Жак, така че и на мен не трябваше да ми казва.

В устата ми отново се появи онзи отвратителен вкус. Разполагах с не повече от минута. Плъзнах се безшумно по покрива на радиокабината и се насочих към десния борд, за да се отдалеча от мястото, където стоеше капитан Имри. Тихо се спуснах на долната палуба и се добрах до кабината на щурвала.

Вътре беше достатъчно светло, тъй като кабината се осветяваше добре от външните лампи. Сنيших се до под нивото на прозореца, огледах се наоколо и веднага открих каквото ми трябваше – металното сандъче с аварийните сигнални ракети.

С две ловки движения на ножа прерязах въжетата, които го прикрепяха към пода, взех едното от тях с дължина около три метра и го завързах за дръжката на сандъчето. Извадих от джоба си найлонова торбичка, смъкнах дрехата и гумираните си ветроходни панталони, натъпках ги в нея и я завързах за пояса си. Те си бяха изпълнили предназначението, Иначе всеки би обърнал внимание на разхождащата се по палубите на „Нантвил“ фигура, облечена във водолазен костюм, от който се стича вода, а така в сумрака на здрача лесно можех да мина за член на екипажа, което и стана на два пъти. Пък и когато напусках пристана на Торбей с гумената си лодка, беше още съвсем светло и бих събудил любопитството на местното население на островите, за което бях установил, че е в не по-малка степен любопитно от всяко друго. А според някои и повече.

Все още приведен, излязох от кабината и се промъкнах до десния борд. Там вече трябваше да рискувам и да се изправа. Просто нямаше друг начин, защото хайката щеше да тръгне всеки момент. Прехвърлих сандъчето с ракетите през борда, повесих го на въжето и внимателно го залюлях като лощман, който се гласи да хвърли лота.

Сандъкът тежеше поне двайсет килограма, но изобщо не усещах теглото му. Дъгата на махалото нарастваше с всеки замах и скоро достигна максималната си амплитуда. Слава Богу, защото късметът ми нямаше да трае вечно, а и времето летеше. Имах чувството, че играя на трапец в цирка и всички прожектори са насочени към мен. Най-сетне прецених, че е достатъчно, и когато лъчът на махалото се насочи към кърмата, аз го засилих колкото можах, пузнах въжето и се проснах зад едно брезентово платно. Докато залягах ми хрумна, че не съм пробил дупка в сандъчето и сега не бях сигурен дали щеше да потъне, или не. Но пък бях сигурен какво ме чакаше, ако проклетото нещо не потъне. Както и да е, вече нямаше смисъл да се тревожа и за това.

Откъм главната палуба, на десетина метра зад мостика, някой

извика. Бях сигурен, че са ме забелязали, но и този път ми се размина. Малко след вика нещо тежко цопна във водата и после се разнесоха кръсците на Жак:

– Насам, насам! Човек зад десния борд! Дайте светлина, бързо!

Той вероятно е отивал към кърмата, според инструкциите, забелязал е падащата във водата неясна форма, чул е пляска и е стигнал до неизбежния извод. Опасен тип е този Жак, хич не му мисли много. Само за три секунди успя да обясни всичко на другарите си – какво е станало и от какво има нужда, за да ме направи на решето.

Онези, които се бяха събрали на носа, за да започнат претърсване-то, веднага дотичаха обратно и се струпаха точно под мене.

– Виждаш ли го, Жак? – Това беше гласът на капитан Имри, спокоен и хладнокръвен.

– Още не, сър.

– Скоро ще се покаже. – Щеше ми се да не звучи толкова уверено. – Този скок сигурно му е изкарал въздуха. Крамър, вземи двама души и спуснете лодката. Вземете и фенерчета и обиколете наоколо. Хенри, сандъка с гранатите. Карло, бързо на мостика. Пусни прожектор от десния борд.

За лодката изобщо не ми беше хрумвало, а за гранатите да не говорим. Настръгнах целият. Много добре знаех какви са пораженията при човешкото тяло от една дори незначителна подводна експлозия – два-сет пъти по-големи, отколкото на суша. А най-късно след няколко минути трябваше да бъда във водата. Е, поне можех да се погрижа за прожектора, който се намираше само на половин метър от мене. Вече бях сграбчил охранващия кабел в лявата си ръка и тъкмо се канех да го прережа, когато мозъкът ми изтласка гранатите на заден план и започна отново да функционира нормално. Прерязването на кабела щеше да е равносилно на това да се изправя в цял ръст и да извикам: „Вижте ме къде съм и елате да ме хванете“ – веднага сяха да се издам, че съм още на борда. Същият щеше да е ефектът и ако ударех Карло по главата, докато той се катери по стълбата към прожектора. А едва ли можех да ги заблудя втори път. Не и тези хора. С куцукане отново се добрах до кабината на шурвала, прекосих я и излязох на левия борд, спуснах се по стълбата и изтичах към форпика. Предната палуба беше празна.

Някой извика и веднага след това се чу острият пукот на автоматично оръжие – че е Жак, в това нямаше никакво съмнение. Само че не бях сигурен дали наистина е видял нещо. Вероятно сандъкът е изплувал, но в тъмните води той го е взел за мене иначе едва ли би прахосвал

амунициите си напразно. Благослових щастливата случайност, защото сега вече те очевидно смятах, че съм някъде долу, надупчен като швейцарско сирене, и нямаше да ме търсят на борда.

Корабът беше хвърлил котва откъм левия си борд, аз се прехвърлих от външната страна, пъхнах крака си в отвора за веригата, посегнах надолу и се хванах за нея. Би трябвало да има представители на някой международен спортен комитет, за да засекат с хронометрите си новия световен рекорд по спускане по верига.

Водата беше студена, но с леководолазния си костюм не я усещаш. Имаше и вълнение, пък и приливът приближаваше най-високата си точка, но и двете неща ме устройваха чудесно. Заплувах успоредно на левия борд на „Нантвил“, почти непрекъснато под вода. Не видях никого и никой не ме видя, защото онези типове се бяха събрали на десния борд.

Аквалангът, тежестите и плавниците си стояха, където ги бях оставил – привързани към горната част на вретеното на кормилото, в момента ватерлинията на „Нантвил“ беше доста над водата, така че кормилото не се намираще на голяма дълбочина. Поставянето на акваланг в развълнувано море и при силен прилив не е от най-лесните неща на този свят, но тук много ми помагаше мисълта за Крамър и гранатите му. Освен това бързах, защото ме чакаше дълъг път и много работа.

Чувах двигателя на спасителната лодка, докато тя обикаляше около десния борд, само че тя изобщо не ме доближи на по-малко от трийсетина метра. Нямаше повече стрелба, вероятно нямаше да има и гранати. Закопчах колана с тежестите, отпуснах се в безопасната тъмнина на водата, проверих посоката на светещия циферблат на ръчния компас и започнах да плувам. Пет минути по-късно изплувах на повърхността, а след още пет усетих под краката си каменистото дъно на малкото островче, където бях скрил лодката си.

Изкатерих се върху скалите и погледнах назад. Целият „Нантвил“ беше окъпан в светлина. Един прожектор осветяваше водата, а спасителната лодка продължаваше да кръжи наоколо. Чух как вдигат котвата. Спуснах гумената лодка във водата, качих се в нея, освободих греблата и се отправих в посока югозапад. Все още бях в обсега на прожектора, но на фона на тези черни вълни беше почти невъзможно да се открие облечената ми в черно фигура и също така черната нископрофилна лодка. След около една миля прибрах греблата и запалих извънбордния двигател. Или поне се опитах да го запалья. Тези двигатели винаги ме слушат, освен в случаите, когато съм изтощен и мокър и ми е студено. Всъщност не е имало случай да работят, когато наистина имам нужда от

тях. Така че хванах отново греблата и според мене гребях поне един месец, но в крайна сметка някъде към три без десет сутринта се добутах до „Файърквест“.

Втора глава

Вторник, три сутринта – призори

– Калвърт? – гласът на Хънслет едва се чуваше в мрака.

– Аз съм.

Той стоеше някъде над мене на палубата на „Файъркрест“ и почти се беше слял с околния мрак. Звездите отдавна бяха изчезнали зад пелена от гъсти облаци. По повърхността на водата вече барабаняха тежки дъждовни капки.

– Помогни ми да издърпаме лодката на борда.

– Как мина?

– После ще ти кажа. Дай първо да свършим това. – С въжето на лодката в ръка аз се покатерих по външната, стълба. Само че докато се прехвърлях през фалшборта видях, че отново не мога да движа десния си крак и той доста ме понаболява. Направо не можех да стъпвам на него. – И да побързаме, че сигурно скоро ще имаме гости.

– Така значи – каза Хънслет замислено. – Поне чичо Артър ще бъде доволен.

Не отвърнах нищо. Работодателят ни, контраадмирал сър Артър Арнфорд-Джейсън, К.О.Б.¹ и още цял куп подобни съкращения, изобщо нямаше да е доволен. Издърпахме мократа лодка на борда, свалихме двигателя и отнесохме и двете неща на предната палуба.

– Донеси ми две водонепроницаеми торби – казах аз. После почни да вдигаш котвата, но гледай да го правиш тихо. Недей да използваш застопоряващия палец на храповия механизъм и подложи някакъв парцал.

– Тръгваме ли?

– Би трябвало, ако имахме акъл. Само че оставаме. Просто вдигни котвата и това е.

Докато го чаках да се върне с торбите, изпуснах въздуха на лодката и я скатах в брезентовия й калъф. После съблякох водолазния костюм и акваланга и ги натъпках в едната от торбите заедно с тежестите, водолазния часовник и комбинирания ръчен компас-дълбокомер. В другата торба натъпках извънбордния двигател като едва се удържах да не изхвърля проклетото нещо зад борда. Нямаше нищо лошо в това човек да

---

1. Кавалер на „Ордена на Баята“ – Б.пр.

държи на яхтата си извънборден двигател, но ние вече имахме един на малката дървена лодка, която висеше на лодбалката на кърмата.

Хънслет вече беше включил електрическата лебедка за веригата. Сама по себе си лебедката работи почти безшумно, но при вдигане на котвата източниците на шум са четири – преминаването на веригата през шлюза, палецът на храповия механизъм, барабанът и сандъкът, в който пада веригата. Относно първия източник не можеше да се направи нищо, но с вдигнатия палец на храповия механизъм и с подложения брезент в сандъка за веригата нивото на шума се оказа учудващо ниско. По повърхността на морето звукът се движи много бързо, а най-близките яхти се намираха на около двеста метра от нашата, тъй като изобщо не жадувахме компанията им. В залива на Торбей тези двеста метра ни караха да се чувстваме като обитатели на пренаселен дом, макар че, от друга страна, бяхме възможно най-далече от тях – точно тук морското дъно рязко хлътваше, ние се намирахме на самата граница и разполагахме с достатъчно дълга верига за котвата.

Хънслет настъпи прекъсвача на пода и той щракна:

– Готово, котвата е вдигната.

– Застопори палеца на храна, че ако барабанът приплъзне, ще ми откъсне ръцете.

Взех торбите, промуших се под предпазното перило и ги завързах за веригата на котвата, после ги прехвърлих отвън.

– Хайде, сега – обърнах се към Хънслет. – Аз ще ги придържам, а ти повдигни веригата от барабана и да я спуснем на ръце.

До дъното имаше близо осемдесет метра и спускането на веригата изобщо не се отрази добре на ръцете и гърба ми, а всичко останало ме болеше още преди да започнем. Бях се трудил цяла нощ, вратът ми пулсираше, а кракът ми направо ме съсипваше, да не говорим, че треперех от студ. Зная различни начини за постигане на приятно зачервяване и топъл блясък в очите, но да се стои по бельо посред студена, влажна и ветровита есенна нощ почти в открито море положително не е един от тях. Все пак успяхме да се справим и най-сетне можеше да слезем долу. Сега вече ако някой желаше да види какво има на края на котвената верига, щеше да му трябва тежководолазен костюм.

Хънслет затвори вратата на салона, опипом нагласи тежките плюшени завеси на илюминаторите и запали малката настолна лампа. От опит знаехме, че светлината не прониква навън, защото никак не ни се щеше някой да види че сме на крак посред нощ.

Хънслет имаше тъмно и тясно навъсено лице с тежка долна челюст,

рунтави черни вежди и гъста черна коса – с една дума лице със собствен облик, макар и почти винаги непроницаемо. Такова беше и сега.

– Ще трябва да си купиш нова риза – каза той. – Гледам, че те стяга яката. Я какви белези ти е оставила.

Спрях да се бърша с хавлията и се погледнах в огледалото. Дори и на тази слаба светлина вратът ми изглеждаше ужасно. Беше подут и потъмнял, с четири огромни петна от ръцете на онзи тип. Цветовете им преливаха от синьо в зелено и мораво и явно нямаше да изчезнат за ден-два.

– Докопа ме изотзад и трябва да ти кажа, че този човек си губи времето в престъпния свят. Мястото му е в някой отбор по вдигане на тежести. Голям късмет имах, че се отървах. А и ботушите му са тежки.

Извих се и погледнах десния си глезен. Петното беше по-голямо от юрука ми, а пък и да му липсваше някой от цветовете на дъгата, не можех да се сетя кой е. Прорязваше го дълбока драскотина, от която се стичаше кръв. Хънслет го гледаше с интерес.

– Добре, че водолазният костюм е притискал плътно раната, иначе кой знае колко кръв е щяла да изтече. Дай да го превържа.

– Няма нужда. По-добре не си губи времето, а ми дай едни скоч. Не, не, прав си, по дяволите. Май ще трябва да го превържем, иначе гостите ни ще се изпоцапат с кръв.

– Сигурен ли си, че ще имаме гости?

– Дори смятах, че ще ги заваря вече тук. Разбира се, че ще имаме гости. Приятелчетата ни от „Нантвил“ може да са всичко друго, но не са глупаци. Явно вече са се досетили, че съм стигнал до тях с лодка. И според мен добре знаят, че не съм някой местен любопитко, защото тукашните младежи не правят среднощни посещения на непознати кораби. Освен това те дори и през деня избягват водите на Бюл нан Уам – Устата на гроба – да не говорим за нощно време. Дори местният лоцман казва, че мястото е с лоша репутация. А и нито един местен момък не би вършил такива работи на кораба им, без те да го хванат и убият.

– Добре. И после?

– Значи не сме от местните жители. Дошли сме отнякъде. Вероятно ще допуснат и че няма да ни намерят в местния хотел, защото хотелът би ограничавал действията ни. За тях ще е очевидно, че разполагаме с плавателен съд. Да видим сега как ще го открият. В момента този съд не би могъл да бъде в района северно от Лох Хурон, защото според метеорологичната прогноза се очаква появата на силно югозападно вълнение до седем бала и няма такъв кораб, който би рискувал да остави

крайбрежните плитчини откъм подветрената си страна. Значи ще се отпрати в обратна посока, за да хвърли котва по-надолу в пролива. А какво по-подходящо място от залива на Торбей, пък и то е едва на четири-пет мили от „Нантвил“, който е хвърлил котва на входа на Лох Хурон. Та значи ти къде би търсил един такъв съд?

– Ще го търся в Торбей. Кой pistolет искаш?

– Не ми трябва pistolет. И на тебе не ти трябва. Хора като нас не носят оръжие.

– Вярно – кимна той. – Морските биолози не носят оръжие. Нито служителите от Министерството на селското стопанство и риболова. Държавните служители трябва да бъдат безупречни. Така че ще се правим на хитри. Казвай тогава, ти си шефът.

– Само че напоследък хитростта ми хич я няма. А и се обзалагам, че вече не съм ти шеф. Стига само чичо Артър да чуе каквото имам да му казвам.

– Та ти и на мен още нищо не си казал. – Той привърши бинтоването на крака ми и се изправи. – Как е?

Аз го опитах и кимнах:

– По-добре. А най-добре ще стане, като извадиш тапата на онази бутилка. Защо не си облечеш пижамата? Някой може учудено да вдигне вежди, ако види, че посред нощ сме още облечени. – Говорех и яростно си бършех главата с хавлията. Дори само един мокър косъм и веждите не само биха се вдигнали учудено, но и щяха да се слезат с линията на косата. – Няма много за казване, освен че новините са лоши.

Той ми наля почти догоре, наля малко и на себе си и добави вода и в двете чаши. Опитах и открих, че вкусът е точно какъвто трябва да бъде след многочасовия престой в лодката и всички смъртни опасности, на които бях подложен.

– Нямахте особени неприятности. Скрих се зад Карара Пойнт и изчаках да мръкне, след това на гребла стигнах до Бога Нуад. Там оставих лодката и доплувах под вода до кърмата. „Нантвил“ е, няма съмнение. Сменили са му името и флага, махнали са една мачта и са боядисали надстройката черна, но корабът си е същият. За малко да го подмина – приливът тъкмо почваше и щеше да ме отнесе. Едва успях да изплувам срещу течението.

– Да бе, за тези течения казват, че тук, на западния бряг, били най-силни. По-лоши и от Коирбрикан.

– Не бих искал аз да го установявам. Висях десет минути на ахтерщевена, преди да събера достатъчно сили, за да хвърля въжето.

– Излишни рискове.

– Вече беше доста тъмно – отвърнах аз и добавих с известна горчивина: – Пък и нали трябваше да сме съвсем сигурни. В кабината на екипажа имаше само двама-трима души. Общо целият екипаж едва ли надхвърля осем души. А от истинския екипаж няма никаква следа.

– Никъде ли ги няма?

– Никъде. Не е ясно и дали са живи. Пък и нямах късмет, защото на път към мостика се разминах с някакъв тип. Кимнах му и измърморих нещо, той също ми кимна, а после го проследих до кърмата. Той влезе в камбуза и се обади по уредбата. Каза, че забелязал някого, вероятно от истинския екипаж, който се опитвал да се измъкне. Нищо не можех да направя, защото стоеше с лице към вратата и имаше пистолет. Трябваше да действувам бързо и затова тръгнах към мостика...

– Какво?! След като си разбрал, че са открили присъствието ти? Мистър Калвърт, вие сигурно не сте били на себе си.

– Чичо Артър би реагирал по-остро. Но нямах друг избор. Пък и по-добре да мислят, че съм само един уплашен член на истинския екипаж. Я си представи, че онзи тип ме беше забелязал с мокрия водолазен костюм веднага щеше да ме направи на решето. След малко се разминах с още един, но той явно не беше чул сигнала за тревога, защото не ми обърна никакво внимание. Отминах мостика и се спотаих зад навеса на лебедката. Десетина минути по-късно врявата утихна и всички се изнесоха към кърмата – вероятно решиха, че съм около каюткомпанията. Веднага претърсих каютите на командния състав, но не открих никого. В едната от тях обаче, май беше на механика, видях, че мебелите са изпотрошени, а по килима има засъхнала кръв. После видях, че и койката на капитана е плувнала в кръв.

– Но нали имат заповед да не оказват съпротива в такива случаи!

– Така е. И тогава открих Бейкър и Делмонт.

– Значи ги намери все пак. – Хънслет внимателно изучаваше чашата си. Щеше ми се най-после да видя някакво изражение на лицето му.

– Делмонт явно се е опитвал в последния момент да се обади за помощ. Това се прави само в крайна нужда, значи сиурно са ги разкрили. В гърба му беше забито едносантиметрово длето. После са преместили тялото му в каютата на радиста. По някое време в радио-кабината е влязъл и Бейкър, преоблечен като втори офицер, вероятно в отчаян опит да се прикрие. Стискаше пистолет, но погледът му беше мъртъв. И в неговия гръб имаше длето.

Хънслет си сипа още едно питие, по-голямо. А той почти никога не

вкусуваше алкохол. Но сега гаврътна половината наведнъж и каза:

– Едва ли всички са тръгнали към кърмата. Явно двама-трима са останали да се навъртат наоколо.

– Точно така. А аз се смятах за много умен. Всъщност бяха оставили само един човек, но в случая двама щяха да са излишни. Сигурен съм, че той е убил Бейкър и Делмонт. Без малко щеше да довърши и мен.

– Е, нали все пак си отгървал кожата.

Аз да, но не и Бейкър и Делмонт. Сигурен бях, че не ме оправдава. И шефът нямаше да ме оправдае. Самият аз се смятах за причина за смъртта им. Нямаше кой друг да е.

– Чичо Артър – каза Хънслет. – Не мислиш ли...

– По дяволите чичо Артър! В момента той изобщо не ме интересува. Защо не питаш аз как се чувствавам?

Бях бесен и знаех, че си личи. По лицето на Хънслет за първи път пробягна някакво подобие на чувство. Аз обаче няха право на никакви чувства.

– Не исках да кажа това – отвърна Хънслет. – Питам за „Нантвил“. Нали сега вече сме сигурни, че е той, знаем и новото му име и под какъв флаг е... Между другото как се казва сега?

– „Алта Фиорд“. Норвежки флаг. Но това няма значение.

– Има. Свързваме се по радиото с чичо Артър...

– И докато говорим, ни идват гости и ни откриват в машинното отделение със слушалки на главите. Да не си полудял?

– Ти май си съвсем сигурен, че ще дойдат.

– Сигурен съм, разбира се. И ти си сигурен. Нали сам го каза.

– Просто се съгласих, че това е първото място, което ще претърсят. Ако дойдат.

– Ако дойдат! По дяволите, човече! Та те вече знаят, че съм бил на борда на кораба. Вероятно допускат, че съм успял да взема имената и описанията на всички. Вярно е, че сигурно няма да мога да разпозная нито един от тях, а и имената им едва ли са истинските, но ти на тяхно място какво би си помислил? Че вече съм сграбчил телефона и бълвам описания за Интерпол. Все пак има шансове поне част от тях да фигурират в картотеките. Това са хора професионалисти, а някои с положителност са известни.

– В такъв случай са позакъснели и сигурно ще допуснат, че вече си се обадил, където трябва.

– Дори и така да е, все пак аз съм единственият свидетел, който

може да даде показания в съда.

– Значи да приготвим пистолетите.

– Не.

– Тогава да се махаме оттук. Да не се сърдиш после?

– Няма.

– Бейкър и Делмонт. Мисли за тях.

– Само за тях мисля. Не е нужно да оставаш.

Той бавно сложи чашата си на масата. Тази вечер май наистина му ставаше нещо, защото по мрачното му лице за втори път премина сянка, и то не много окуражителна. После отново взе чашата и се ухили:

– Чуваш ли се какво говориш? – меко запита Хънслет. – Погледни врата си и виж какво става като се наруши кръвоснабдяването на главния мозък. Сега не си в състояние да се справиш и с мече-играчка. Кой ще се грижи за теб, ако играта загубее?

– Извинявай. – Вече искрено съжалявах за думите си. Познавах Хънслет от десет години и бяхме работили заедно по много задачи. Наистина не биваше да го обиждам. Знаех добре, че в никакъв случай нямаше да ме изостави в беда.

– Та какво каза одева за чичо Артър?

– Ами това, че сега знаем къде е „Нантвил“. Чичо Артър би могъл да уреди някой военен катер да го следи с радар...

– Знаем къде беше. Като си тръгвах, вдигаха котва. До сутринта кой знае къде ще бъдат.

– Изчезнаха значи? Подплашили сме ги. Той тежко се отпусна назад. – Но нали имаме новото описание на кораба...

– Вече ти казах, че това е без значение. Още утре външният му вид ще бъде променен. „Хоку Мару“ от Йокохама, под японски флаг. Други мечти и зелени бордове например...

– Ще проведем издирване от въздуха. Можем да...

– Знаеш ли колко площ ще трябва да се проверява? А прогнозите са за лошо време и ниска облачност. Ще трябва да се лети под облаците, а това намалява ефективността на операцията с деветдесет на сто. Плюс слаба видимост и дъжд. Според мен шансовете ще са едно на хиляда. Пък и представи си, че все пак ги открият, после какво? Пилотът им маха приятелски с ръка, така ли? Защото едва ли ще може да направи нещо повече.

– Може да повика военноморските сили.

– Какви ти военноморски сили и откъде ще се вземат? От Далечния Изток или от Средиземно море? Флотът почти не разполага с кораби, а

по тези места няма нито един. Докато някой военен кораб се добере до мястото, отново ще мръкне и „Нантвил“ пак ще се изплъзне. Пък и дори да го настигне, какво да направи? Да го потопи с оръдеен огън ли? Та да загине и двадесет и пет членният екипаж, дето вероятно е затворен в трюма на „Нантвил“.

– Ще го превземат.

– Как? Нали същите тези двадесет и пет души ще бъдат строени на борда с pistolет, опрян в тила, а капитан Имри любезно ще запита военните морячета какво възнамеряват да правят по-нататък.

– Отивам да си облека пижамата каза уморено Хънслет. На вратата спря и се обърна: – Но щом „Нантвил“ е отплувал, значи тази нощ няма да имаме гости. Мислил ли си за това?

– Не.

– И на мен много не ми се вярва.

* * *

Дойдоха в четири и двадесет сутринта. Спокойни, делови и с напълно законни основания. Останаха четирийсет минути, а след като си тръгнаха, аз все още не бях сигурен дали това бяха нашите хора, или не.

Хънслет влезе в малката ми каюта в предната част на яхтата откъм десния борд, запали лампата и ме разтърси.

– Събуди се – каза той. – Хайде, ставай.

Бях съвсем буден. Изобщо не бях заспивал, но известно време сумтах и се прозявах, без да преигравам, и едва тогава сънливо отворих очи. Зад него нямаше никой.

– Какво има? Какво искаш? – Пауза. – Какво става, по дяволите? Още е четири и половина.

– Стига си питал отвърна раздражено Хънслет. Полиция. Казват, че е важно.

– Полиция? „Полиция“ ли каза?

– Точно така. Хайде ставай, че ни чакат.

– Полиция? На яхтата? Какво по...

– О, стига вече! Много ли пи снощи, като те оставих и си легнах? Казах ти, че е дошла полиция. Двама полицаи и двама служители от митницата. Работата била спешна.

– Спешна, а? Да ни будят посред нощ! Да не мислят, че сме избягали затворници? Ти каза ли им кои сме? Добре де, разбрах. Идвам веднага.

Хънслет излезе, а половин минута по-късно и аз вече бях в салона.

Вътре седяха четирима души – двама полицаи и двама митничари. Не ми се сториха особено враждебни. По-възрастният, по-едър полицай ме видя и се изправи. Висок и плещест сержант с кафеникаво лице, към петдесетте. Изглежда ме хладно, после хвърли поглед към почти празната бутилка уиски и двете немити чаши на масата и отново се обърна към мен. Богатите яхтмени очевидно не му харесваха. Особено онези, които пиеха нощно време и призори се появяваха с разчорлени коси и мътен поглед. Хич не му се нравеха упадъчните собственици на яhti, облечени в червени халати от китайска коприна и с небрежно завързани индийски шалчета на врата. И на мен не ми харесваха индийските шалчета, макар да бяха доста разпространени сред яхтменското братство. Само че трябваше да прикрия с нещо синините по врата си.

– Вие ли сте собственикът на тази яхта, сър? – запита сержантът. Говореше със силен шотландски акцент, но гласът му бе любезен, макар че „сър“ му отне доста време.

– Може и да ви кажа, но първо ще ми отговорите ваша работа ли е да го знаете – грубо отвърнах аз. – Собствената яхта е неприкосновена като собствения дом, сержанте. За да влезете, ви е необходимо разрешение за обиск. Не познавате ли законите?

– Той познава законите много добре – намеси се единият митничар. Беше дребен и мургав, гладко обръснат в четири часа сутринта и имаше убедителен тембър, но без шотландски акцент. – Позволете да обясня. Това не е работа на сержанта. Ние го измъкнахме от леглото преди три часа. Той просто ни прави услуга.

Не му обрънах никакво внимание и казах на сержанта:

– Посред нощ е и се намираме в пуст шотландски залив. Вие как бихте се чувствували, ако на борда на яхтата ви посред нощ изневиделица се появят четирима непознати мъже?

Тук рискувах малко, но си струваше. Ако те бяха онези, за които ги мислех, и ако аз бях този, който те смятаха, че съм, явно никога не бих говорил по този начин. Така се говори само ако съвестта ти е чиста.

– Бихте ли се легитимирали?

– Да се легитимирам ли? – Сержантът ме гледаше хладно. – Не е нужно. Сержант Макдоналд. От осем години съм началник на полицията в Торбей. Попитайте когото искате – всички ме познават.

Ако това беше вярно, вероятно сега от него за първи път искаха да се легитимира. Той кимна към другия полицай:

– А това е полицай Макдоналд.

– Син ви е, така ли? – Приликата беше очевидна. – Друго си е

семеиният бизнес, а, сержанте? – Не знаех дали да му вярвам, или не, но реших, че е крайно време да престана да се правя на спривав домакин и да поуспокоя топката. – Ами митничарите? Законите за митническите служби също са ми известни. От тях не се изисква да представят разрешително за обиск. Оглеждайте навсякъде, момчета. Не е нужно да питате, нали така?

– Точно така, сър – отвърна ми по-младият митничар. Среден на ръст, руса коса, леко пълен и с ирландски акцент. Облечен като другия в син униформен шлифер, с фуражка, кафяви ръкавици и идеално изгладени панталони. – Само че рядко го практикуваме. Предпочитаме съдействие и затова първо питаме.

– И сигурно ще попитате дали може да претърсите яхтата? – каза Хънслет.

– Да, сър.

– Защо? – запитах аз с искрено учудване. Наистина не разбирах какво целят.

– Щом ще съдействуваме, би трябвало да ни обясните за какво става дума.

– Не виждам причини да ви отказваме, сър – някак извинително се обади по-възрастният митничар. – Снощи, всъщност по-предната вечер, в района на Еършир е бил отвлечен камион, превозващ стоки на стойност 12 000 английски лири. Съобщиха го и по радиото. Разполагаме със сведения, че товарът е прехвърлен на малка яхта, която е отплавала на север.

– Откъде знаете?

– Съжالياвам, сър. Поверителна информация. За последните петнайсет часа това е третото пристанище, което проверяваме, а вие сте тринайсетата яхта, и четвъртата в залива Торбей. Тичаме като луди, уверявам ви.

Гласът му звучеше приятелски и все едно, че казваше: „Не мисли, че те подозираме. Работа, няма как.“

– Значи претърсват всички яхти, които според вас са дошли от юг. Новодошлите, така да се каже. А не ви ли е хрумвало, че нито една яхта с крадени стоки на борда не би рискувала да премине през канала Край-нън? Вътре е като в капан, и то в продължение на четири часа. Така че всеки ще предпочете да заобиколи покрай Мъл ъф Кинтайър. А ние сме тук от вчера следобед.

– Доста бърза трябва да е тази яхта, която ще измине цялото разстояние за толкова кратко време.

– Точно като вашата, сър – каза сержант Макдоналд. Слушах го и се чудех как го постигат. В цяла Англия сержантите имаха едни и същи дървени гласове, едни и същи дървени лица и едни и същи студени очи. Сигурно беше от униформата.

– И какво се предполага, че сме откраднали?

– Химикали. Камионът е превозвал химикали.

– Химикали? – погледнах Хънслет, ухилих се и отново се обърнах към митничарите. – Химикали, казвате. Тук е пълно с тях. Но се боя, че не струват 12 000 лири.

За миг настъпи тишина. После Макдоналд каза:

– Бихте ли обяснили, сър?

– Веднага – запалих цигара, за да се насладя по-пълно на изчакването, и се усмихнах. – Това е държавна яхта, сержант. Мислех, че сте забелязали флага. Министерство на селското стопанство и риболова. Ние сме морски биолози. Кабината на кърмата е подвижна лаборатория. Ето я и библиотеката. – Кимнах към двете лавици, натъпкани с техническа литература. – Ако все още се съмнявате, ще ви дам два телефонни номера, в Лондон и в Глазгоу, откъдето ще потвърдят кои сме. Или пък се обадете на пазача на шлюза на канала Крайнън. Онази нощ бяхме там.

– Да, сър. – Сержантът изобщо не беше впечатлен. – Ами къде ходихте с надуваемата лодка вчера вечер?

– Не ви разбрах, сержант?

– Вчера към пет часа следобед са ви видели да напускате яхтата в черна гумена лодка.

Чувал бях за ледени пръсти, пробягващи по гръбнака, но сега по гръба ми сякаш се разхождаше стоножка с ботуши от лед.

– Тръгнали сте към пролива. Видял ви е мистър Макилрой, началникът на пощата.

– Хич не ми е приятно да очерням характера на колегите си държавни служители, но той сигурно е бил пиан. – Странно как от ледените пръсти човек се изпотява. – Не притежавам черна гумена лодка и никога не съм имал такава. Можете да си извадите служебната лупа и ако откриете черна гумена лодка, ще ви подаря кафявата дървена лодка, с която единствено разполагаме тук, на „Файъркрост“.

Дървеното изражение леко се пропука. Той вече не изглеждаше толкова уверен.

– Значи снощи не сте излизали?

– Напротив, излизах. С дървената лодка. Ходих до Гарб Айлънд в пролива и събирах морски образци. В лабораторията са, мога да ви ги

покажа. Все пак не сме дошли на почивка.

– Моля ви, не се обиждайте. – Вече не бях плутократ, а работник като него и той можеше да си позволи да омикне малко. – Мистър Макилрой отдавна не е в първа младост, пък и всичко изглежда черно на фона на залазващото слънце. Определено не ми приличате на човек, който би прекъснал телефонния кабел от островите към сушата.

Стоножката отново тръгна, този път в галоп. Отрязани от сушата. Колко удобно за някого. Убеден бях, че за случайност изобщо не можеше да става дума.

– Правилно ли ви разбрах, че ме подозирате в нещо, сержант? – бавно казах аз.

– Длъжни сме да проверяваме всяка възможност, сър.

В гласа му вече се долавяха нотки на извинение. Не стига, че бях от работническата класа, ами на всичкото отгоре се явявах и държавен служител. А всички държавни служители няма как да не бъдат почтени граждани.

– Нали няма да имате нищо против да огледаме малко? – Тъмнокосият митничар изглеждаше още по-притеснен. – Виждам, че котвата ви е спусната, което крадците не биха направили, но все пак... Чиста формалност, но сме длъжни да я спазваме. Иначе ще ни уволнят още утре.

– Не бих искал да ви се случи, мистър... ъ-ъ...

– Томас. Благодаря ви. Документите на яхтата? Да, благодаря – и той ги подаде на по-младия си колега. – Така. Добре. Между другото, може ли колегата ми, мистър Дъран, да използва кабината на щурвала, за да направи копия от документите? Няма да отнеме и пет минути.

– Разбира се. Тук няма ли да му е по-удобно?

– Не, защото вече работим с портативни фотокопирни апарати. Трябва да е тъмно. Но нали ви казвам, няма да отнеме повече от пет минути. А през това време ние ще огледаме лабораторията ви.

Прав беше, че е формалност. За обиск изобщо не можеше да се говори, беше нещо много повече. Пет минути по-късно към нас се присъедини и Дъран и двамата с Томас прегърсиха „Файъркрос“ сякаш търсеха най-малкото диаманта Кохинор. Трябваше поотделно да им се обяснява предназначението на всеки един уред от оборудването на лабораторията. Провериха всички чекмеджета и шкафове. Старателно преровиха и големия метален сандък на кърмата, а аз благодарих на бога, че не бях оставил там гумената лодка, двигателя и водолазния костюм, както отначало смятах да направя. Отбиха се и в тоалетната. Сякаш смятах, че диамантът е там.

Най-дълго се задържаха в машинното отделение и бяха прави. Лъскавото оборудване изглеждаше съвсем ново. Два големи дизелови двигателя по сто конски сили, дизелов генератор, генератор за захранване на радиото, помпи за студена и топла вода, отоплителна уредба, резервоари за вода и масло и два реда оловни батерии. Томас прояви особен интерес към батериите.

– Виждам, че разполагате с много резервна мощност, мистър Питърсън – каза той. Вече ми знаеше името, макар че в кръщелното ми пишеше друго. – За какво ви е?

– Дори не ни стига. Я се опитайте да запалите тези два двигателя на ръка. А в лабораторията има осем електродвигателя, които използваме само когато не се движим. Те работят на батерии, защото генераторът смущава работата на другите уреди. – Вече изброявах на пръсти. – После имаме отоплителна уредба, помпи за топла и студена вода, радар, радио, автопилот, лебедка, още една лебедка за лодката, ехолот, навигационни светлини, готварска печка...

– Достатъчно, достатъчно. Печелите. – Той вече се държеше доста приятелски. – Право да си кажа, не разбирам много от кораби и лодки. Може ли да продължим по-нататък?

За мое учудване останалата част от огледа приключи бързо. Върнахме се в салона и там видях, че Хънслет е успял да убеди торбейската полиция в гостоприемството на „Файъркрест“. Не че сержант Макдоналд бе станал кой знае колко по-благоразположен, но все пак сега се държеше далеч по-човешки отпреди. Обаче забелязах, че синът му, полицай Макдоналд, продължава да е мрачен. Може би не одобряваше държането на баща си с евентуалните престъпници.

Ако наречем огледа на салона повърхностен, то за двете каюти на носа той беше направо бегъл. Като се върнахме в салона, казах:

– Съжалявам, че бях малко рязък, господа. Просто не обичам да ме будят. Ще пийнете ли нещо за довиждане?

– Благодаря – усмихна се Томас. – И ние не желаем да изглеждаме невъзпитани.

След пет минути вече ги нямаше. Томас дори не погледна кабината на шурвала, нали Дъран беше ходил там. Само набързо прегледа един от сандъците на палубата, но не се занимава с останалите. Чисти бяхме. Учтиво си казахме довиждане и те си заминаха. Доколкото виждах в мрака, и техният катер беше доста мощен.

– Странно – казах аз.

– Какво му е странното?

– Катерът им. Успя ли да го видиш?

– Глупости – отвърна сприхаво Хънслет. И той не се беше наспал. – В тая непрогледна нощ.

– Точно това искам да кажа. Светеше само в една от кабините им, и то едва-едва. Иначе нищо – нито осветление на палубата, нито в кабините, нито дори навигационни светлини.

– Сержант Макдоналд познава залива от осем години. Ти самият не се ли оправяш и на тъмно в жилището си?

– Да, ама в моето жилище няма двайсетина яхти и други съдове, които да са в постоянно движение, носени от вятъра и вълните. Няма и вятър и вълни, които да отклоняват курса ми, докато пресичам хола. А в този залив само три яхти са снабдени с котвени светлини. Все пак трябва да си свети с нещо.

Така беше. Откъм посоката на затихващия шум на двигателите някаква светлина прорязва мрака. Петинчов прожектор. Лъчът първо освети една малка яхта на стотина метра от нас, после се плъзна надясно и попадна на друга, след това обходи залива и се върна на курса на катера.

– Странно ли каза? – промърмори Хънслет. – Прав си. Ами полицаяте от Торбей?

– Ти прекара повече време със сержанта. Аз нали ходих на кърмата с Томас и Дъран.

– Бих искал да не мисля така – каза Хънслет някак неловко. – Зная, че усложнявам нещата, но според мен той си е истински полицай, и то добър. Виждал съм хиляди такива. Ти също.

– Така е. И на мен ми се стори, че е съвсем нормален и порядъчен човек – съгласих се аз. – Само че някой го е заблудил. И ние бяхме заблудени, но вече не сме.

– Какво имаш предвид?

– Томас направи една невнимателна забележка. Ти не я чу, защото бяхме в машинното отделение. – Потръпнах, вероятно от студения вятър. – Отначало не й обърнах внимание, но после разбрах, че те не искат да знаем как изглежда катерът им. Той каза: „Право да си кажа, не разбирам много от кораби и лодки.“ Сигурно си е мислел, че задава твърде много въпроси, и е искал да ме успокои. Не разбирал от кораби и лодки – кажи ми, има ли такъв митничар? Нали половината им живот минава по корабите. Предполагам, че от кораби разбират повече и от конструкторите им. А за дрехите им какво ще кажеш?

– Хайде, хайде. Никой митничар не носи изпоцапана с грес престилка.

– Въпросът е, че те са били в тези дрехи през последните двайсет и четири часа. Нали казаха, че нашата е тринайсетата претърсена от тях яхта. А панталоните им бяха с безупречни ръбове. Или ще кажеш, че се преобличат за всяка яхта?

– Нещо друго казаха ли? – Хънслет говореше толкова тихо, че добре чух как на катера на митничарите изключиха двигателите в момента, в който лъчът на прожектора освети каменния пристан на половин миля от нас. Проявиха ли особен интерес към нещо?

– Проявиха особен интерес към всичко. Хей, чакай малко! Томас силно се заинтересува от батериите, от това, че сме имали купища резервно електрозахранване.

– Я гледай ти. Ами забеляза ли с каква лекота скочиха на борда на катера си нашите митничари, когато си тръгнаха?

– Явно не им е за първи път.

– И на двамата ръцете им бяха свободни, а трябваше да носят нещо.

– Фотокопирния апарат. Остарявам, приятелю.

– Точно така. Фотокопирния апарат. Вече работели с портативни фотокопирни машини. Глупости. Значи щом нашето русокосо приятелче не е правило копия от документите, сигурно е било заето с нещо друго.

Влязохме в кабината на шурвала. Хънслет взе голямата отвертка от рафта с инструменти до ехолота и свали капака на апарата за радиовръзка. Погледна вътре, погледна и мене и после бавно монтира капака обратно. Едно беше сигурно, този предавател скоро нямаше да можем да го използваме пак.

Извърнах глава и погледнах навън през прозореца на кабината. Вятърът продължаваше да се усилва, в тъмната вода проблясваха белите гребени на вълните, а носът на „Файъркрест“ се дърпаше към котвата. Яхтата забележимо потръпваше, тъй като вятърът и приливът се движеха в различни посоки. Чувствах се ужасно изморен. Но все още гледах. Хънслет ми подаде цигара. Не ми се пушеше, но я взех. Може би щеше да ми избистри мислите. Изведнъж го сграбчих за китката и се вторачих в дланта му.

– Така-а – казах аз. – Всяка жаба да си знае гола.

– Какво?

– Нищо, нищо. Не мога да се сетя за точната поговорка. Как беше, добрият занаятчия винаги работи със собствените си инструменти. Нашият приятел със склонност към трошене на лампи и кондензатори би трябвало да я знае. Нищо чудно, че в близост до Дъран вратът ми

започваше да ме сърби. Къде се поряза?

– Не съм се порязвал.

– Зная, но на дланта ти има кръв. Не бих се учудил, ако този тип е вземал уроци по правоговор. На „Нантвил“ говореше стандартен английски, а при нас, на „Файъркрест“, акцентът му беше северноирландски. С колко ли още акцента разполага? И това по него не са тлъстини, а мускули. Но забеляза ли, че той изобщо не си свали ръкавиците, дори и когато взе чашата с питието?

– Всичко забелязвам, няма що – горчиво отвърна той. – Защо обаче не ни се случи нищо? Дори не се опитаха да те елиминират, макар че си нещо като главен свидетел.

– По две причини. Това не можеше да стане пред полицаите, за които и двамата сме съгласни, че са истински. Иначе трябваше да се погрижат и за тях, а само някой луд би посегнал на живота на полицаи. Тези типове обаче са всичко друго, но не и луди.

– Все пак защо са им били тези полицаи?

– За достоверност. Полицаите са извън всяко подозрение. Когато посред нощ някой полицаи подаде униформената си глава над фалшборта на яхтата ти, много ясно, че няма да го треснеш по главата с някой кол, а ще го поканиш на борда. Докато към всички останали подходът ще е друг, особено ако сме гузни, както те са смятали.

– Да речем, че е така. Каква е другата причина?

– Това, че рискувах и изпратиха Дъран, за да видят дали някой от нас няма да го разпознае.

– Защо Дъран?

– Не ти казах, че осветих лицето му с фенерче. Не го запомних, разбира се – видях само някакво бяло петно, полуприкрито зад вдигнатата му ръка. Пък и по-скоро гледах къде да го ритна. Само че те не са знаели това и са искали да видят дали ще го разпознаем. Ние не го познахме иначе щяхме да скочим върху него и да се развикаме на полицаите да го арестуват. Дори не трепнахме. Не издадохме с нищо, че лицето му ни е познато. Така че те вече не се притесняват особено. Щом не сме познали Дъран, значи няма да разпознаем и останалите на борда на „Нантвил“. Следователно никой няма да върти телефони до Интерпол.

– Значи сме в безопасност?

– Дай боже. Макар че се съмнявам.

– Но нали каза...

– Не зная – отвърнах раздразнено. – Просто имам такова чувство. Претърсиха задната част на „Файъркрест“, все едно че търсеха

печеливш фиш за тото. После по средата на огледа на машинното отделение изведнъж загубиха интерес. Поне за Томас ми се стори така. Явно беше открил нещо. Нали го видя след това в салона и при претърсването на каютите на носа и горната палуба. Почти не гледаше.

– Да не би нещо с батериите?

– Не. Отговорът ми го задоволи. Сигурен съм. Не зная защо, но съм сигурен.

– Значи ще се върнат пак?

– Ще се върнат.

– Да приготвя ли пистолетите?

– Няма смисъл да се бърза. Сега приятелчетата ни са спокойни, че нямаме връзка с никого. Пощенското корабче се отбива тук два пъти седмично. Днес вече идва, значи ще дойде пак чак след четири дни. Кабелите към сушата са прекъснати, а ако мислиш, че ще ги поправят, много се лъжеш. Освен това предавателят ни не работи, а пощенски гълъби няма. Остава ли някаква друга връзка със сушата?

– „Шангрила“.

Това беше най-близката до нас яхта – лъскавобяла играчка с дължина около трийсет и пет метра. Според мен собственикът ѝ бе дал за нея около четвърт милион английски лири и му бяха върнали няколко монети ресто.

– Радиооборудването ѝ сигурно е поне за няколко хиляди лири, а освен това в залива има още две-три яхти, които е възможно да имат предаватели. Останалите явно имат само приемници.

– Въпросът е колко от предавателите в залива Торбей ще работят и утре?

– Един.

– Точно така, един. Приятелчетата ще се погрижат за останалите. – Е, застрахователните компании ще го преживеят някак – и той погледна часовника си. – Няма да е зле да събудим чичо Артър.

– Горя от нетърпение да го чуя. – Всъщност изобщо не ми се говореше с него.

Хънслет нахлузи някаква връхна дреха, тръгна към вратата и се спря на прага.

– Докато говориш, ще се поразходя по горната палуба. За всеки случай. Дори ще взема и пистолета. Според Томас в този залив вече били проверили три яхти, а Макдоналд не каза нищо, значи е вярно. Тоест в момента в Торбей не работи нито един предавател. Което означава, че онези приятелчета могат да оставят полицаите на брега и да се върнат

обратно при нас.

– Възможно е. Но другите яхти са по-малки от „Файъркрест“, а от тях само една е с отделна кабина за щурвала. На останалите предавател-янт се намира в салона, но пък често там спят собствениците. Значи пър-во някой трябва да удари собствениците по главата, а пред полицаите това е невъзможно.

– На бас срещу пенсията ти, че Макдоналд не винаги се е качвал на борда.

– Няма да доживея до пенсия, но наистина не е зле да вземеш пистолета.

Яхтата „Файъркрест“ беше на малко повече от три години. Била е построена тайно в една корабостроителница в Саутхамптън с участието на фирма за морски радиовръзки и по чертежи, предоставени от чичо Артър. Не че той самият е изработил чертежите, но нито един от малци-ната посветени не е знаел истинския им автор. Всъщност той задигнал идеята от един индонезийски риболовен кораб с японска конструкция, който подал сигнал за повреда в двигателя. Имало два двигателя и от тях само единият бил повреден, но въпреки това корабът не можел да се движи. На това странно обстоятелство обърнал внимание вторият помощник-капитан на притеклата се на помощ фрегата. Той огледал кораба по-внимателно и крайният резултат от всичко бил, че екипажът на кораба още гние в някой от сингапурските затвори. А и чичо Артър получил своето вдъхновение.

Кариерата на „Файъркрест“ била пъстра и безславна. Отначало ях-тата обикаляла Балтийско море, но на властите в Мемел и Ленинград им писнало да я виждат, обявили я за персона нон грата и я върнали в Анг-лия. Чичо Артър бил бесен, защото трябвало да отчита разходите пред скъперника министър. След това известно време яхтата била използува-на от бреговата охрана за преследване на контрабандисти, а после и от-там я върнали без никаква благодарност. Така че сега за първи път яхта-та трябваше да оправдава своето съществуване. При други обстоятелст-ва чичо Артър сигурно много би се радвал на идеята, но не и след като чуеше каквото имах да му казвам.

Уникалността на „Файъркрест“ се състоеше в това, че яхтата имаше две витла и два вала, но само един двигател. Всъщност корпусите на двигателите бяха два, но имаше един двигател, макар и специално из-пълнение с подводен байпасен изпускателен колектор. При втория кор-пус се свалеше муфата на горивната помпа и се отвиваха горните чети-ри болта, след което цялата горна част на двигателя се повдигаше

заедно с всичко по нея – горивни тръбопроводи, разпръсквани и т.н. Вътре в корпуса имаше мощен предавател, който с помощта на двайсет-метровата антенна мачта, скрита във фокмачтата на яхтата, можеше да изпрати сигнал и до луната – Томас правилно бе забелязал, че имамхе предостатъчно резервна мощност. Пък и в момента луната не ми трябваше – исках само да се свържа с кабинета в дома на чичо Артър в Найтесбридж.

Останалото пространство в десния корпус се заемаше от пъстра колекция, която дори и някой помощник-комисар от Ню Скотланд Ярд би изгледал със замислен израз на лицето. Имаше готови пакети експлозиви, съдържащи аматол, инициращи взривни вещества и химически детонатори с миниатюрни часовникови механизми с обхват от пет секунди до пет минути и samozакрепващи скоби. Намираше се и чудесен комплект приспособления за проникване с взлом, шперцове, устройства за подслушване, някои от които се изстрелваха с пистолет за сигнални ракети, приспивателни таблетки, четири пистолета и кутия патрони за тях. Бяхме се подготвили за сериозни действия. Два от пистолетите бяха люгери, а другите два бяха германски лилипути, калибър 4.25 – тоест най-малките автоматични пистолети, предлагани в момента на пазара. Човек лесно можеше да скрие лилипутите където си иска по себе си, дори и в левия ръкав на самото, стига да не си купува костюмите от Карнаби Стрийт.

Хънслет взе единия люгер, провери дали е зареден и излезе. Не че толкова му се щеше да ме охранява – по-скоро не искаше да е наблизко, когато се обади чичо Артър. Не го обвинявах, и на мен никак не ми се говореше точно сега.

Издърпах гумираните кабели, закрепих „крокодилчетата“ към клемите на батерията, поставих слушалките, включих предавателя, подадох сигнал за повикване и зачаках. Нямаме нужда от настройка, защото предавателят беше предварително настроен на свръхвисока честота. Червената контролна лампичка светна и някой каза:

- Станция ЦПФХ слуша.
- Добро утро. Тук е Каролайн. Мога ли да говоря с директора?
- Почакайте малко.

Това означаваше, че чичо Артър още спи. Рано сутрин хич го нямаше. След три минути в слушалките ми отново се чу глас:

- Добро утро, Каролайн. Тук е Анабел.
- Добро утро. Координати 481, 281 – тези координати ги нямаше на нито една военна карта, но ние с чичо Артър си имамхе свои.

Малка пауза и после гласът отново се обади: – Ясно, Каролайн. Продължавай.

– Открих изчезналия кораб. На четири-пет мили северозападно от тук. Снощи го посетих.

– Снощи какво, Каролайн?

– Бях на борда му. Стария екипаж го няма. Има нов, по-малоброен.

– Намери ли Бети и Дороти?

Макар че и двамата използвахме скрембълъри срещу евентуално подслушване, чичо Артър настояваше за всеки случай да си служим и с кодови имена. Те бяха женски и първата им буква съвпаднаше с първата буква на истинските ни имена. Това малко ни дразнеше, но трябваше да се съобразяваме с него. Той беше Анабел, аз бях Каролайн, Бейкър беше Бети, Делмонт – Дороти, а Хънслет – Хариет. Звучахме като имена на тропически урагани.

– Намерих ги – поех дълбоко дъх аз. – Те вече няма да се върнат вкъщи, Анабел.

– Те вече няма да се върнат вкъщи – механично повтори той и после мълча толкова дълго, че помислих, че е изключил апарата. Но след малко се обади, някак глухо: – Бях те предупредил.

– Да, Анабел. Беше ме предупредил.

– А корабът?

– Замина.

– Накъде?

– Не зная. Просто замина. Посока север, предполагам.

– Посока север, предполагаш.

Чичо Артър никога не повишаваше глас. И сега говореше така, съвсем безлично, но личеше, че е побеснял, тъй като внезапно изостави всякаква предпазливост.

– Къде на север? Исландия? Норвегия? Значи товарът вече може да е във всяка точка на Атлантика чак до Баренцово море? Как можа да ги изтървеш! След цялото внимателно планиране и след всички разходи. Как можа! Можеше поне да ми спести приказките за планирането, защото то беше изцяло мое. А и Бети и Дороти... Последните думи показваха, че вече малко се е овладял.

– Да, Анабел. Изтървах ги. – Чувствах как и аз се ядосвам. – Но това не е всичко. Искаш ли да чуеш и останалото?

– Слушам те.

Разказах му и останалата част и накрая той каза:

– Разбирам. Изтървал си кораба. Загубил си Бети и Дороти. Издал

си се и пред онези приятелчета и си провалил цялата секретност на операцията. – Пауза. – Довечера в девет часа те очаквам в кабинета си. Инструктирай Харriet да върне яхтата обратно в базата.

– Слушам, сър. – По дяволите това негово „Анабел“. – Очаквах го. Провалих операцията, провалих и вас. Значи ме отстранявате.

– До довечера в девет, Каролайн. Ще чакам.

– Дълго ще има да чакаш, Анабел.

– Какво искаш да кажеш с това?

Ако чичо Артър имаше нисък и заплашителен глас, това щеше да прозвучи ниско и заплашително. Само че гласът му беше равен, толкова равен, че дори носеше повече тежест и от най-обработения и изразителен глас.

– От това място няма полети на гражданската авиация, Анабел. Посенският кораб ще дойде след четири дни. Времето се разваля и не бих рискувал яхтата, за да се добера до някое по-голямо пристанище. Боя се, че не мога да мръдна оттук.

– За глупак ли ме вземате, сър? – вече се беше ядосал здравата. – Отиваш на брега. Оттам на обяд ще те вземе военен хеликоптер. Довечера в девет часа да си в кабинета ми. И не ме карай да чакам.

Това беше, но реших да направя един последен опит:

– Дайте ми още двайсет и четири часа, Анабел.

– Не ставай смешен и не ми губи времето. Довиждане.

– Моля ви, сър.

– Имах по-добро мнение за тебе. Довиждане.

– Довиждане. Може пак да се видим някога, макар че се съмнявам.

Всичко хубаво.

Изключих радиото, запалих цигара и зачаках. Повикването дойде след половин минута. Изчаках още половин минута и се обадох. Бях напълно спокоен. Зарът беше хвърлен и не давах пет пари.

– Каролайн? Ти ли си, Каролайн? – Кълна се, че долавях възбуда в гласа му. Това беше нещо за книгата на рекордите.

– Да.

– Какво каза одеде? Последните ти думи.

– Всичко хубаво. Казах „всичко хубаво“.

– Не ме занасяйте, сър! Каза, че...

– Ако искате да се кача на хеликоптера, с пилота трябва да изпратите и охрана – отвърнах аз. – Въоръжена охрана. И гледайте да са добри? Имам люгер и знаете, че си служа с него чудесно. А ако убия някого и ме изправят пред съда, и вие ще бъдете до мен. Никакви връзки няма да

ви помогнат и никой няма да ви оправдае, че сте изпратили въоръжена охрана срещу невинен човек. Освен това вече не съм ваш служител. В условията на договора ми ясно се казва, че мога да напусна по всяко време, стига в момента да не съм активно ангажиран в оперативна задача. Вие ме освободихте от задълженията ми и ме викате в Лондон. Оставката ми ще дойде с първата поща. Бейкър и Делмонт не бяха ваши приятели, а мои. Приятели са ми още откакто работя във вашето ведомство. А вие имате нахалството да обвинявате мен за смъртта им, след като много добре за всички операции последната дума е ваша. Дори ми отказвате последния шанс да си разчистя сметките. Писна ми от бездушната ви служба. Довиждане.

– Един момент, Каролайн. Почакай малко. – Говореше внимателно, все едно, че ме успокояваше. – Не избухвай така.

Сигурен бях, че досега никой не беше говорил по такъв начин с контраадмирал сър Артър Арнфорд-Джейсън, но той сякаш не изглеждаше особено притеснен. Вероятно в момента мозъкът на лукавата стара лилица подобно на компютър преценяваше и отхвърляше възможности и се питаше дали му играя номера и докъде мога да стигна. Най-сетне той тихо каза:

– Сигурно не си решил да останеш там само за да рониш сълзи. Явно имаш нещо предвид.

– Да, сър. Имам нещо предвид. – Питам се какво ли точно имам предвид.

– Давам ти двайсет и четири часа, Каролайн.

– Четирийсет и осем.

– Четирийсет и осем. И после се връщаш в Лондон. Обещаваш ли?

– Обещавам.

– И още нещо, Каролайн.

– Да, сър?

– Все едно, че не съм чул как ми говореше преди малко. Вярвам, че няма да се повтаря.

– Не, сър. Съжалявам, сър.

– Четирийсет и осем часа. Дръж ме в течение по радиото. Обаждай се по обяд и в полунощ.

Чу се изшракване и разговорът прекъсна. Хънслет се беше свил на завет, отзад до салона. Видя ме и изсумтя.

Излязох на палубата и видях, че вече се разсъмва. Вълнението продължаваше и валеше силен дъжд. Яхтата се люлееше тежко и се стремеше да се отскубне от веригата на котвата. Опънът беше толкова силен, а

гласъците така резки, че не знаех дали гумената лодка, двигателят и водолазният костюм, които бях привързал към котвата, щяха да издържат долу още дълго време.

– Какво ще кажеш за това? – и посочи към осветената палуба на „Шангила“.

Вълнението я подмяташе насам-натам и тя ту заставаше откъм кърмата ни, ту се изместваше към борда. Цялата ѝ предна палуба, където се намираще и кабината на шурвала, беше ярко осветена.

– Сигурно някой страда от безсъние – отвърнах. – Или проверява дали котвата не влачи. Да не мислиш, че са нашите приятели, които в момента разбиват радиото им? Може пък да оставят осветлението си включено през нощта.

– Запалиха го преди десет минути. И гледай, гледай някакви хора излизат на палубата. Странно. Как мина с чичо Артър?

– Зле. Първо ме уволни, после реши друго. Имаме четирийсет и осем часа.

– Четирийсет и осем часа ли? Че какво ще направиш за четирийсет и осем часа?

– Един господ знае. Първо ще поспя. Ти също. За нови гости вече е много светло.

На минаване през салона Хънслет някак между другото запита:

– Интересно какво мислиш за по-младия полицаи? Макдоналд младши.

– Какво искаш да кажеш?

– Ами стори ми се някак паднал духом и угрижен. Нещо му тежи.

– Приличае си. А може би не обича да става посред нощ. Или е загазил с някое момиче, но ако е така, ще ти кажа, че това хич не ме интересува. Лека нощ.

А трябваше да се вслушам в думите на Хънслет. Заради самия него.

Трета глава

Вторник, десет сутринта – десет вечерта

Всеки има нужда от сън, дори и аз. След десет часа, ако не и по-малко, пак щях да съм във форма. Може би нямаше да излъчвам оптимизъм и добро настроение, тъй като сега не беше време за това, но поне щях да бъда внимателен и бдителен. Умът ми щеше да работи, по думите на чичо Артър, на обичайното си чудовищно равнище, но въпреки това щях да се справям. Само че никой не ми даде тези десет часа сън. Нито дори осем. Събудих се точно три часа, след като си легнах. Трябваше да съм глух, пиян или умрял, за да продължавам да спя на фона на кръсъците и ударите, които атакуваха лявото ми ухо и чийто източник се намираще на не повече от трийсет сантиметра от мен.

– Хей, вие там на „Файъркрос“! Хей! – Някой тропаше по едната страна на яхтата. – Мога ли да се кача? Хей! Има ли някой?

Изругах този морски идиот от дъното на сънливата си душа. Провесих нестабилни крака от койката и станах. За малко да падна, струваше ми се, че имам само един крак, а и вратът силно ме болеше. Един поглед в огледалото потвърди лошото ми състояние. Видях неестествено бледо и небръснато лице, мътни и кръвясали очи и тъмни кръгове под тях. Бързо отклоних поглед, тъй като сутрин мога да се примиря с много неща, но не и с такава гледка.

Отворих вратата от другата страна на коридора. Хънслет спеше и хъркаше. Върнах се в каютата и започнах да обличам халата и да си връзвам индийското шалче. Онзи тип отвън продължаваше да тропаше и да крещи. Вчесах набързо косата си и излязох на горната палуба.

Навън беше студено, мокро и ветровито. Сив, унил и неприятен свят – защо, по дяволите, не ме оставяха да се наспя? Дъждът се лееше като из ведро, капките отскачаха поне на пет-шест сантиметра от палубата, морето изглеждаше като мляко. Вятърът самотно свиреше във въжетата на мачтите, а еднометровите вълни правеха морето опасно дори и за средноголяма лодка.

Само че не го правеха ни най-малко опасно за моторницата, която сега се поклащаше успоредно на нашата яхта. Макар и по-малка от „Файъркрос“, все пак тя беше достатъчно голяма, за да има остъклена кабина отпред плюс отделна кабина на шурвала, чийто арматурни табла и уреди за управление биха правили чест дори на боинг, а отзад имаше

закрита слънчева тераса, която можеше да побере цял футболен отбор, без някой да мисли, че е претъпкано. Виждаха се трима души с черни мушамы и френски флотски шапки с черни панделки отзад. Двама от тях държаха куки, с които се бяха прикачили за подпорните греди на перилата на „Файъркрест“. Отстрани на моторницата висяха половин дузина предпазни гуми, непозволяващи на плебейската ни яхта да се отърква в това бяло съвършенство. Нямахме нужда да се опитвам да разчитам името на носа или върху шапките на екипажа. Това беше лодката, която обикновено заемаше по-голямата част от задната палуба на „Шангрила“.

По средата стоеше някаква набита фигура в бяла морска униформа с месингови копчета и чадър в ръка. С другата си ръка фигурата тропаше по външната облицовка на „Файъркрест“, но щом ме забеляза, престана и ме изгледа злобно.

– Ха! – изсумтя или по-скоро изпръхтя мъжът. – Появихте ли се най-после! Не си давате много зор, а? Станах вир-вода, докато ви чакам! – Върху костюма му наистина проблясваха няколко капчици вода. – Мога ли да се кача?

Без да изчака отговора, той се метна на борда с учудваща пъргавина за възрастта и телосложението си и тръгна право към кабината на шурвала. Не стига, че вървеше пред мене, но и продължаваше да стиска чадъра си, без да мисли, че съм само по халат. Влязох след него и затворих вратата.

Беше на около петдесет и пет години, нисък, но добре сложен тип. Имаше силно обветрено лице, късо подстригана сива коса, рунтави вежди със същия цвят, дълъг прав нос и устни, приличащи на цип. Нищо му нямаше на човека, ако си падате по подобни типове. Тъмните му стрелкащи се очи ме огледаха от глава до пети, но ако нещо у мене го впечатли, той успя героично да го потисне.

– Съжалявам, че се забавих – извиних се аз. – Не бях спал. Снощи посред нощ ни посетиха митничари и след това не можах да заспя веднага.

Винаги казвайте истината, особено ако има шанс тя в един момент да изплува. Така си изграждате репутация на честен човек.

– Митничари ли? – Той приличаше на човек, който всъщност иска да каже „Глупости“ или нещо такова. След това обаче му хрумна нещо друго и ме погледна остро. – Не мога да ги понасям. И то посред нощ. Не е трябвало да ги пускате на борда. Да ги бяхте изхвърлили. Нахалници. Какво, по дяволите, са искали?

Определено приличаше на човек, който навремето си е имал доста

неприятности с митницата.

– Гърсеха някакви крадени химикали. Кражбата била станала в околностите на Еършир. Проверяват яхтите.

– Идиоти! – Това май беше окончателната му оценка за нещастните митничари и той протегна ръка. – Скурас. Сър Антъни Скурас.

– Питърсън.

Ръкостискането ме накара да подскоча, и то не толкова от силата на ръката му, колкото от безбройните масивни пръстени по пръстите му. Не бих се учудил, ако носеше пръстени и на палците си. Погледнах го с нов интерес.

– Сър Антъни Скурас. Чувал съм за вас, разбира се.

– Вероятно нищо добро. Вестникарите не ме обичат, защото знаят, че ги презирам. Казват, че съм кипърец, натрупал милионите си чрез безмилостна експлоатация на корабите си. Така е. Че гръцкото правителство ми е наредило да напусна Атина. Правилно. Че съм станал натурализиран британски гражданин и съм си купил рицарско звание. Съвършено вярно. Купища обществена дейност и благотворителност. С пари всичко се купува. Ще си купя и титла на барон, само че в момента пазарните условия не са добри. Ще почакам цената да падне. Мога ли да използвам вашия радиопредавател? Виждам, че имате.

– Какво? – Внезапната смяна на темата ме свари неподготвен, но като се има предвид състоянието ми, това не беше никак трудно.

– Радиопредавателят ви, човече! Не чухте ли новините? Пентагонът отлага всичките си големи отбранителни проекти. Цената на стоманата главоломно пада. Трябва веднага да се свържа с нюйоркския си брокер!

– Извинете. Разбира се, че можете, но... нямате ли си собствен радиотелефон? Сигурен съм, че...

– Не работи. – Устните му така се свиха, че направо изчезнаха. – Спешно е, мистър Питърсън.

– Обадете се веднага. Знаете ли как се работи с този модел?

Той се усмихна пренебрежително, вероятно не знаеше да го прави по друг начин. В сравнение с апаратурата на „Шангрила“ да го питам дали може да работи с този модел беше все едно да питам капитана на голям трансатлантически самолет дали може да управлява селскостопанска „етажерка“.

– Мисля, че ще се оправя, мистър Питърсън.

– Обадете ми се като свършите. Ще бъда в салона.

Щеше да ми се обади преди да е свършил, дори преди още да е започнал. Но не можех да му кажа. Щеше да се разчуе. Отидох в салона,

реших да се обръсна, но се отказах. Нямах да имам толкова време.

* * *

Познах. След по-малко от минута той се появи на вратата. Беше намръщен.

– Радиото ви не работи, мистър Питърсън.

– С тези стари модели се работи трудно – тактично казах аз. – Може би, ако аз го...

– Казах, че не работи. Значи не работи.

– Странно. Работеше...

– Бихте ли го пробвал вие?

Пробвах го. Нищо. Въртях всички копчета, които виждах. Пак нищо.

– Може би нещо със захранването – предположих. – Ще ида да проверя...

– Бихте ли свалили капака, ако обичате?

Погледнах го с недоумение и след достатъчен интервал промених изражението си на лукава замисленост.

– Вие май знаете нещо, сър Антъни?

– Ще видите.

Така и стана. Изиграх цялата сценка на изумление, недоверие и мълчаливо възмущение, след което казах:

– Вие сте знаели. Откъде?

– Не е ли очевидно?

– Предавателят ви – бавно отвърнах. – Има му нещо повече от това, че не работи. При вас също са идвали среднощните посетители.

– Посетили са и „Орион“. – Устните отново изчезнаха. – Голямата синя яхта. Единствената друга яхта в залива, без да броим нашите, където има предавател. Само че и той е строшен. Преди да дойда при вас, ходих при тях.

– И той е строшен, така ли? Но кой, по дяволите... сигурно е някой луд.

– Дали пък? Дали е работа на някой луд? Аз познавам нещичко по тези въпроси. Първата ми жена... – той внезапно млъкна, поклати глава и бавно продължи: – Поведението на душевноболните е ирационално, непостоянно и безцелно. В нашия случай можем да говорим за ирационалност, но ми се струва, че виждам наличие на цел и метод. Изобщо не може да се говори за безсистемност. Работата е била предварително планирана. Явно има някаква причина. Отначало реших, че

причината е била да ме откъснат от връзки със сушата. Само че не виждам кой какво печели от това. Във всеки случай аз не губя нищо.

– Но нали казахте, че борсата в Ню Йорк...

– Дреболия – отвърна, той пренебрежително. – Просто никой не обича да губи пари – е, не повече от няколко милиона. – Не, мистър Питърсън. Не аз съм мишената. Тук става въпрос за нещо като А и Б. А смята, че е особено важно да има постоянна връзка със сушата. Б смята, че е също толкова важно А да няма връзки със сушата. Значи Б взема мерки в този смисъл. В Торбей става нещо интересно. Нещо голямо. Подушвам такива неща.

Явно не беше глупак, но пък колцина са глупаците-мултимилionери? Аз самият не бих могъл да опиша ситуацията по-добре.

– Съобщихте ли в полицията? – попитах.

– Сега отивам. Но първо ще се обадя по телефона. – Очите му внезапно охладнях и загубиха блясъка си. – Освен ако нашият приятел не е изпотрошил и обществените телефони по главната улица.

– Направил е нещо по-добро. Прекъснал е кабелите към сушата. Прерязал ги е някъде в пролива, но никой не знае къде.

Той ме изгледа, обърна се да си ходи и после отново насочи безучастния си поглед към мен:

– Откъде знаете? – Тонът му беше подобен на погледа.

– Полицаяте ми казаха. С митничарите снощи имаше и полицаи.

– Полицаи ли? Това е странно. Каква работа имат полицаите тук? – Той млъкна и ме погледна изпитателно със студените си очи. – Един личен въпрос, мистър Питърсън. Не желая да бъда нахален, по-скоро елиминирам догадки. Какво правите тук? Не се обиждайте.

– Не се обиждам. Приятелят ми и аз сме морски биолози. Тук сме в командировка. Яхтата не е наша, а на Министерството на селското стопанство и риболова. – Усмихнах му се. – Пълномощията ни са безупречни, сър Антъни.

– Морска биология, така ли? Навремето ми беше хоби, съвсем любителски, разбира се. Някой път трябва да си поприказваме по-подробно. – Говореше някак разсеяно, очевидно мислеше за друго. Бихте ли описали полиция, мистър Питърсън? Описах го и той кимна:

– Той е, няма съмнение. Странно, много странно. Ще трябва да си поговоря с Арчи за тази работа.

– Арчи?

– Сержант Макдоналд. Вече пета година идвам с яхтата си в залива на Торбей. Ривьерата и Егейско море изобщо не могат да се сравняват с

това място. Та познавам доста от местните жители. Сам ли беше?

– Не. С един по-млад полицай. Доколкото разбрах, синът му. Стори ми се малко меланхоличен.

– Питър Макдоналд. Има си причини за меланхолията, мистър Питърсън. Двамата му по-малки братя, шестнайсетгодишни близнаци, загинаха преди няколко месеца. Връщали се от училището в Инвърнес и към Кеърнгормс ги застигнала снежна буря. Бащата е по-твърд и не го показва толкова. Голяма трагедия. Познавах ги и двамата. Чудесни момчета.

Направих някаква подходяща забележка, но той изобщо не ме слушаше.

– Трябва да тръгвам, мистър Питърсън. Да предам цялата тази странна история в ръцете на Макдоналд, макар да не мисля, че той ще може да направи кой знае какво. После ще пообиколя наоколо с яхтата.

Погледнах през прозореца на кабината към навъсеното небе, силния дъжд и белите гребени на вълните.

– Хубав ден сте си избрали за обиколката.

– Колкото по-лошо време, толкова по-добре. Не се хваля. И на мен не ми харесва бурното море, но наскоро в Клайд ми поставиха нови стабилизатори – всъщност върнах се преди два дни оттам – така че тъкмо ще ги изпробвам. – Той внезапно се усмихна и протегна ръка. – Съжалявам, че така се натрапих и ви отнех толкова време. Може би не се държах твърде възпитано, но имам и такива дни. Заповядайте с колегата си да пийнем по едно довечера. Като сме на море, вечеряме рано. Какво ще кажете за осем часа? Ще изпратя лодката.

Това означаваше, че рейтингът ни не се простираше до покана за вечеря. За съжаление пак щях да си остана с проклетите консерви на Хънслет. От друга страна, дори и поканата за по едно питие би породила доста скърцане със зъби от завист сред голяма част от родните богаташи, тъй като за никого не беше тайна, че и най-синята кръв в Англия, от кралското семейство надолу, считаше това Скурас да ги покани за няколко дни на острова си до бреговете на Албания за върха на социалните събития на годината. Скурас не изчака отговора ми, а и не сметна, че трябва да има някакъв отговор. Не го обвинявах. Вероятно още преди много години беше установил неизменния закон на човешката същност – че никой не отклонява поканите му.

* * *

– Сигурно идвате да ме осведомите за счупения си предавател и да

ме запитате какво, по дяволите, възнамерявам да направя – каза уморено сержант Макдоналд. – Вижте, мистър Питърсън, вече зная за това. Преди половин час тук беше сър Антъни Скурас. Той ми разказа доста неща. Освен това преди малко ме посети и мистър Камбъл, собственикът на „Орион“. И той ми разказа доста неща.

– С мен няма да е така, сержант. Аз говоря малко. – И му се усмигнах с надеждата, че го правя умопително. – Освен, разбира се, когато полицията и митничарите ме измъкват от леглото посред нощ. Допускам, че приятелите ни са си отишли, така ли е?

– Още щом ни оставиха на брега. Митничарите са много досадно племе. – И той като мен изглеждаше недоспал. – Честно казано, мистър Питърсън, изобщо не зная какво да правя с тези строшени предаватели. Кой и защо, по дяволите, би направил такова нещо?

– Именно затова се обръщам към вас.

– Мога да дойда с вас на яхтата – бавно каза Макдоналд. – Ще си извадя бележника и ще се опитам да открия някакви уличаващи сведения. Само че не зная къде да ги търся. Ако разбирах от отпечатъци от пръсти, анализи и микроскопи, може би щях да открия нещо. Но не разбирам. Аз съм само един провинциален полицаи и живея на остров. Не съм моторизиран полицейски отряд. Според мен това е работа за криминалната полиция и трябва да се обадим в Глазгоу. Но се съмнявам, че те ще изпратят хора заради някакви си строшени предаватели.

– Стариат Скурас дърпа доста конци.

– Не ви разбрах, сър.

Има голяма власт и влияние. Ако Скурас иска някой да се заеме, сигурен съм, че ще успее. Дори съм сигурен, че в някои случаи той може да се окаже доста неприятна личност, ако му изнася.

– В залива на Торбей никога не е акостирали по-приятен и по-мил човек от него – топло каза Макдоналд.

Тъмното му обръгнало лице на практика можеше да не издава нищо, но този път Макдоналд и не криеше нищо.

– Може да не се държи като мене, може и да е твърд или безмилостен, дето викат. Според вестниците личният му живот бил ужасен. Това обаче не е моя работа. Но ако търсите човек от Торбей, който да каже лоша дума срещу него, ще го търсите дълго, мистър Питърсън.

– Не исках да кажа това, сержант – кротко отвърнах аз. – Та аз изобщо не го познавам.

– Така е. Но ние го познаваме. Виждате ли това? – И той посочи през прозореца на полицейския участък към една голяма дървена сграда

в шведски стил. – Новият клуб. Викат му градския клуб. Подарък от сър Антъни. А там на хълма виждате ли онези шест дървени вили? За възрастни хора. Отново сър Антъни всяка стотинка е от неговия джоб. Ами кой води всички ученици на спортните състезания в Обан? Сър Антъни – на яхтата си „Шангила“. Участва във всяка благотворителна дейност, а и планира да изгради малка корабостроителница, която ще осигури работни места за младежите ни иначе тук няма много работа, от както риболовът замря.

– Това говори добре за стария Скурас – казах аз. – Той май ви е осиновил, а? Късметлици сте вие от Торбей. Бих искал и на мен да купи нов радиопредавател.

– Ще си отварям очите, мистър Питърсън. Не мога да направя нищо друго. Ако разбере нещо, ще ви уведомя.

Благодарих му и си тръгнах. Изобщо не ми се идваше в полицията, но щеше да е странно, ако не добавех и моите оплаквания към хора на останалите.

Все пак бях доволен, че отбих номера.

Обедната връзка с Лондон беше лоша. Дължеше се не толкова на факта, че през нощта връзката винаги е по-добра, а на това, че не можех да използвам телескопичната антенна мачта. Но все пак се чуваше и чичо Артър звучеше разбрано и делово.

– Така, Каролайн. Открихме липсващите ни приятели – каза той.

– Колко на брой? – запитах предпазливо, защото двусмислените забележки на чичо Артър не винаги бяха толкова еднозначни, колкото той си въобразяваше.

– Всичките двайсет и пет души. – Точно, колкото беше екипажът на „Нантвил“. – Двама от тях са доста зле ранени, но ще се оправят.

Това обясняваше кръвта, която бях видял в кабината на капитана и в една от кабините на помощниците.

– Къде? – запитах аз.

Той ми даде координатите, малко на север от Уексфорд. „Нантвил“ беше потеглил от Бристол, значи е пътувал не повече от няколко часа, преди да му се случи случката.

– Действували са точно както и преди – каза чичо Артър. Няколко дни са ги държали в някаква отдалечена ферма. Дали са им одеяла, храна и пиене. Една сутрин се събудили и видели, че охраната я няма.

– Само че са спрели по различен начин ъ-ъ-ъ... нашия приятел. – За малко да кажа „Нантвил“, а това никак нямаше да се хареса на чичо Артър.

– Така е. Трябва да им признаем известна изобретателност. Каролайн. След като прилагаха номера със свои хора на борда и номера с потъващия риболовен кораб, пък и номерата с полицейския катер и случая с апандисит, си мислех, че вече ще започнат да се повтарят. Само че този път са измислили нов номер – вероятно защото за първи път отвлечат морски съд през нощта. Сега са използвали спасителни лодки с около десетина души в тях, които били точно на курса на кораба. Цялото море наоколо било покрито с изтекъл нефт. Изстреляли някаква слаба сигнална ракета, която никой не би забелязал на повече от една миля разстояние, вероятно е била направена именно с тази цел. Останалото го знаеш.

– Да, Анабел.

Знаех го. То винаги беше едно и също. Без нито дума на благодарност, току-що спасените корабкрушенци изваждат пистолети и пленяват екипажа. Нахлузват им платнени торби на главните, за да не могат да разпознаят кораба, който след малко ще дойде да ги вземе, натоварват ги на него и през нощта ги свалят на някой пуст бряг, откъдето ги отвеждат в някоя изоставена ферма. Винаги използват изоставена ферма, и то в Ирландия. Три пъти в северната ѝ част, а сега имаме и два случая в южната. Междувременно новият екипаж откарва отвлечения кораб в неизвестна посока, а светът разбира за изчезването на кораба едва след два-три дни, при освобождаването на истинския екипаж, който неизбежно се появява в някое забутано селище и започва да търси трескаво най-близкия телефон.

– Бети и Дороти – казах аз. – Добре ли са се били укрили след отвеждането на екипажа?

– Предполагам. Все още нямаме достатъчно информация, а лекарите засега не допускат никого при капитана. – Единствено капитанът знаеше за Бейкър и Делмонт. Остават ти още четирийсет и един часа, Каролайн. Какво свърши досега?

Отначало не разбрах думите му, но после изведнъж се сетих. Нали ми беше дал четирийсет и осем часа. Седем вече бяха минали.

– Спах три часа. – За него това щеше да е чиста загуба на време, тъй като смяташе, че служителите му не се нуждаят от сън. – После ходих в полицията. Говорих и с някакъв богаташ, чиято яхта е в съседство с нашата. Довечера сме канени на гости при него.

Настъпи пауза.

– Довечера какво, Каролайн?

– Канени сме на гости. Хариет и аз. Да пийнем по едно. – Този път паузата беше значително по-дълга, после чух:

– Остават ти четирийсет и един часа, Каролайн.

– Да, Анабел.

– Мислиш ли, че разсъдъкът ти си е на мястото?

– Не зная какво биха казали по този въпрос специалистите, но аз смятам, че всичко си ми е на мястото.

– Да не си се отказал тогава? Не, не вярвам. Твърде голям инат си, пък и си някак... Ъ-Ъ-Ъ...

– Глупав?

– Кой е богаташът?

Казах му. Това ми отне доста време, отчасти защото трябваше да кодирам всички имена с помощта на специалния шифър, отчасти защото го запознах напълно с разговора си със Скурас и с казаното от сержант Макдоналд за него. Когато чичо Артър взе отново думата, гласът му звучеше предпазливо и уклончиво. Понеже не можеше да ме види, си позволих да се ухилия цинично. Дори и министрите трудно се добираха до масата на Скурас. При него се почваше от заместник-председатели на кабинета, тоест от истинските носители на властта, чиито инициали се бродираха дори на трапезните салфетки. А заместник-председателите бяха проклятието в живота на чичо Артър.

– Ще трябва да внимаваш много, Каролайн.

– Бети и Дороти вече никога няма да се върнат вкъщи, Анабел. Някой трябва да плати. Искам някой да плати. И вие искате същото. Всички го искаме.

– Направо не мога да повярвам, че човек с неговото положение, с неговото богатство...

– Съжалявам, Анабел. Не разбирам.

– Голям човек! По дяволите, та аз великолепно го познавам, Каролайн. Често обядваме заедно. На „ти“ сме. Познавам и сегашната му жена. Бивша актриса. Голям филантроп. Вече пет години ходи там на почивка. Значи той, крупният милионер, през цялото това време е харчил сума пари, за да си изгражда прилична фасада...

– Скурас ли? – съвсем бях забравил за шифъра, защото едва сега разбрах за какво говори чичо Артър. – Не съм казвал, че го подозирам, Анабел. Нямам никакви основания.

– Слава богу! – Трудно е да се опише дълбокото облекчение и чувството на задоволство, изразено само с тези две думи, но чичо Артър успя да го постигне. – Защо ще ходите тогава?

Ако някой случайно ни подслушваше, сигурно би доловил нотки на завист в гласа на чичо Артър, и по всяка вероятност щеше да е прав.

Чичо Артър имаше само една слабост – беше гигантски обществен сноб.

– Искам да видя строшения им предавател.

– Защо?

– Имам някакво предчувствие, Анабел. Нищо повече. – Очевидно днес бе ден на дългите паузи. След малко той каза:

– Предчувствие ли? Нали ми каза, че имаш предвид нещо конкретно?

– Това е друго. Искам да се свържете със седалището на Пощенската банка в Шотландия. И след това с архивите на някои шотландски вестници. Примерно с тези на „Глазгоу Хералд“, „Скотиш Дейли Експрес“ и особено с местния седмичник „Обан Таймс“.

– Аха! – Този път без облекчение, само със задоволство. – Така повече ми харесваш, Каролайн. Какво искаш и защо?

Съобщих му какво и защо искам, което отне доста време, тъй като трябваше да шифровам всяко име, а след като свърших, той каза:

– Веднага ще се разпоредя и към полунощ ще имаш желаната информация.

– Тогава вече няма да ми е нужна, Анабел. Късно ми е. Полунощ не ми върши работа.

– Не искам невъзможното, Каролайн. Той измърмори нещо под носа си – не го разбрах – и после добави: – Ще използвам всички връзки, Каролайн. Девет часа.

– Четири часа, Анабел.

– Четири часа следобед? – Не можеше да повярва. – Само четири часа! Ти си полудял.

– Имате достатъчно власт. За десет минути можете да наредите десет души да работят по задачата, а за двайсет минути – двайсет. За вас всички врати са отворени, особено онази на шефа на Скотланд Ярд. Имайте предвид, че професионалистите не убиват за удоволствие, а защото им се налага. Убиват, за да печелят време. За тях всеки час е от жизненоважно значение. Значи за нас това е още по-важно. Или мислите, че си имаме работа с аматьори, Анабел?

– Обади ми се в четири – тежко отвърна той. – Ще видя какво мога да направя. А сега какво, Каролайн?

– Лягам си – казах. – Мисля да поспя.

– Естествено. Тъкмо каза, че времето било от съществено значение. Не трябва да го пилееш, нали така, Каролайн?

И прекъсна радио връзката. Явно беше разочарован и сигурно имаше защо. Само че, за разлика от мен, той щеше да се радва на нормален

сън довечера, стига да не страдаше от безсъние. А аз не разполагах нито с ясновидски дарби, нито с шесто чувство, имах само някакво предчувствие. Нещо във връзка с яхтата „Шангрила“. Не ставаше въпрос за някаква дреболия човек не би могъл да го скрие и зад Емпайър Стейт Билдинг.

Звънът на будилника едвам успя да ме събуди към четири без десет. Чувствах се по-зле, отколкото когато си лягах, след мизерната закуска от консервирано месо с картофи. Ако старият Скурас имаше поне капка човешко приличие, би трябвало да ни покани на вечеря. Не само че остаряха, а и направо се усещах стар. Твърде дълго работех за чичо Артър. Заплащането беше добро, но пък работното време и условията на труд бяха отвратителни. Обзалагах се, че чичо Артър не е виждал месна консерва от Втората световна война насам. Всички тези притеснения, най-вече по отношение на вероятната продължителност на живота, направо ме съсипваха.

Хънслет се появи от каютата си в момента, в който аз излизах от моята. И той изглеждаше доста остарял. Гледах го и мрачно окайвах завидната съдба на следващото поколение, ако му се наложеше да разчита на двойка стари глупаци като нас.

Докато се мотаех из салона, си мислех с горчивина кои ли са онези невежи, написали в пътеводителите, че островите и районът на Торбей били рай за яхтсмените и че в цяла Европа нямало нищо по-добро. Ясно ми беше, че те изобщо не са посещавали тези места. Очевидно си живуркат някъде на Флийт Стрийт и никога не са напускали домовете си. Нешастни рекламни и туристически агенции, според които цивилизацията свършва малко след Кингс Крос. От друга страна пък, в този момент идеята им за Кингс Крос не ми се струваше чак толкова лишена от основания.

Четири часа следобед, а беше почти тъмно. Вярно, имаше още доста време до залез слънце, само че слънцето изобщо не бе в състояние да пробие плътната завеса от тъмни облаци, стелеща се на изток към маситеночерния хоризонт отвъд Торбей. Слабата видимост допълнително се влошаваше и от проливния дъжд, който падаше като стена и разпенваше повърхността на залива, така че на повече от триста метра не се виждаше нищо. Селцето, сгушило се на половин миля от нас в подножието на хълмове, покрити с борова гора, все едно не съществуваше. Успях да различа на северозапад навигационните светлини на яхта, която тъкмо заобикаляше носа на острова, явно Скурас бе приключил с изпробването на новите си стабилизатори. Представих си лъскавата кухня

на „Шангила“ където в момента някой готвач сигурно приготвяше обилна и вкусна вечеря, на която не бяхме поканени. Опитах се да прогоня тази мисъл от главата си, но не успях, така че само я избутах в дъното на съзнанието си и последвах Хънслет в машинното отделение.

Той си постави допълнителния чифт слушалки и приклепна до мен с опрян на коляното бележник. Биваше го за всичко, дори и за стенография. Надявах се, че чичо Артър ще има какво да ни каже, така че присъствието на Хънслет да не е напразно. Познах.

* * *

– Моите поздравления, Каролайн – започна направо чичо Артър. – Наистина си попаднал на нещо.

Ако допуснем, че е възможно в равен и монотонен тембър от време на време да се появяват и топли обертонове, сега при чичо Артър се наблюдаваше точно това явление. Гласът му звучеше определено приятелски. Отдавах го по-скоро на някаква неизправност в радиовръзката, но в интерес на истината той все още не бе започнал да ме хули. – Проверихме онези книжа на Пощенската банка – каза той.

Известно време той бълва номера на сметки, суми на влогове, дати и други неща, които никак не ме интересуваха, и накрая добави:

– Последните влогове са били направени на двайсет и седми декември. Навсякъде по десет лири. Наличният остатък в момента възлиза на 78 лири, 14 шилинга и 6 пенса. Точно толкова и в двете сметки. Освен това сметките не са закрити.

Той млъкна за малко, за да ми даде възможност да го поздравя, което и направих, и след това продължи:

– Това е нищо, Каролайн. Слушай по-нататък. По въпроса ти относно всякакви мистериозни случаи на изчезване, на смърт или на злополука около западното крайбрежие на Инвърнесшир и Аргайл, или пък на каквито и да е странни случки сред населението от този район, ще ти кажа, че тук попаднахме на нещо. Наистина, Каролайн. Просто се чудя как никога не ни е хрумвало. Готов ли си да записваш?

– Харriet е готова.

– Започвам. Оказва се, че сегашният сезон е най-злополучният за яхтсмените в западната част на Шотландия от години насам. Но първо един случай от миналата година. На четвърти септември в осем часа сутринта от Кайл ъф Локалш към Обан тръгна моторната яхта „Пинто“. Всичко й е било наред и е трябвало да пристигне още същия следобед. Нито е пристигнала, нито са открити никакви следи от изчезването й.

– Какво е било времето тогава, Анабел?

– Знаех, че ще ме запиташ за това, Каролайн. – Чичо Артър прилагаше комбинация от скромност и тихо задоволство, която понякога ме караше да излизам от кожата си. – Обадих се на метеорологичната служба. Един бал вълнение, ясно и безоблачно небе. Така, сега тази година. Месецът е април, датите са шести и двайсет и шести. Става въпрос за две риболовни корабчета – „Ивнинг Стар“ и „Джинни Роуз“ с регистрация от източния бряг. Едната е от Бъки, другата – от Фрейзърбърг.

– Само че и двете ловували в района на западния бряг, така ли?

– Не ме прекъсвай, ако обичаш – оплака се чичо Артър. – И двете домували в Обан и се занимавали с лов на омари. Първо изчезнал „Ивнинг Стар“ и после го намерили изхвърлен на скалите при Айлей. „Джийни Роуз“ изчезнал безследно. Нито един от членовете и на двата екипажа не бил открит. След това идва седемнайсети май. Този път добре известна от ветроходните регати яхта, „Кап Гринез“, английска, въпреки името ѝ. И капитанът, и навигаторът, и екипажът са били много опитни. Непрекъснато са заемали челни места в своя клас. При хубаво време напуснали Лондондери на път за северна Шотландия и изчезнали. Едва месец по-късно открили яхтата, или това, което било останало от нея, изхвърлена на брега на Айл ъф Скай.

– Екипажът?

– Не се ли досещаш? Безследно изчезнал. И накрая последния случай, отпреди няколко седмици. Датата е осми август. Семейство с две деца, момче и момиче. Имали спасителна лодка, „Кингфишър“, купена на старо и преоборудвана. Съпругът бил добър моряк, занимавал се с водни спортове от години. Само че никога не бил опитвал нощна навигация, така че една тиха вечер решили да излязат в морето. Изчезнали, заедно с лодката.

– Откъде е тръгнал?

– От Торбей.

Това беше думата, която исках да чуя. Сега беше мой ред и аз казах:

– Още ли продължавате да мислите, че „Нантвил“ е отпътувал към Исландия или към някой потаен норвежки фиорд?

– Никога не съм мислил подобно нещо – чичовият барометър на взаимоотношенията ни внезапно прескочи от приятелско към нормално положение, като в неговия случай нормално се намираще някъде между хладно и ледено. – Вярвам, че датите са ти направили впечатление.

– Точно така, Анабел. Направиха ми впечатление.

– „Ивнинг Стар“, риболовното корабче от Бъки, е било намерено на скалите при Айлей три дни след изчезването на парахода „Холмуд“ в района на южното крайбрежие на Ирландия. „Джийни Роуз“ изчезва точно три дни след мистериозното изчезване на моторния кораб „Антара“ в пролива Сейнт Джордж. Ветроходната яхта „Кап Гринез“, изоставена на скалите на Айл ъф Скай, изчезва в деня, в който някъде около Северна Ирландия изчезва и моторният кораб „Хедли Пайъниър“. А пък преоборудваната спасителна лодка „Кингфишър“ изчезва безследно два дни след едно друго безследно изчезване – това на парахода „Хърикейн Спрей“, видян за последен път в Клайд.

Вярвах в съвпаденията и поставях онези, които не вярват в тях, в групата на интелектуалните гиганти, от типа на онзи доскорошен южноафрикански президент, който упорито твърдял, че светът бил плосък и всяка непредпазлива стъпка щяла да те хвърли в пропастта, от която нямало измъкване. Но в нашия случай съвпаденията бяха твърде много. Почти нямаше шанс съвпадението на датите да е случайно, а пък пълното изчезване на екипажите на четири от съдовете беше последният пирон в ковчега на съвпаденията. Всичко това го казах и на чичо Артър.

– Хайде да не губим време да си блъскаме главите в очевидното, Каролайн – отвърна чичо Артър хладно, което си беше чиста неблагодарност от негова страна, тъй като лично аз му бях подхвърлил тази идея преди четири часа. Въпросът е какво трябва да се направи? Районът между Айлей и Скай е доста обширен. Дай да помислим с какво разполагаме.

– Можете ли да осигурите съдействието на телевизията и радиото?

Отговориха ми след известна пауза:

– Какво имаш предвид, Каролайн? – Чичо Артър в най-заплашителната си форма.

– Искам да направят едно съобщение в информационните си бюлетини.

– Такаа. – Още по-дълга пауза. – През войната, разбира се, ги караха да го правят ежедневно. Струва ми се, че и след това го правиха веднъж-дваж. Естествено не мога да ги заставя, понякога са големи инасти, и Би Би Си, и телевизията. – Тонът му не оставяше никакви съмнения за отношението му към подобни закоравели и недопускащи вмешателство реакционери. И това от човек, чиито свободолюбиви възгледи бяха добре известни в миналото. – Има някакъв шанс, ако успеем да ги убедим, че съобщението не е политическо и е в името на националните интереси. Какво искаш?

– Съобщение, че е получен сигнал за бедствие от потъваща яхта някъде южно от Скай. Точните координати са неизвестни. Сигналите са прекъснали и има опасения за най-лошото. Още утре рано сутринта за издирването им се организира спасителен екип по вода и по въздух. Това е всичко.

– Може би ще го уредя. За какво ти е това, Каролайн?

– Искам да поогледам наоколо. Трябва ми предлог, за да мога да се движа, без да будя подозрения.

– Значи един вид ще се включите с „Файъркрест“ като доброволци и ще надзъртате тук-там?

– Вижте какво, Анабел. И Харriet, и аз си имаме своите недостатъци, но не сме луди. Не бих прекарал това корито дори през езерото в Хайд парк, без благоприятна прогноза за времето. В момента вълнението тук е седем бала. Да не говорим, че в този район издирването по вода ще отнеме хиляда години. Имах предвид нещо друго. В най-източната точка на Торбей Айлънд, на около пет мили от селото, има запустяло кръгло пясъчно заливче, добре защитено от скали и борове. Можете ли да уредите точно призори там да дойде хеликоптер за далечно действие?

– Сега май ти ме вземаш за луд – студено отвърна чичо Артър. Сигурно се бе засегнал от забележката ми за мореплавателните качества на неговата рожба, „Файъркрест“. – Да не мислиш, че щракам с пръсти и готово – имаш хеликоптер призори.

– Дотогава има четиринайсет часа, Анабел. В пет часа тази сутрин бяхте готов да щракнете с пръсти и да изпратите хеликоптер на обяд. За седем часа. Два пъти по-бързо от сега. Но тогава ставаше въпрос за нещо наистина важно, като да ме върнете в Лондон, за да ме наругаете хубаво, преди да ме уволните.

– Обади ми се в полунощ, Каролайн. Много се надявам, че знаеш какво вършиш.

– Да, сър – отвърнах и прекъснах връзката.

Това не означаваше „Да, сър. Зная какво върша“. По-скоро исках да му кажа „Да, сър. Много се надявам, че зная какво върша“.

* * *

Ако килимът в салона на „Шангрила“ струваше по-малко от пет хиляди лири, тогава значи старият Скурас го бе купил на старо. Размерите му бяха шест на девет метра, а шарките се редуваха бронзови, червеникавокафяви и златни, като златните преобладаваха. Стелеше се като поле от узряла царевица, а илюзията се подсилваше от пухкавостта му и от

това, че по него се ходеше трудно. Човек направо трябваше да джапа. Никога в живота си не бях виждал подобно обзавеждане, като изключим завесите, които покриваха две трети от преградните стени. В сравнение с тях килимът изглеждаше като парцал. Бяха персийски или афганистански, направени от някаква блестяща тъкан, и при всяко полюшване на „Шангрила“ хвърляха копринени отблясъци. Самите преградни стени бяха облицовани с фурнир от някакво тропическо дърво с меки сатенени шарки; със същия фурнир беше облицован и великолепният бар, който заемаше по-голямата част от задната част на салона. Разкошно тапицираните канапета, кресла и столчета на бара – позлатена тръбна мебел с тъмнозелена кожа – сигурно струваха още едно малко състояние. Имаше и няколко масички от кована мед, които дори и продадени на старо, биха изхранили петчленно семейство в продължение на една година. В първокласен ресторант.

На лявата стена висяха две картини от Сезан, а на дясната – още две, но от Реноар. Картините обаче бяха грешка. Нямаха никакъв шанс на подобно място. Вероятно биха се чувствували много по-добре в кухнята.

Това важеше и за мен. Предполагам и за Хънслет. И не само защото спортните ни якета и индийските шалчета влизаха в грубо противоречие с околната обстановка и с черните вратовръзки и вечерните костюми на нашия домакин и гостите му. Дори не ставаше въпрос и за това, че общата насока на разговорите сякаш целеше да ни свали и двамата с Хънслет до полагаемите ни се места в дъното на социалната стълбица. Всички тези приказки за дебентури, смесени опции, присъединяване и сливане на фирми и милиони долари оказваха доста деморализиращо влияние върху простосмъртните, но не беше нужна особена проникателност, за да се досетим, че не се водеха заради нас – за притежателите на черните вратовръзки дебентурите и опциите по-скоро бяха начин на живот и това ги правеше естествена тема на разговорите. Пък и не само ние двамата с Хънслет се чувствавахме неловко – имаше поне още двама души с подобно поведение. Единият беше някакъв плешив banker с козя брадичка на име Хенри Бискарт, а другият – едър и грубоват шотландец, беше адвокат и се казваше Маколъм. И те като нас се чувстваваха някак не на място, но им личеше много повече.

Ако цялата сцена се прожектираше на ням филм, никой нямаше да разбере какво не е наред в ситуацията. На пръв поглед всичко изглеждаше луксозно и цивилизовано. Дълбоките кресла направо те подканяха – да се отпуснеш. В камината гореше истински огън. Скурас раздаваше

усмивки наляво и надясно. Чашите не оставаха празни дори и за миг – едно натискане на невидим бутон докарваше наконтен в бяло сако стюард, който безшумно ги доливаше и се оттегляше като сянка. Мирно, тихо и културно. Поне докато не се появеше звук. Това беше моментът, в който на човек му се искаше да бъде в кухнята.

За по-малко от час, откакто бяхме там, на Скурас му доливаха чашата за четвърти път. Той се усмихна на жена си, която седеше в едно кресло от другата страна на камината, и вдигна чаша за наздравича.

– За твоё здраве, скъпа. За търпението ти, макар че това пътуване сигурно ти е доста досадно. Наздраве!

Погледнах към Шарлот Скурас. Всъщност всички погледнаха към нея. В това нямаше нищо необичайно, тъй като милиони хора бяха гледали Шарлот Скурас по времето, когато тя беше най-търсената актриса в цяла Европа. Дори и по онова време тя нито изглеждаше млада, нито красива, но пък едва ли и беше нужно, тъй като беше велика актриса. Сега беше още по-възрастна, а хубостта ѝ хич я нямаше, пък и фигурата се загубваше. Но мъжете все още биваха привлечени от нея. Гонеше четиридесетте, но съм сигурен, че щеше да привлича погледите и на преклонна възраст. Тайната се криеше в лицето ѝ. Изхабено и износено лице, носещо отпечатъците на смях и сълзи, радост и състрадание – на цял един живот. Уморените ѝ кафяви очи гледаха с мъдростта на хилядолетията. Изобщо с всяка своя бръчка – а господ ми е свидетел, че бръчките не бяха никак малко – лицето ѝ разкриваше характер, какъвто не може да се открие в цял полк от днешните лъскави красавици, гледащи ни от кориците на филмовите списания. Поставете тези красавици в една и съща стая с Шарлот Скурас и никой няма да им обърне внимание. Литографираните копия не могат да се сравняват с оригиналния шедьовър.

– Много любезно от твоя страна, Антъни. – Гласът на Шарлот Скурас беше нисък, с лек чуждестранен акцент и се придружаваше от напрегната усмивка, която добре пасваше на тъмните петна под очите. – Само че никога не ми е скучно. Наистина. И ти го знаеш.

– И с всички тези гости ли? – Усмивката на Скурас сякаш не слизаше от лицето му. – Значи нямаш нищо против досадното събрание на управителния ни съвет, макар че сега би могла да плаваш някъде из Средиземноморието с твоите аристократични приятели? Ето, да вземем Долман например.

Той кимна към един от гостите, висок и слаб очилат тип с оредяваща тъмна коса, който изглеждаше леко небръснат, макар това да бе илюзия. Джон Долман, управляващият директор на компаниите за морски

превози на Скурас.

– Какво ще кажеш, Джон? Как се чувствуваш в ролята на заместител на младия виконт Хорли? Онзи, дето има трици в главата и петнайсет милиона в банката.

– Боя се, че зле, сър Антъни. – Долман се държеше също толкова изискано, колкото и самият Скурас, и си даваше вид, че не намира нищо неловко в атмосферата. – Твърде зле. Защото имам много повече мозък, много по-малко пари и никакви претенции, че съм забавен и остроумен събеседник.

– Младият Хорли е душата на компанията, нали така? Особено в мое отсъствие – замислено добави Скурас и ме погледна. – Познавате ли го, мистър Питърсън?

– Чувал съм за него. Само че не се движа в тези кръгове, сър Антъни. – Направо се разтапах от любезност.

– Аха – рече Скурас и погледна лукаво към двамата мъже, седнали близо до мен.

Единият от тях, със звучното англосаксонско име Херман Лаворски, беше едър и жизнерадостен тип с блестящи очи, кънтящ смях и неизчерпаем запас от неприлични истории. За него разбрах, че е финансовият съветник и счетоводител на Скурас. Никога не бях виждал някой, който толкова малко да прилича на счетоводител и финансов магьосник, и затова реших, че той явно е най-добрият в занаята. Другият беше на средна възраст, плешив и приличаше на сфинкс. Имаше мустачки и глава, която плачеше за бомбе. Казваше се лорд Чарли и въпреки титлата си работеше като брокер, за да свързва двата края. Ами какво ще кажеш за тези двамата, Шарлот? – И Скурас отново се усмихна широко на жена си.

– Боя се, че не разбирам. – Шарлот Скурас погледна съпруга си, без да се усмихва.

– Хайде, хайде. Не се прави, че не разбираш. Говоря за лошата компания, която предлагам на една толкова млада и привлекателна жена като тебе. – Той се обърна към Хънслет. – Не мислите ли, че тя е млада и привлекателна, мистър Хънслет?

– Не зная как да се изразя. – Хънслет се облегна назад в креслото си с набожно допреди върхове на пръстите. Приличаше на човек, напълно откъснат от материалната страна на живота. Какво е младостта, сър Антъни? Аз самият не мога да си отговоря. – Усмихна се на Шарлот Скурас. – Мисис Скурас никога няма да остарее. Що се отнася до привлекателността, въпросът ви е излишен. За десет милиона европейски мъже, и

аз в това число, мисис Скурас беше най-привлекателната жена на своето време.

– Беше, така ли, мистър Хънслет? Беше? – Старият Скурас се наведе напред в креслото си, а от усмивката му остана само сянката. – Какво ще кажете за сега, мистър Хънслет?

– Продуцентите на мисис Скурас вероятно са работили с най-слабите оператори в Европа. – Тъмното, мрачно лице на Хънслет не издаваше никакви емоции. Той пак се усмихна на Шарлот Скурас. – Простете личната ми забележка.

Ако имах достатъчно власт и меч в ръката си, веднага бих дал на Хънслет рицарско звание. След като цапардосам Скурас, разбира се.

– Слава богу, още има кавалери на този свят – усмихна се Скурас. Забелязах, че Маколъм и Бискарт, братият банкер, се размърдват неспокойно на местата си. Адски неловко беше. Скурас продължаваше да говори:

– Исках само да кажа, скъпа, че тук присъстващите Лаворски и Чарнли са неудачни заместители на блестящите млади събеседници от типа на Уелшблъд – младия американски петролен магнат, или онзи любител-астроном, испанския граф Доменико. Същият, който те отвеждаше на задната палуба, за да наблюдавате звездите на Егея. – И той пак погледна към Чарнли и Лаворски. – Съжалявам, господа, но не ставате за нищо.

– Не мисля да се засягам – лениво се обади Лаворски. – Чарли и аз си имаме и своите добри черти. Между другото, отдавна не съм виждал тук младия Доменико. – Страхотен беше този Лаворски, казваше си репликите точно навреме.

– И няма да го видиш скоро отвърна мрачно Скурас. Или поне няма да е на яхтата ми или в дома ми. – Пауза. – Изобщо няма да го видиш в нито един от имотите ми. Обещал съм да видя цвета на благородната му кастилска кръв в момента, в който отново ми се изпречи пред очите. – Той внезапно се засмя. Извинявам се, че намесих в разговора името на това нищожество. Мистър Хънслет. Мистър Питърсън. Чашите ви са празни.

– Много сте любезен, сър Антъни. Прекарахме една великолепна вечер. – Правех се, че не разбирам какво става. – Но трябва да се прибираме. Вятърът е много силен и с Хънслет сме решили да преместим

„Файъркрест“ на завет зад Гарв Айлънд.

Отидох до прозореца и издърпах една от тежките афганистански, или не знам какви си, завеси. Стори ми се, че вдигах завеса в театър. Нищо чудно, че му трябваха стабилизатори, с цялата тази тежест в горната част на яхтата.

– Точно затова оставихме осветлението в кабините включено, за да видим дали котвата държи. Преди да дойдем, течението ни беше отнесло малко встрани.

– Нима искате да ни изоставите толкова рано? Гласът му наистина звучеше разочаровано. – Разбирам, разбирам. Притеснявате се. – И натисна някакъв бутон, не онзи за стюарда, а друг.

Вратата на салона се отвори, влезе някакъв дребен загорял тип с две златни нашивки на ръкавите. Капитан Блак, капитанът на „Шангрила“. Той придружаваше Скурас, докато ни показваха яхтата малко, след като пристигнахме на борда ѝ. Обиколката включваше и оглед на счупения радиопредавател. По този въпрос спор нямаше, радиото им наистина не работеше.

– Капитан Блак. Пригответе веднага моторницата. Мистър Питърсън и мистър Хънслет желаят да се върнат на „Файъркрест“ час по-скоро.

– Слушам, сър. Само че се боя, че ще се забавим малко, сър.

– Ще се забавим ли? – Скурас успя да се намръщи, без това да се отрази на изражението му.

– Пак старите неприятности, сър – отвърна извинително капитан Блак.

– Тези проклетни карбуратори – изруга Скурас. – Прав бяхте, капитан Блак, съвсем прав. Това е последната ми лодка с бензинов двигател. Уведомете ме веднага, щом отстраните повредата. И поставете човек да следи дали течението не отнася „Файъркрест“. Мистър Питърсън се притеснява, че котвата им не държи.

– Не се безпокойте, сър. – Не разбрах за кого се отнася това, дали за мен, или за Скурас. – Нищо ѝ няма на яхтата.

Той излезе, а Скурас известно време руга бензиновите двигатели като същевременно превъзнасяше дизеловите, след което натрапи на Хънслет и на мене по още малко уиски, без да обръща внимание на възраженията ми. Всъщност аз възразявах не срещу уискито или срещу Скурас, а по-скоро си мислех, че това не е най-добрата подготовка за предстоящата нощ. Точно в девет часа Скурас натисна един бутон на креслото си и вратичките на някакъв стенен шкаф автоматично се

отвориха. Зад тях се показа портативен телевизор.

Чичо Артър не ме беше подвел. Говорителят представи доста драматично последното съобщение от яхтата „Мъри Роуз“. Намирали се южно от остров Скай, в трюма нахлувала вода и били загубили управление. Утре рано сутринта по вода и въздух тръгвал голям спасителен екип за издирването им.

Скурас изключи телевизора.

– Морето е пълно с глупаци, които не би трябвало да бъдат допускани дори и до язовир. Знае ли някой каква е последната информация за времето?

– В осемнайсет часа прогнозата беше за осем бала – отвърна тихо Шарлот Скурас. – Югозападен вятър.

– Откога започна да слушаш прогнози? – заяде я Скурас. – Не знаех, че изобщо слушаш радиото. Извинявай, скъпа. Бях забравил, че напоследък почти няма с какво да се развличаш. Осем бала и югозападен вятър, така ли? А онези с яхтата са тръгнали от Кайл ъф Локалш точно в тази посока. Трябва да са полудели. А имат и радио, защото са изпратили съобщение. Значи са съвсем изкукуригали. Няма значение дали са чули прогнозата, и без нея е ясно. Тиквеници. Пълно е с такива.

– Някои от тези тиквеници може би се давят в този момент. Или вече са се удавили – каза Шарлот Скурас.

Сенките под кафявите ѝ очи изглеждаха още по-големи и по-тъмни, но въпреки това погледът и силно блестеше.

Скурас безмълвно я гледа в продължение на цели пет секунди, а на мен ми се струваше, че ако щракна с пръсти, ще се чуе звук на счупен порцелан – толкова крехка беше атмосферата наоколо. След това той се засмя, извърна се и ми каза:

– Каква жена, а, Питърсън? Като майка е, само дето няма собствени деца. Кажете ми, Питърсън, вие женен ли сте?

Отвърнах на усмивката му, но вътрешно се чудех дали да не лисна чашата с уиски в лицето му, или да не го ударя с нещо по-тежко. В крайна сметка се отказах. Освен че това щеше да усложни нещата, не ми се нравеше и идеята да се прибираме до „Файъркрест“ с плуване. Така че удължих усмивката до безкрайност и накрая казах:

– За жалост не, сър Антъни.

– За жалост, така ли? – Той се изсмя добродушно, по начин, който не понасям, и продължи със загадъчен тон: – Хайде, хайде, мистър Питърсън. Не ми изглеждате толкова млад, че да се изказвате така наивно.

– На трийсет и осем години съм и досега все нямах късмет – бодро

казах аз. – Старата история, сър Антъни. Онези, които харесвах, не ме искаха, и обратно.

Това не беше съвсем вярно. Един тип с бентли и с около бутилка уиски в стомаха си, според лекарите, беше сложил край на брака ми, който не продължи и два месеца. Оттогава бяха и дълбоките белези по лявата страна на лицето ми. По онова време се появи и чичо Артър и ме измъкна от спасителния кораб, на който работех, а после нито едно момиче не би се омъжило за човек с новия ми занаят. Работата се усложняваше и от това, че не можех да кажа на никого с какво се занимавам. Пък и белезите по лицето ми никак не помагаха.

– Не ми се виждате чак толкова глупав – усмихна се Скурас. – Ако мога да се изразя така, без да ви обида.

Гледай го ти, стария Скурас, загрижил се да не ме обижда. Ципът на устата му се разтегна в нещо, което правилно интерпретирах като носталгична усмивка.

– Шегувам се, естествено. Бракът не е чак толкова лошо нещо. В крайна сметка човек трябва да си има своите развлечения. Шарлот?

– Да? – Кафявите очи изведнъж станаха предпазливи.

– Искам нещо от нашата каюта. Би ли отишла.

– Не може ли да помолиш стюардесата?

– Става въпрос за нещо лично, скъпа. А пък, както се подразбира от думите на мистър Хънслет, ти си доста по-млада от мен. – И той се усмихна на Хънслет, за да му каже да не се засяга. – Би ли донесла снимката от нощното ми шкафче?

– Какво!

Тя внезапно се изправи в креслото и се хвана за дръжките сякаш щеше да скочи. Нещо в Скурас прещрака и усмихващите му се очи потъмняха и охладняха, а блясъкът им за момент помръкна. Това трая само частица от секундата, но жена му го схвана по-бързо и от мене и рязко се отпусна, като придърпа надолу късите си ръкави. Движението беше сръчно и плавно, но въпреки това го забелязах. В продължение на не повече от две секунди ръкавите и се бяха вдигнали почти до раменете, а на около десетина сантиметра под тези рамене и на двете и ръце имаше тъмни синьо-червени кръгове. Плътни и непрекъснати. Не бяха синини от удари или пръсти. Такива белези остават само от въже.

Усмихвайки се отново, Скурас натисна звънеца за стюарда. Без да каже нищо повече, Шарлот Скурас стана и стремително напусна салона. Разумът ми още отказваше да приеме гледката на тези белези, но бях сигурен, че очите ми не ме лъжеха. Не ми плащаха, за да си въобразявам.

След малко тя се върна с някаква снимка в рамка. Подаде я на Скурас и бързо седна в креслото си. Този път внимаваше много с ръкавите, макар и да не й личеше.

– Жена ми, господа – съобщи Скурас, изправи се и показа снимката на тъмнокоса и тъмноока жена с високи славянски скули. Първата ми жена, Ана. Бяхме женени цели трийсет години. Бракът не е чак толкова лошо нещо. Това е Ана, господа.

Ако имах поне капчица човешко достойнство, трябваше да го ударя. Направо не беше за вярване как някой може открито да заяви, че държи снимка на предишната си жена на нощното си шкафче и след това да подложи сегашната си жена на ужасното унижение да я кара лично да донесе снимката. Това, заедно с белезите по ръцете на Шарлот Скурас, го правеше готов за разстрел. За съжаление, не можех да направя нищо. Сърцето на стария глупак беше в очите и гласа му. Ако разиграваше сценка, то това беше най-добре изпипаната сценка, която бях виждал. Сълзата, потекла от дясното му око, щеше да заслужи „Оскар“ по всяко време от създаването на киното насам. А ако не беше сценка, значи пред нас стоеше тъжен и самотен човек, и то не в първа младост, който за момент беше забравил реалностите на живота и отчаяно се взирал в единствената си обич, която не можеше да забрави. Това беше.

Ако не беше гледката на унижената, но горда Шарлот Скурас, вперила невиждащ взор в огъня, снимката сигурно щеше да ме затрогне. Само че така изобщо не се поддадох на никаква сантименталност. Един от присъстващите обаче не успя да се сдържи, и то не от съчувствие към Скурас. Маколъм, шотландският адвокат, побледнял от ярост, скочи, измърмори, че не се чувства добре, пожела ни лека нощ и напусна. Последва го и брадатият банкер. Скурас дори не ги забеляза – гледаше пред себе си със същия невиждащ поглед като този на жена си. Точно като нея, и той виждаше нещо в дъното на пламъците. Обърната с лице надолу, снимката лежеше на коляното му. Той дори не вдигна поглед, когато се появи капитан Блек и ни каза, че моторницата е готова да ни върне на „Файъркрест“.

След като лодката ни остави на нашата яхта, ние я изчакахме да измине половината от обратния път към „Шангила“, затворихме вратата на салона, отковахме килима и го повдигнахме. Аз внимателно извадих един разгънат вестник, под който имаше тънък слой брашно, и двамата видяхме, че върху него има два чифта отпечатащи от обувки. След това проверихме двете предни каюти, машинното отделение и кабината на кърмата. Преди да тръгнем към „Шангила“ бяхме поставили навсякъде

невидими копринени нишки. Всичките бяха разместени.

Ако се съдеше по отпечатъците от стъпки, поне двама души бяха обходили „Файъркрест“ от носа до кърмата. Бяха имали на разположение поне един час, така че аз и Хънслет също прекарахме един час в опитите си да открием защо са ни посетили. Не открихме нищо, абсолютно никакви основания за посещението им.

– Както и да е – казах. – Сега поне знаем защо толкова се стараеха да ни задържат на борда на „Шангрила“.

– За да могат да действуват необезпокоявани от никого. Затова и моторницата не беше готова – тя просто е била тук.

– Хрумва ли ти нещо друго освен това?

– Има и нещо друго. Още не мога да кажа точно какво е, но определено има и още нещо.

– Ако до утре сутринта се сетиш, кажи ми. Когато в полунощ говориш с чичо Артър, помоли го да види какво може да научи за тези типове на „Шангрила“ и освен това да проучи кой е бил лекарят на покойната лейди Скурас. Искам да узная колкото се може повече за нея. – И му казах какво точно ми се ще да зная. – А междувременно, хайде да преместим яхтата, по-близо до Гарв Айлънд. Ще ставам в три и половина сутринта, а ти можеш да спиш колкото си искаш.

Трябваше да се вслушам в Хънслет, за кой ли път. И пак заради него. Само че тогава още не знаех, че Хънслет наистина ще заспи за много дълго време.

Четвърта глава

Сряда, пет сутринта – привечер

Както казват по тези места, беше черно като жилетката на дявола. Черно беше и небето, и гората, а от ледения дъжд направо нищо не се виждаше. Дърветата се забелязваха едва след като си се блъснал в тях – същото важеше и за дупките по пътя. Хънслет ме събуди в три и половина с чаша чай и с думите, че докато съм спал, е говорил с чичо Артър. Хеликоптерът бил уреден, но чичо Артър бил доста скептичен и смятал цялата работа за загуба на време. Рядък случай наистина – чичо Артър и аз да сме на едно мнение.

Вече започваше да ми се струва, че никога няма да открия проклетия хеликоптер. Направо не беше за вярване, че ще ми бъде толкова трудно да се ориентирам на този малък горист остров, дълъг не повече от пет мили. Не трябваше да преодолявам нито бурни потоци, нито стръмни скали, нито пък ме обграждаха непроходими гъсталаци. Торбей беше умерено горист остров с лек наклон и прекосяването му не би следвало да е нещо повече от неделна следобедна разходка, дори и за осемдесет-годишен пенсионер. Не бях осемдесетгодишен пенсионер, макар и да се чувствах като такъв, но пък и това не беше неделя следобед.

Неприятностите започнаха още от момента, в който стъпих на брега на Торбей, точно срещу Гарв Айлънд. По-скоро от момента, в който се опитах да стъпя на брега. Ако обувките ти са с гумени подметки и се опитваш да дърпаш надуваема лодка по хлъзгави и покрити с водорасли обли камъни, чийто диаметър достига два метра, за да се добереш до лежащия на двайсетина метра отвъд тях бряг, ще се поизпоттиш доста, дори и на дневна светлина. А в непрогледен мрак това си е чисто самоубийствено начинание. На третото си падане счупих електрическото фенерче. Няколко синини по-късно си отиде и ръчният ми компас. Както винаги в такива случаи, дълбокомерът ми остана непокътнат. Нощно време няма нищо по-приятно от това да се ориентираш в гора с помощта на дълбокомер.

Изпуснах въздуха от лодката, скрих я заедно с помпата и поех по брега зад селото. Логично беше, че ако следвах тази посока, накрая щях да изляза на пясъчното заливче на отсрещния край на острова, където ми беше срещата с хеликоптера. Логично беше и че ако в непрогледна

нощ се движех по самия бряг, който беше неравен и обсипан с камъни, дупки и скали, щях непрекъснато да падам във водата. Така и стана, защото след третото падане изоставих брега и свърнах навътре в сушата. Не че се боях да не се намокря – отдавна вече бях мокър до кости, тъй като реших да оставя водолазния костюм при лодката. Не виждах никакъв смисъл да се движа през гората във водолазен костюм и да го влача със себе си и на хеликоптера. Не ме притесняваше и това, че сигналните ракети, с които щях да покажа на пилота къде се намирам, щяха да се намокрят – опаковката им беше непромокаема, макар че вече се съмнявах дали ще издържат всички прекеждия. Бях изоставил брега, защото ако продължавах да се движа по него, нямаше да пристигна на мястото на срещата и до обяд.

Единствените ми ориентири бяха носеният от вятъра дъжд и релефът на местността. Заливчето се падаше на изток, а вятърът духаше от запад, така че ако дъждът ме удряше в тила, знаех, че съм на прав път. Плюс това надлъжно остров Торбей беше ориентиран в посока изток-запад и по цялата му дължина минаваше нещо като хребет, покрит от борова гора, така че в момента, в който започвах да се спускам в едната или в другата посока, знаех, че се отклонявам от маршрута. Само че проклетият вятър си сменяше посоката непредсказуемо, гората ту се прореждаше, ту се сгъстяваше, а хребетът беше доста неравен и в резултат от тази неблагоприятна комбинация загубих доста време.

Часовникът ми показваше, че до съмване остава още половин час, но беше тъмно като посред нощ и вече сериозно се съмнявах, че ще успея да пристигна навреме.

Съмнявах се дали и хеликоптерът ще пристигне навреме. Мястото на срещата бе закътано и удобно за приземяване, но дали щеше да успее да се добере дотам, беше съвсем друг въпрос. Смътно си спомнях, че ако скоростта на вятъра надвишава определена стойност, хеликоптерите не могат да летят, но не си спомнях каква е тази стойност. А ако хеликоптерът не дойде, ме чакаше нерадостният и мокър обратен път до лодката, където първо трябваше да изчакам да се мръкне, за да мога да се върна на „Файъркрест“, без никой да ме забележи. Оставах ми само двамайсет и четири часа, а довечера щяха да ми остават дванайсет. Започнах да тичам.

След петнайсет минути и след един господ знае колко блъснати дънери и дървета най-после го чух – слабото, но непрекъснато усилващо се бумтене на хеликоптерния двигател. Беше подранил, по дяволите. Сега щеше да кацне, да види, че никой не го чака, и да си тръгне. Подобни

мисли добре описват внезапно обзелото ме отчаяние, защото изобщо не ми хрумна, че в тази тъмнина пилотът едва ли би намерил мястото, а за приземяване и дума да не става. В един момент дори реших да запала сигнална ракета, за да дам знак на пилота, че приближавам, и почти я бях извадил от джоба си, но се отказах. Според уговорката сигналната ракета трябваше да освети мястото за приземяване, така че ако я запалех сега, той щеше да се устреми към нея, да се удари във върховете на дърветата и да се разбие.

Затичах още по-бързо. От години не бях пробягвал повече от неколкостотин метра и сега дробовете ми свиреха и се задъхваха като спукан ковашки мех. Въпреки това продължавах да тичам. Удрях се в дървета, препъвах се в разни коренища, свличах се по стръмни скатове и в лицето ми се завираха листа и клони. Най-лоши бяха дърветата. Бях протегнал ръце пред себе си, но нищо не помагаше. Вдигнах някакъв клон, в който се бях спънал, и го изправих пред себе си, но независимо накъде го насочвах, дърветата винаги идваха от другата страна. На целия остров Торбей нямаше дърво, в което да не се блъснах. Чувствувах се като топка за боулинг след тежък сезон с единствената разлика, че докато топката за боулинг събаря кеглите, в моя случай аз бивах събарян от дърветата. На три пъти ми се стори, че шумът от двигателя на хеликоптера се отдалечава на изток и замира, и третия път вече бях сигурен, че си е заминал. Само че и трите пъти хеликоптерът се връщаше. На изток небето вече просветляваше, но все още не можех да видя машината. Вероятно за пилота долу всичко продължаваше да е обгърнато от непрогледен мрак.

Земята под краката ми изчезна, паднах. Докато се свличах надолу, протегнах ръце, за да се задържа за нещо, но неизвестно защо продължавах да се търкалям по обраслия с храсталаци склон. За първи път тази нощ се молах на пътя ми да се изпречи някой бор, който да спре главоломното ми спускане, но за беда ги пропуснах всичките. Струваше ми се, че това е най-дългият склон на острова. Само че не беше склон, а краят на Торбей. След дълго и мъчително падане най-сетне се приземих върху мек, мокър пясък. Още докато си събирах дъха, не пропуснах да отдам дължимото на провидението, което в своята благосклонност в продължение на няколко милиона години бе превърнало някогашните остроъбзи скали в приличен и удобен пясъчен плаж.

Изправих се и се огледах. Бях попаднал точно на мястото. Знаех, че в източната част на остров Торбей има само един пясъчлив залив, а вече се беше разсъмнало достатъчно и виждах, че това е той, макар да

изглеждаше доста по-малък, отколкото се разбираше от картата. От изток отново се задаваше хеликоптерът, на височина не повече от стотина метра. Изтичах към водата, извадих сигнална ракета от джоба си, магнах и водонепропускливата обвивка и дръпнах запалителната лента. Веднага лумна ослепителна синьо-бяла магнезиева светлина, толкова ярка, че трябваше да вдигна свободната си ръка пред очите. Ракетата горя в продължение на не повече от половин минута, но това беше достатъчно. Тя продължаваше да съска последните си издихания в ръката ми, а хеликоптерът вече кръжеше над мен. Светнаха два прожектора, окъпаха плажа в светлина. Двайсет секунди по-късно плъзгачите потънаха в мекия пясък, грохотът на двигателя замлъкна, перката спря. Никога не се бях качвал на хеликоптер, макар и да бях виждал доста хеликоптери. Но в здрача на утрото този ми се стори много по-голям.

Докато отивах към него, се отвори дясната врата и някакво фенерче ми светна в лицето. Един глас с безпогрешен уейлски акцент каза:

– Добро утро. Ти ли си Калвърт?

– Аз съм. Мога ли да се кача?

– Как да разбере, че си Калвърт?

– Нали ти казвам. Не се прави на много печен, приятелю, защото нямаш право да проверяваш самоличността ми.

– Имаш ли някакъв документ?

– А ти акъл имаш ли? Не ти ли е известно, че някои хора никога не носят документи за самоличност? Да не си мислиш, че случайно минавам оттук, на пет мили от никъде, и случайно си нося сигнални ракети в джоба? Или искаш още днес да се присъединиш към редиците на безработните? – Лошо начало на съвместната ни работа.

– Казаха ми да внимавам. – Той се развълнува и притесни точно колкото котка, заспала на огрян от слънцето покрив, но още му липсваше достатъчно сърдечност. – Лейтенант Скот Уилямс, флотски военновъздушни сили. Може да ме уволни само адмирал. Качвай се.

Качих се, затворих вратата и седнах. Той не се ръкува с мен, но запали осветлението в кабината и каза:

– Какво, по дяволите, е станало с лицето ти?

– Какво да му е станало?

– Кръв. Цялото е изподраскано.

– От боровите иглички е. – Обясних му какво се е случило. – Защо са изпратили толкова голяма машина? Побира цял батальон, като гледам.

– Четиринайсет души, да бъдем по-точни. Върша много откачени

неща, Калвърт, но в подобно време не се качвам на някоя малка играчка. Този вятър ще ме помете. Дори и сега съм напълнил и допълнителните резервоари, защото сме само двамата и машината иначе е лека.

– Значи можем да летим цял ден?

– Горедолу. Зависи от скоростта, с която се движим. Какво се иска от мене?

– Повече вежливост, за начало. Май не ти харесва да ставаш рано сутрин?

– Аз съм пилот от Морския аварийно-спасителен екип, Калвърт. В базата ни това е единствената машина, достатъчно голяма за такова време. Така че ако не бях с тебе, сега пак щях да летя по някоя задача... Не ме интересува важността на твоята мисия, защото в момента в Атлантика може би се давят хора и би трябвало да бъда там и да ги спасявам. Само че получих други заповеди. Казвай какво искаш?

– За „Мъри Роуз“ ли говориш?

– Точно така. Значи и ти си чул.

– Такава яхта няма и никога не е имало.

– Какво говориш? Нали го казаха по новините...

– Ще ти обясня накратко, лейтенант. За мен е важно да претърся този район, без да събуждам подозрения. Единственият начин за това беше да се измисли желязна причина. И това е потъващата „Мъри Роуз“. Затова измислихме тази легенда.

– Значи съобщението е фалшиво?

– Фалшиво е.

– И ти си успял да уредиш да го пуснат по радиото? – Сигурно тогава ще можеш да уредиш и да ме уволнят. – И той за първи път се усмихна. – Извинете, сър. Лейтенант Уилямс – викайте ми Скоти – отново се връща към обичайното си състояние. А сега накъде?

– Познаваш ли добре островите и бреговата линия в този район?

– От въздуха ли?

– Да.

– Тук съм от двама месеца. Освен в Морския аварийно-спасителен екип участвам и във военни и военноморски занятия, а и често съм спасявал заблудени планинари. Най-вече работя с командосите от морската пехота. Познавам добре района.

– Търся място, където може да се скрие лодка. Доста голяма лодка, вероятно дължината и е около петнайсет метра. Може да е навес или някое закътано заливче, което не се вижда откъм морето. Може да е и близо до устието на някоя река, под надвиснали дървета. В района между

Айлей и Скай.

– Аха. Само че представяте ли си стотиците мили дължина на бреговата линия заедно с островите? Ако не са и хиляди. С колко време разполагам? Един месец?

– До довечера. Чакай, чакай. Ще елиминираме всички населени места, което значи всяко място с повече от две-три къщи. Ще елиминираме риболовните зони. Ще елиминираме и редовните корабни линии. Това помага ли?

– Доста. Какво всъщност търсим?

– Нали ти казах.

– Добре, добре. Ясно е, че не трябва да разсъждавам много. Имате ли представа откъде искате да започнем и в какви граници да се придържаме?

– Тръгваме на изток по бреговата линия. Двайсет мили нагоре и после двайсет обратно на юг. След това оглеждаме пролива на Торбей и самия остров Торбей. После се прехвърляме на най-отдалечените западни и северни острови.

– През пролива на Торбей преминава редовна параходна връзка.

– Извинявай. Одеве исках да кажа ежедневни корабни линии. А тази връзка на Торбей е два пъти седмично.

– Поставете си предпазния колан и онези слушалки. Днес вятърът доста ще ни лашка. Надявам се, че сте добър моряк.

– А слушалките за какво са ми?

Те бяха огромни, широки поне десет сантиметра, а уплътненията им бяха от едносантиметрова пореста гума. Към тях имаше и въртящ се микрофон.

– За ушите отвърна лейтенантът. – За да не ви се спукат тъпанчетата. Иначе може да оглушеете за цяла седмица. Представете си, че се намирате в стоманен котел в предприятието, където ги правят, и по него млатят една дузина пневматични чукове. Така ще имате някаква представа за шума от двигателя на хеликоптера.

* * *

Дори и със слушалките наистина беше точно като в стоманен котел, по който млатят дузина пневматични чукове. Струваше ми се, че от тези слушалки няма никаква полза, защото шумът проникваше през костите на лицето ми. Все пак реших да проверя и предпазливо отместих за малко единия наушник. Тогава разбрах какво искаше да ми каже за спуканите тъпанчета лейтенант Уилямс и установих, че ни най-малко не се е

шегувал. Но дори и с поставени слушалки, след няколко часа ми се струваше, че главата ми се разпада. От време на време хвърлях поглед към изпитото мургаво лице на младия уейлец, който всеки ден се подлагаше на този неистов шум. Той ми изглеждаше съвсем нормален. А след една седмица такава работа аз сигурно щях да бъда готов за психиатрията.

Дори и седмица беше много. Досега бяхме прекарвали във въздуха около осем часа, а ги усещах като високосна година.

Още първият ни опит на север по бреговата линия докара една от многобройните последвали фалшиви тревоги през този ден. Двайсет минути след като напуснахме Торбей, попаднахме на вливаща се в морето река. Малка, но все пак река. Проследихме я на около миля срещу течението и стигнахме до нещо като скалисто ждрело, където надвисналите над реката дървета я скриваха напълно от нашите погледи.

– Дай да видим какво има там – извиках в микрофона.

Уилямс кимна:

– Добре. Тъкмо отминахме едно удобно за приземяване място. Ще се върнем и ще ви сваля.

– Нали имаш лебедка? Защо не ме спуснеш с нея?

– Ако разбирахте поне малко от ефекта на силни ветрове в затворени котловини, никога нямаше да ви хрумне да говорите подобни неща отвърна той. – Дори и на шега. Не забравяйте, че трябва да върна хеликоптера цял.

Той обърна и се приземи без особени затруднения на завет зад една скала. Пет минути по-късно вече навлизах под сводовете на дърветата. След още пет минути бях обратно в хеликоптера.

– Нищо, а? – запита лейтенантът.

– Нищо. В самото начало на ждрелото има паднал дъб, който преречва реката.

– Може да е подвижен.

– Може, ама тежи поне два тона, затънал е в тинята и явно е там от години.

– Добре, добре. Естествено, че няма да улучим още от първия път.

След малко попаднахме на друга река. Тя беше още по-малка и по нея едва ли би могла да плава дори и малка лодка, но въпреки това я проследихме донякъде. На половин миля от устието и видяхме бързеи и се върнахме обратно. До пълното настъпване на деня вече бяхме покрили северната част на района. Намирахме се на място, където стръмните планински ридове преминаваха в почти отвесни скални зъбери, в чието

подножие се разбиваха морските вълни.

- Колко още продължава така? – запитах аз.
- Десетина-дванайсет мили до носа на Лох Леърг.
- Познаваш ли мястото?
- Летял съм натам десетки пъти.
- Има ли пещери?
- Нито една.

Всъщност и аз не мислех, че има.

– А какво има в тази посока? – и посочих на запад, където скалистият бряг, отстоящ на не повече от пет мили от нас, но почти изцяло закрит от гъстата пелена на дъжда и облаците, се спускаше отвесно от носа на Лох Леърг в пролива на Торбей.

– Там дори и чайките нямат къде да стъпят. Повярвайте.

Повярвах му и се върнахме по обратния път до мястото, откъдето започнахме, след което продължихме на юг. Морето между остров Торбей и сушата беше като кипяща каша. През целия лиман в източна посока се гонеха огромни белогриви вълни, от чиито стръмни гребени заплашително се спускаше кремава пяна. Времето беше толкова лошо, че не се виждаха никакви кораби, дори и големите дрифтери бяха предпочели да не излизат. Бурният вятър така разтърсваше и подмяташе хеликоптера, че той приличаше на загубил управлението си високоскоростен влак, който всеки момент ще дерайлира. При тези условия ми трябваше само един час полет и вече бях намразил хеликоптерите за цял живот. Само че като си помислех как ли би се чувствувал човек в лодка там долу, в кипящите води на тъмния лиман, усещах в себе си зараждането на някаква привързаност към проклетата машина.

Прелетяхме двацет мили в южна посока – ако това клатушкане и подмятане насам-натам би могло да се нарече летене, но на практика покрихме поне шейсет. Трябваше да прегледаме всяко проливче между островите и сушата, както и всички естествени заливи и ръкави, изобилстващи в този район. През повечето време летяхме много ниско, на не повече от шейсет метра височина, а понякога трябваше да се спускаме и още по-ниско, защото дъждът и вятърът бяха толкова силни, че чистачките на предното стъкло не вършеха никаква работа. Доста се постаряхме и не мисля, че изпуснахме нещо от бреговата ивица и от по-близките до брега острови. Огледахме всичко, но, от друга страна, не забелязахме нищо.

Погледнах си часовника. Девет и половина. Денят напредваше, а не бяхме постигнали нищо. Обърнах се към Уилямс:

– Колко още може да издържи хеликоптерът в такова време?

– Влизал съм на сто и петдесет мили навътре в Атлантика и при по-лошо време. – Лейтенант Уилямс не показваше никакви признаци на умора или безпокойство, по-скоро цялата работа сякаш му носеше някаква наслада. – Въпросът е вие колко още можете да издържите.

– Много малко. Но трябва. Сега се връщаме на мястото, откъдето ме взехте, и оттам ще обиколим брега на Торбей. Първо южния бряг, после на север по западния бряг и след това на изток към пролива.

– Вие сте командирът. – Уилямс направи рязък завой на северозапад и стомахът ми се обърна. – В онази кутия има кафе и сандвичи.

На мен обаче хич не ми беше до тях.

Двайсет и петте мили до източния край на остров Торбей изминах-ме за четирийсет минути, тъй като на всеки три метра напред силният насрещен вятър ни връщаше два назад. Видимостта беше толкова слаба, че Уилямс измина целия път по контролни уреди, и аз си мислех, че с този вятър сигурно ще подмине целта поне с няколко мили. Само че сбърках – той излезе точно на мястото, все едно че го водеше радиофар. Доверието ми към Уилямс растеше с всяка изминала минута. Виждах, че е човек, който добре знае какво върши. За сметка на това собствената ми увереност непрекъснато намаляваше и вече се питах дали изобщо разбирам аз какво върша. Замислих се за чичо Артър, но бързо се отказах и реших, че е по-добре да мисля за нещо друго.

– Вижте там – вдигна ръка Уилямс. Намирахме се горе-долу по средата на южния бряг на Торбей. – Има нещо, как мислите?

Наистина имаше. На стотина метра от брега и надвиснала над него се виждаше голяма белокаменна триетажна къща. Подобни къщи могат да се видят на най-невероятни места, разпръснати сред пустошта на околните острови. Един господ знае кой, защо и как ги е строил. Само че в този случай не къщата привлече вниманието ни, а големият навес за лодки, разположен до едно малко вътрешно заливче. Без повече приказки, Уилямс ловко приземи тремавата машина в завета на едни дървета зад къщата.

Извадих найлоновата торбичка, която носех под ризата си, и я отворих. Пистолетите. Напъхах люгера в джоба си, а малкия германски лилипут го поставих в една специална скоба с пружина в левия ръкав на самото. Уилямс гледаше разсеяно пред себе си, започна да си подсвирква някаква мелодия.

В тази къща от години не беше живял никой. Част от покрива бе хлътнала, а соленият морски въздух отдавна бе изял боята ѝ. Надърнах

през строшените прозорци и видях, че разрухата царува и в стаите, от чиито стени висяха парчета свлечени тапети. Пътеката към заливчето беше обрасла с мъх, в който обувките ми потъваха и оставяха кални отпечатащи – първите от доста дълго време насам. Навесът за лодки беше достатъчно просторен, поне осемнайсет на шест метра, но друго за него май не можеше да се каже. Двете му големи врати висяха на по три панти, по средата ги заключваха два масивни катинара, всичко беше проядено от ръжда. Усещах тежестта на люгера в джоба си и докато се връщах към хеликоптера се чувствах доста неловко.

През следващите двадесет минути още на два пъти попадахме на подобни ситуации. Големи белокаменни къщи и големи навеси за лодки. Знаех, че тревогата е фалшива, но бях длъжен да ги проверя. Така се и оказа. Последните обитатели на тези къщи сигурно са били мъртви преди още да се родя. А някога тук са живеели хора с многобройна челяд, богати и амбициозни хора, които не са се страхували от бъдещето. С такива големи къщи им е било просто невъзможно да се страхуват. Но сега всички те си бяха отишли, бяха останали само тези рушащи се, мухлясали паметници на неудачно избраната вяра в бъдещето. Преди няколко години бях виждал къщи в плантациите на Южна Каролайна и Джорджия – със съвсем различен външен вид, но в абсолютно същото състояние. Къщи с бели портици, строени още преди Гражданската война, оградени от вечнозелени дървета и покрити с кичури мъх. Отвсякъде една и съща безутешност и тъга по безвъзвратно отминал свят.

Западният бряг на остров Торбей не ни донесе нищо. Заобиколихме градчето и Гарв Айлънд и, оставили вятъра зад гърба си, се насочихме на изток, следвайки южния бряг на пролива. Отминахме две малки селца и полуразнебитените им пристани, след които нямаше нищо.

Отново се върнахме до песъчливото заливче и оттам поехме към северния бряг на пролива, а после свърнахме на запад и започнахме да летим над него. Спирахме на два пъти. Първият път заради едно забугано заливче, почти невидимо от надвесилите се над него дървета, диаметърът му едва ли надхвърляше трийсетина метра, а вторият път заради някакви промишлени постройки. Според Уилямс навремето тук правели особено ситен пясък, който бил основната съставка на известните марки паста за зъби. Пак нищо.

На последното място спряхме за пет минути. Лейтенант Уилямс каза, че бил гладен. Аз не бях. Вече бях свикнал с хеликоптера, но не бях гладен. Наближаваше обяд. Половината ден бе изминал без никакъв резултат. Останалата половина се очертаваше същата. Няма що, чичо

Артър щеше да е много доволен. Поисках картата от Уилямс.

– Трябва да избираме напосоки – казах. – Ще рискуваме. Сега ще минем нагоре по пролива до Долман Хед, точно срещу Гарв Айлънд, и оттам продължаваме към Лох Хайнарт. – Лох Хайнарт беше лъкатушеш, изпълнен с множество острови залив с дължина около седем мили и ширина не повече от половин миля, който прорязваше дълбоко един планински масив. – После се връщаме обратно към Долман Пойнт и по южния бряг на полуострова се насочваме към Карара Пойнт. Оттам завиваме на изток и продължаваме по южния бряг на Лох Хурон.

– Лох Хурон – кимна Уилямс. – Най-бурните води и най-неподходящото място за кораби и лодки в цялата западна част на Шотландия. Последното място, което бих проверявал, мистър Калвърт. Всички казват, че там освен останки от кораби и лодки, няма нищо друго. Около Лох Хурон има повече рифове, подводни скали, течения и водовъртежи, отколкото в цялата останала част на Шотландия. Местните рибари изобщо не стъпват там. – И той посочи картата. – Виждате ли този пролив между Дъб Сгир и Балара Айлънд – двата острова в началото на Лох Хурон? Това било най-ужасното място. Трябва да видите как рибарите се вкопчват в чашите си с уиски, когато говорят за него. Наричат го Бюлан Уам – Устата на гроба.

– Големи веселяци са тукашните хора, няма що. Хайде да тръгваме.

Вятърът продължаваше да духа с неотслабваща сила, морето се вълнуваше както преди, само дъждът беше престанал и това доста улесняваше работата ни. Докато летяхме над пролива към Долман Пойнт, не открихме нищо. Нищо не открихме и в района на Лох Хайнарт. Разстоянието между Лох Хайнарт и Карара Пойнт беше осем мили и през целия път видяхме само две селца, сгушени съвсем до водата. Отзад ги притискаха голи хълмове и аз се чудех с какво ли преживяваха местните жители, ако изобщо имаше такива. Карара Пойнт също се оказа пустош. От морето стърчаха огромни скали и остри зъбери, а водният прах от разбиващите се в тях вълни се издигаше поне на трийсет метра. На фона на тези гиганти куличката на фара в подножието им изглеждаше като играчка. Ако търсех място за летен отдих, не бих се задържал тук.

Поехме по южния бряг на Лох Хурон – първо на север, после на североизток и накрая на изток.

Местата с лоша слава са много, но не всички от тях наистина я оправдават. Разбира се, има и изключения. В Шотландия например едно от тях е проходът Гленкоу, навремето сцена на масово убийство. Друго подобно място е проходът Брандър. Към тази категория без съмнение

спадаше и Лох Хурон.

Нямаше нужда от голямо въображение, за да се види, че това е мрачно и опасно място. Наистина си беше мрачно и опасно. Скалистите брегове бяха черни, отвесни и напълно лишени от всякаква растителност. Четирите острова се подрежиха почти в права линия в източна посока и напълно подхождаха на мрачното гостоприемство на крайбрежието. Някъде в далечината северните и южните брегове на залива се доближаваха плътно един към друг и преминаваха в гигантска вертикална цепнатина, която прорязваше зловещите планински вериги. Откъм подветрената страна водите бяха среднощно черни, нататък се пенеха и кипяха до бяло, носени от хилядите течения и водовъртежи. Водата там направо агонизираше. А пък в пролива Бюл нан Уам – Устата на гроба – минаващ между първите два острова от групата, напорът на побелялата от ярост вода беше толкова силен, че наподобяваше пролетното прииждане на бързеите на река Макензи. Някой беше казал, че това било рай за яхтсмените. Човек трябва да е луд, за да плава в тези води.

Все пак очевидно имаше и такива луди. Тъкмо бяхме оставили първия остров, Дъб Сгир, от лявата си страна, когато за миг зърнах тясна пролука в скалите на южния бряг срещу острова. Беше някакъв малък, опасан от камънаци залив, ако изобщо можеше да се нарече залив, колкото две игрища за тенис и почти непристъпен откъм морето, защото входът към него не беше по-широк от десетина метра. Погледнах картата и видях, че името му е Малката подкова. Не особено оригинално, но съвсем уместно. Там имаше някаква доста голяма лодка, дори по-скоро нещо като преоборудвано бившо риболовно корабче, което се поклащаше на котвите си в средата на залива. Отзад се издигаше малко затревено плато, преминаващо в някакво подобие на пресъхнало речно корито, което стръмно се спускаше от близките хълмове. На платото се виждаха четири брезентови палатки, а наоколо се суетяха хора.

– Дали пък не е това? – запита Уилямс.

– Може.

Само че не беше. Стигаше ми и един поглед към слабия очилат младеж с рехав брадичка, който изтича към мен, когато слязох от хеликоптера, за да разбера, че не това е търсеното от нас място. Дори нямаше нужда да оглеждам и останалите седем-осем брадясали, облечени в туристически екипи младоци, които изобщо не се бяха суетели, както ми се стори от въздуха, а се опитваха да укрепят палатките срещу силния вятър. От вида им ставаше ясно, че не са в състояние да отвлекат и хартиена лодка. Сега забелязах, че водата стига почти до кърмата на

риболовното корабче и то силно се е килнало на десния си борд.

– Здравейте, здравейте – каза типът с рехавата брадичка. – Добър ден. Не можете да си представите колко се радваме да ви видим.

Докато се ръкувахме го огледах, а после хвърлих поглед към корабчето и казах любезно:

– Може да сте претърпели авария, но не бих нарекъл положението ви отчаяно. Все пак не се намирате на безлюден остров. Помощта е наблизно.

– О, да. Не сме се изгубили, разбира се – кимна той. – Тук сме от три дни, но се боя, че снощи по време на бурята корабчето ни получи пробойна и сега не можем да мръднем.

– Получи пробойна както си стоеше на котва, така ли?

– Точно така.

– Такъв ви бил късметът. Оксфорд или Кеймбридж?

– Оксфорд естествено. – Въпросът ми сякаш го засегна. – Експедицията ни е комбинирана – геология и морска биология.

– Като гледам, тук изобщо не ви липсват нито скали, нито море – съгласих се аз. – Лоша ли е пробойната?

– Дупка в обшивката. Сами няма да се справим.

– Как сте с храната?

– Достатъчно е.

– Имате ли радиопредавател?

– Не. Само приемник.

– Пилотът на хеликоптера ще се обади да ви изпратят монтьор и механик веднага, щом времето позволи. Довиждане.

Долната му челюст увисна поне с пет сантиметра.

– Тоест, как така довиждане?

– Ние сме от Морския аварийно-спасителен екип. Снощи получихме съобщение, че някаква яхта потъва.

– Аха. И ние го чухме.

– Решихме, че сте вие. Радвам се, че не сте. А нас ни чака още много работа.

* * *

Продължихме на изток към носа на Лох Хурон. Но още на половината път ми хрумна нещо друго и казах:

– Достатъчно. Нека огледаме онези четири острова. Започваме от най-източния, как го наричат, аха, Илън Оран, и на връщане към началото на Лох Хурон оглеждаме и останалите три.

– Нали казахте, че искате да продължим още нагоре?

– Промених решението си.

– Окей, вие поръчвате музиката – отвърна той безучастно, сякаш изобщо не го интересуваше. – Завиваме на север към Илън Оран.

След три минути бяхме над Илън Оран. Половин квадратна миля гола скала, без нито един стрък трева. Но отгоре ѝ се мъдреше къща, чийто комин пушеше. До къщата имаше навес за лодки, само че беше празен. Димът значеше обитател, поне един, който според мене си изкарваше прехраната от всичко друго, но не и от земеделие. Значи би трябвало да има лодка, с която да ходи на риболов и да се придвижва до сушата, тъй като сред многото несигурни неща на този свят имаше и едно сигурно – на остров Илън Оран не се беше отбивал кораб още откакто Робърт Фултън е изобретил парахода. Уилямс се приземи на двайсетина метра от навеса.

Измъкнах се от хеликоптера, заобиколих ъгъла на навеса и спрях внезапно. Винаги спирам така, когато атакуващ бик ме блъсне в стомаха. След няколко минути най-после успях да си оправя дишането и да видя какво става.

Гонеше седемдесетте – висок, слаб и посивял. Не се беше бръснал поне от една седмица, а за ризата да не говорим – не я беше сменял най-малко месец. В крайна сметка видях, че това, което ме спря, не беше освирепял бик, а пушка – хубава стара двуцевка дванайсети калибър, която от близко разстояние дори превъзхожда колта що се отнася до това да ти пръсне черепа. В моя случай разстоянието беше петнайсетина сантиметра. Пушката сочеше право в дясното ми око. Струваше ми се, че съм застанал пред железопътен тунел. Когато човекът заговори, разбрах, че явно не е чел нито една от онези книги, които превъзнасят благородството и гостоприемството на шотландците.

– Кой си ти, по дяволите? – изръмжа той.

– Казвам се Джонсън. Махни тази пушка. Иначе...

– За какъв дявол си се домъкнал тук?

– Защо не смениш тона? – отвърнах. – Навсякъде разправят колко сте любезни...

– Не обичам да повтарям, мистър.

– От Морския аварийно-спасителен екип сме. Изчезнала е една яхта и...

– Не съм виждал никаква яхта. Махайте се по дяволите от моя остров. Веднага!

Той леко смъкна пушката и я насочи към стомаха ми, може би

защото смяташе, че така ще има по-голям ефект или пък че опростява работата на погребалното дружество. Кимнах към пушката:

– За такова нещо могат да те пъкнат в затвора.

– Я ме пъкнат, я не. Знам само, че не обичам непознати на моя остров. Доналд Макекърн знае как да се оправя с тях.

– И се справяш чудесно, Доналд – казах одобрително. Пушката мръдна и аз бързо добавих: – Тръгвам си. И не ми казвай „пак заповядай“, защото няма да дойда.

Докато набирахме височина, Уилямс запита:

– Добре ли видях, че онзи тип държеше пушка?

– Във всеки случай не беше приятелски протегната ръка, с което толкова се хвалят на тези места – горчиво отвърнах аз.

– Стана ли ясно какъв е, що е?

– Като го гледам, май е таен агент на Шотландското управление на туризма и скоро ще го правят посланик на добра воля в чужбина. Във всеки случай не е от онези, които търся. Но не е и луд. Съвсем нормален си е, но е много притеснен и отчаян.

– Не проверихте навеса за лодки. Може там да се е криел някой, който със сила да е принудил стареца да се държи така.

– Точно това си помислих и затова си тръгнах толкова бързо. Иначе лесно можех да му отнема пушката.

– Да, ама щеше да ви отнесе главата.

– Оръжията са моят занаят. Пушката му беше със спуснат предпазител.

– Извинете. – С изражението си Уилямс показваше, че наистина съжалява. – А сега какво?

– На запад, към остров номер две. – И погледнах картата. – Крейгмор.

– Само ще си губите времето – убедено отвърна той. – Ходил съм там. Веднъж ми се наложи да взема един зле ранен човек и да го откарам в болницата в Глазгоу.

– Каква му беше раната?

– Беше се срязал до бедрената кост с нож за насичане на китове и имаше инфекция.

– Нож за насичане на китове ли? Никога не бях чувал...

– Всъщност ги използват за големи акули. Тук те са повече от скумриите. Рибарите ги ловят за черния им дроб. От едър екземпляр се получава цяла бъчва рибено масло. – Той ми посочи на картата някаква малка точка на северния бряг. – Това е селцето Крейгмор. Казват, че е

изоставено още преди Първата световна война. Сега се движим към него. Някои от тези дявовци са избирали доста причудливи места за къщите си.

Някои от тези дявовци наистина бяха избирали твърде противни местенца за строеж на къщите си. Ако ми се наложеше да избирам къде да си построя къщата – дали тук, или на Северния полюс – щях здравата да се позатрудня. Четири малки сиви къщи бяха скупчени почти на самия бряг, а от големите вълни ги пазеха няколко зловещи рифа – естествен вълнолом. Зад рифовете се поклащаха на котвите си две риболовни лодки. На една от къщите, най-близката до морето, липсваше цялата стена откъм водата. Върху полегатия бряг ясно различавах три акули. Откъм отворената част на къщата се появиха няколко души и започнаха да ни махат.

– Това е навесът, където кормят акулите – каза Уилямс, – издърпват ги направо от водата.

– Нали все някак трябва да си изкарват прехраната. Можеш ли да ме смъкнеш долу?

– А вие как мислите, мистър Калвърт?

– Мисля, че не – освен ако не качнеш върху покрива на някоя къщите. Онзи, ранения, с лебедката ли го издърпа?

– Да. Но вас няма да ви спусна с лебедката. Не и в това време и не без помощник. Освен ако не е крайно наложително.

– Не е. Гарантираш ли за тези хора?

– Гарантирам. Всичките са свестни. Няколко пъти съм се срещал с шефа им, Тим Хъчинсън, грамаден като канара австралиец. Почти всички рибари от западния бряг ще гарантират за тях.

– Така да бъде. Следващият остров е Балара.

Направихме само една обиколка над Балара. Тя стигаше. Дори и риба-легаса не би избрала Балара за свой дом.

Вече се намирахме над пролива между Балара и Дъб Сгир, а отдолу Бюл нан Уам бушуваше така, че можеше да уплаши и най-сърцатата риба. Във всеки случай мен поне ме уплаши – пет минути, прекарани в тази стихия, било в лодка, било във водолазен костюм, стигаха. В момента започващият прилив и вятърът се движеха в противоположни посоки и ефектът от това беше най-внушителният магьоснически казан, който бях виждал. Не че имаше вълни това по-скоро беше някакъв шеметен кипеж от течения и водовъртежи без определена посока на движение, а водата непрекъснато променяше цвета си – от бялото на плитчините до тъмносиньо. Изобщо – не беше място, където да изведеш старата си

лея на разходка с лодка.

Странно, но малко по на изток, към южния бряг на Дъб Сгир, човек наистина можеше да изведе лея си с лодка. Около островите се наблюдаваше един не добре обяснен засега феномен – много често до бурни водовъртежи и течения има учудващо тихи и спокойни води. И тук беше така. По протежение на цяла миля между най-източната и най-южната точка на Дъб Сгир, на около триста метра от брега, водата беше черна и неподвижна. Доста необичайно.

– Сигурен ли сте, че искате да се приземим точно тук? – запита Уилямс.

– Трудно ли е?

– Не. На Дъб Сгир често кацат хеликоптери, макар че аз лично не съм идвал. Много вероятно е да ви посрещнат по същия начин, както на Илън Оран. По западното крайбрежие има десетки частно притежавани острови и никъде не обичат неканени гости. А собственикът на Дъб Сгир направо ги мрази.

– На моменти световноизвестното шотландско гостоприемство става определено досадно. Нещо като домът на шотландеца е неговата крепост, а?

– Тук наистина има крепост. Наследственият замък на клана Долуини.

– Долуини е град, а не клан.

– Добре де, нещо друго също толкова непроизносимо. – Добре казано от човек, чиито уейлски предци вероятно са имали още по-непроизносими имена. – Тук живее главата на клана, лорд Кърксайд. Бивш граф. Влиянието му е голямо, но напоследък води доста затворен живот. Рядко напуска острова, най-вече заради годишните спортни състезания, или веднъж месечно, за да се заяжда с Кентърбърийския архиепископ в Камарата на лордовете.

– Чувал съм за него. Имал много лошо мнение за Камарата на представителите и всяка втора негова реч била на тази тема.

– Точно така. Само че напоследък хич го няма. Наскоро загуби сина си и бъдещия си зет. Самолетна катастрофа. Казват, че това го съсипало. Хората наоколо много го ценят.

Вече бяхме стигнали южния край на Дъб Сгир и изведнъж пред нас се изпречи замъкът. Въпреки назъбените си стени, кръглите кули и бойниците, той трудно можеше да се сравни с двореца Уиндзър. Нещо като джобно издание. Само че гледката наоколо беше ненадмината, дори и от Уиндзър. Замъкът беше построен на върха на една почти отвесна

петдесетметрова скала и ако човек се надвесеше твърде много от прозореца на спалнята си, първото нещо, което щеше да го спре бяха скалите, само че те се намираха много по-надолу. Дори нямаше да отскочи.

Вдясно под замъка имаше малко изкуствено заливче. Вероятно там някога е била паднала скала, а след това с цената на много труд вдлъбнатината е била разширена до около трийсет метра. От извадените оттам камъни и чакъл беше изграден вълнолом във формата на подкова, чийто вход към залива не беше по-широк от пет-шест метра. Наблизо се строеше малък навес, който едва ли щеше да може да побира нещо повече от гребна лодка.

Уилямс се издигна на около шейсет метра над замъка. Той представляваше отворено към сушата каре. Откъм морето имаше две назъбени кули, върху едната от които се вееше знаме, а върху другата бе вдигната телевизионна антена. За мое учудване островът не беше толкова пуст, колкото ми се видя от морето. Малко зад замъка имаше тревна площ, широка около двеста метра и доста равна. Тревата очевидно беше съвсем истинска, а не от стандартнозеления тип за голф, и това се доказваше от няколкото кози, които прилежно пасяха по нея. Уилямс опита да се приземи на тревата, но силният вятър му попречи и затова той се придвижи към източната част на замъка и кацна на завет зад нето, близо до ръба на скалата.

Излязох и като наблюдавах с едно око козите, тръгнах да заобикалям ъгъла на замъка. Точно тогава буквално се сблъсках с момичето.

Винаги съм знаел за какво да гледам, ако случайно срещна девойка на някой отдалечен шотландски остров. За фустанела, разбира се. Направо не можеш да си представя шотландска девойка без фустанела. След това идваха шетландът и тежките калеври. Освен това косата ѝ трябваше да бъде гарвановочерна, а очите – зелени, буйни и отнесени. Щеше да се казва Дирдри. Тази, която срещнах сега, обаче изобщо не отговаряше на представите ми, с изключение на очите, които не бяха нито зелени, нито отнесени, но от малкото, което видях, ми се сториха достатъчно буйни. Русата ѝ коса беше подрязана в модерния фестониран стил на деня, при който отстрани косата следва очертанията на главата, а бретонът стига до веждите, така че и при най-слабия вятър от лицето се вижда възможно най-малка част. Иначе носеше моряшка блуза на хоризонтални сини и бели райета и избелели джинси, които сигурни бяха пришити върху нея с портативна шевна машина, защото не виждах как по друг начин би могла да се напъха в тях. Беше боса. Очевидно цивилизовачното въздействие на телевизията се усещаше дори и в най-

отдалечените точки на империята. Казах:

– Добър ден, мис, ъ-ъ-ъ...

– Двигателят ли се повреди? – запита хладно тя.

– Ами, не-е... ъ-ъ...

– Значи друга повреда? Така ли? Не? Това тук е частна собственост.

Трябва да я напуснете веднага.

Явно нямаше какво повече да правя тук. Ако ми беше подала ръка с любезна усмивка, веднага щях да я поставя в списъка на заподозрените. Само че на мен нейното вече ми се струваше естествената реакция на местните жители, с която започвах да свиквам. Макар че не стискаше двуцевка и че фигурата ѝ беше несравнимо по-добра от тази на стария Макекърн, все пак между двамата имаше нещо много общо. Взрях се през разрошваната ѝ от вятъра руса коса. Май бе прекарала нощта и част от утрото в избата на замъка, при бъчвите. Бледо лице, бледи устни и тъмни сенки под сиво-сините очи. Но погледът ѝ бе ясен и бистър.

– Какво става, по дяволите? – попита тя.

– Нищо. – Краят на една мечта. Дирдри никога не би говорила по този начин. – Къде е старецът ви?

– Старецът ми? – Единственото око, което виждах, хвърляше гневни светкавици. – Баща ми ли имате предвид?

– Извинете. Лорд Кърксайд.

Не беше необходима голяма проникателност, за да се досетя, че тя е дъщерята на лорд Кърксайд. Прислужниците са твърде невежи, за да си позволяват отвратителното поведение на аристократите.

– Аз съм лорд Кърксайд.

Обърнах се и видях зад себе си притежателя на дълбокия глас висок и добре сложен тип на около петдесет години, с орлов нос и посивели вежди и мустаци. Носеше сив костюм от твид, сив каскет и тънък бастун.

– Какво има, Сю?

Сю. Трябваше да се досетя. Отиде си и последният остатък от шотландската ми мечта.

– Името ми е Джонсън – казах аз. – От Морския аварийно-спасителен екип. Снощи съобщиха за повреда на една яхта, „Мъри Роуз“ южно от Скай. Предполагаме, че ако още не е потънала, течението ще я докара в тази посока. Решихме, че...

– А пък Сю щеше да ви бутне в пропастта, преди още да сте си отворили устата, нали? – И той с обич се усмихна на дъщеря си. – Такава е моята Сю. Боя се, че не обича журналисти.

– Не всички ги обичат. Но защо ме мисли за такъв?

– На двайсет и една години могли ли сте, дето се вика, да различите журналист от човек? Аз не можех. Но сега ги подушвам от една миля. Подушвам и истинските пилоти на хеликоптери от Морския аварийно-спасителен екип. Време е вече и вие да го правите, млада госпожице. Съжалявам, мистър Джонсън, не можем да ви помогнем. Снощи с хората ми дежурихме няколко часа горе на скалите, но не видяхме нищо. Нито светлини, нито сигнални ракети. Нищо. Съжалявам.

– Благодаря ви, сър. Иска ми се да има повече доброволци като вас.

От мястото си виждах на юг поклащащите се мачти на корабчето на оксфордските студенти в залива Малката подкова. Самото корабче и палатките не се виждаха, тъй като ги закриваха скалите по източния бряг на залива. След малка пауза добавих:

– Но защо журналисти, сър? Струва ми се, че Уестминстър е достъпен от Дъб Сгир?

– Прав сте, мистър Джонсън. – Той се усмихна, но очите му останаха сериозни. – Вероятно сте чули... ъ-ъ... за семейната ни трагедия? За по-големия ми син Джонатън и за годеника на Сю – Джон Ролинсън?

Знаех какво ще ми каже. Но си мислех за тъмните сенки под очите ѝ – след всичките тези месеци. Сигурно го е обичала много. Направо не можех да повярвам.

– Не съм журналист, сър. Не ми е работа да се ровя в чуждите истории.

Наистина не ми беше работа, а начин на живот. Дори смисъл на цялото ми съществуване. Само че сега не беше време да му го казвам.

– Самолетна катастрофа. Джонатън си имаше собствен бийчкрафт. – Той махна към затревената площ. – Ето оттам излетяха онази сутрин. После... журналистите искаха да снимат мястото. Дойдоха с хеликоптер и с корабче – той отново се усмихна тъжно. – Боя се, че не ги посрещнахме добре. Желаете ли да пийнете нещо? Ще повикаме и пилота.

Въпреки всички приказки на Уилямс, лорд Кърксайд сякаш се различаваше от дъщеря си и от стария Доналд Макеърн. От друга страна, както сигурно добре се знаеше от Кентърбърийския архиепископ, лорд Кърксайд очевидно беше много по-опак гражданин и от дъщеря си и от мистър Макеърн.

– Благодаря ви, сър. Но трябва да тръгваме, защото след няколко часа ще мръкне.

– Разбира се, разбира се. Съвсем не помислих за това. Само че вече едва ли има някаква надежда.

– Честно казано, няма никаква надежда. Но нали разбирате, длъжни сме да ги търсим докрай.

– Ще стискам палци. Довиждане, мистър Джонсън. – Той ми разтърси ръката и се обърна.

Дъщеря му се поколеба, но и тя протегна ръка и се усмихна. Един порив на вятъра откри лицето ѝ и при тази усмивка, независимо от петната под очите, ми се стори, че краят на Дирдри и на шотландската ми мечта не са нещо особено. Обърнах се и се върнах в хеликоптера.

– Горивото намалява, а и времето си тече – каза Уилямс. – Още час и нещо и ще се стъмни. Накъде сега, мистър Калвърт?

– На север. Да минем над онази тревна площ – струва ми се, че е използвана за малка самолетна писта. Карай бавно, за да огледаме добре.

Така и направихме, а после продължихме още на север. След като се отдалечихме на достатъчно разстояние от островите, направихме широк завой на запад и тръгнахме обратно.

* * *

Докато се връщахме към пясъчния залив в източната част на Торбей, слънцето започна да залязва и долу притъмня. Едва различавах черните очертания на крайбрежните дървета, сребристите проблясъци на пясъка и беззникавата пяна на рифовата бариера, охраняваща входа на залива откъм морето. Подходът за кацането ми се струваше доста рискован, но Уилямс изглеждаше невъзмутим, както винаги. Щом той не се притесняваше, значи и аз не трябваше да се притеснявам. От хеликоптери не разбирах нищо, но вече знаех, че до мен седи първокласен пилот. Единствената ми грижа оставаше обратният път през стигийските гори. Само дето сега нямаше да се налага да тичам.

Уилямс се пресегна да включи светлините за кацане, но миг преди да е докоснал копчето, нещо блесна. Не от хеликоптера, а от земята. Ярка и ослепителна светлина на прожектор, разположен някъде между брега и дърветата. Лъчът се поколеба за момент и замря върху кабината на хеликоптера. Вътре стана светло като ден. Извърнах глава, за да избегна заслепяващия блясък. Видях как Уилямс вдигна ръка пред очите си и изведнъж се отпусна напред, а по бялата му риза избиха червени петна и гръдният му кош сякаш избухна. Умря моментално. Хвърлих се напред и надолу, за да се прикрия доколкото можех от автоматичната стрелба, която напукваше предното стъкло. Загубил управление, хеликоптерът рязко заби нос и се завъртя около оста си. Посегнах към лостове за управление, но в това време траекторията на куршумите се

измени, било защото стрелецът смени целта си, било поради внезапното пропадане на неуправляемия хеликоптер. Какофонията от звуци изведнъж се усили, тъй като сега куршумите биеха по металния кожух на двигателя, а към нея се добавяше и плющенето на рикошетите. Двигателят рязко спря, все едно, че някой го беше изключил. Хеликоптерът напълно загуби контрол и увисна безжизнено във въздуха. Не че щеше да виси кой знае колко време, но не можех да направя нищо. Свих се и се стегнах, за да посрещна момента на падането във водата, но силата на удара надмина всичките ми очаквания. Паднахме не във водата, а върху рифовете, ограждащи залива.

Опитах да се добера до вратата, но не успях – хеликоптерът се беше забил челно, с нос към морето, откъм външната страна на рифовете, и ударът ме беше запратил под арматурното табло. Вратата се падаше точно над главата ми, но не можех да я стигна с ръце. Пък и бях твърде зашеметен и замаян за каквито и да било сериозни опити. През разбитото предно стъкло и надупчения корпус нахлуваше ледена вода. За миг настъпи гробна тишина, нарушавана само от шума на нахлуващата вода, но после автоматът поднови стрелбата. Куршумите се забиваха над главата ми. На два пъти ми се стори, че някой ядосано ме дърпа за дясното рамо, и потопих още по-дълбоко главата си в студената вода. Вероятно поради комбинирания ефект от проникналата в кабината вода и от куршумите, които шибяха задницата, хеликоптерът се наклони напред, спря за момент, после се хлъзна от рифа и се устреми като камък към дъното, с носа напред.

Пета глава

Сряда привечер – осем и четирийсет вечерта

Една от най-нелепите измислици, разпространявана от хора, които едва ли разбират за какво говорят, е глупашката идея, че смъртта от удавяне била лека и безболезнена и едва ли не приятна. Там е работата, че не е. Това е ужасна смърт. Зная го, защото в момента се давех и не ми беше никак приятно. Главата ми се издуваше сякаш я пълнеха с въздух под налягане, очите и ушите ме боляха ужасно, носът, устата и стомахът ми бяха пълни с вода, а дробовите ми все едно бяха пълни с бензин и горяха. Може би ако отворех уста, за да облекча огнената агония на дробовите, и поемех дълбоко последния си дъх, щеше да настъпи приятната лекота и забравата. Но не ми се вярваше.

Проклетата врата се беше заклешила. Всъщност чудно щеше да е, ако не се беше заклешила след удара в рифа и втория удар в дъното. Бутах вратата, дърпах я и биех по нея с юмруци, но тя не помръдваше. Кръвта гърмеше в ушите ми, огнено менгеме мачкаше гърдите ми и изтласкваше живота от тялото ми. Запънах крака на контролното табло и хванах дръжката на вратата. Получи се нещо като лост. Натисках с всичката сила на отиващия си живот. Кожата на дланите ми се смъкваше, а от натиска тялото ми се изместваше нагоре и назад към вътрешността на корпуса. Дробовите ми вече не издържаха. Струваше ми се, че смъртта не може да е по-лоша от тази агония. От натиска и малкото останал въздух напусна гърлото ми, аз отворих уста и поех последния си дълбок дъх – последната голяма глътка морска вода в живота ми.

Само че не беше вода, а въздух. Противен стъстен въздух, мирисещ на бензин и масло, но все пак въздух. Изобщо не можеше да става въпрос за острия солен въздух на шотландските острови, нито за ухаещия на вино въздух на Егейско море, или пък за въздуха на норвежките борови гори. Не ставаше въпрос и за опиващия като шампанско въздух на Алпите. Бях дишал въздуха на всички тези места, но трябва да кажа, че той не можеше да се сравни със сладостта на сегашната смес от водород, кислород и бензинови и маслени изпарения във въздушната възглавница, която се беше образувала в задната част на хеликоптера – единствената незасегната от куршумите част. За мен това беше най-чистият въздух на света.

Водата покриваше раменете ми. Направих няколко дълбоки

вдишвания, за да потуша пожара в дробовете и грохота в главата си, и се преместих назад. Сега водата ми стигаше до гърдите. Протегнах ръка в непрогледния мрак и опипах наоколо, за да видя с колко въздух разполагам. Въздухът беше сгъстен и не можех да преценя хубаво, но реших, че ще е достатъчен за още петнайсетина минути.

Придвижих се още малко наляво, поех дълбоко дъх и се гмурнах. На три метра зад седалката на пилота имаше друга врата, която се надявах да отворя. Намерих мястото веднага, но самата врата я нямаше. Явно се беше откачила при удара – при същия удар, заклешил вратата откъм моята седалка и сега там зееше дупка. Върнах се обратно в горната част на корпуса и отново вдишах сгъстения въздух. Сега вече не ми се стори толкова хубав, колкото първия път.

След като вече знаех, че има откъде да се измъкна, не бързах толкова. Онези горе сигурно ме чакаха с пригответо оръжие, а ако имаше нещо, което да характеризира досегашното им отношение към работата, това беше целенасочената им изчерпателност. За тези типове не съществуваше такова нещо като наполовина свършена работа. Очевидно се бяха добрала дотук с моторна лодка, която нямаше как да не е наблизо. Дори можеше вече да е точно отгоре, на мястото на падането, на хеликоптера, а юнаците от екипажа едва ли си седяха кротко с чаши в ръцете и се поздравяваха с успеха. Сигурно отдавна чакаха с готови фенерчета и дебнеха дали някой няма да изплува. И с пистолети.

Ако някога се върнех на „Файъркрест“, ако някога изобщо пак се свържех с чичо Артър – направо се чудех и маех какво ще му казвам. Вече бях изгубил „Нантвил“ и причинил смъртта на Бейкър и Делмонт. Освен това се бях издал пред неизвестния враг – ако след посещението на фалшивите митничари, които повредиха радиопредавателя ни, това още не беше ясно, то сега вече нямаше никакви съмнения кой бях. Да не говорим, че погубих и лейтенант Скот Уилямс, а флотът загуби един хеликоптер. От четирийсет и осемте часа на чичо Артър оставаха само дванайсет, но бях сигурен, че след като той свършеше с мен, и тях нямаше да ги има. Свършвах и дните ми на таен агент, и то завинаги, с препоръките от него не биха ме взели на работа и като нощен пазач. Но сега всичко това нямаше никакво значение. Бейкър, Делмонт и Уилямс вече ги нямаше. Някой трябваше да плаща и работата беше излязла извън контрола на чичо Артър. При сегашната ситуация обаче никой не би заложил дори едно към хиляда, че този дълг някога ще бъде уреден. Само глупак би се обзаложил при тези условия.

Смътно се питах колко ли ще чакат онези отгоре – в това, че ще

чакат, бях абсолютно убеден. Изведнъж усетих някакъв особен солени и сух вкус в устата си – нямаше нищо общо с постоянно влошаващото се качество на въздуха. Той вече беше достатъчно замърсен, но човек може да издържи учудващо дълго време в мръсен въздух, а в моя случай кислород имаше поне за още няколко минути.

Въпросът не беше те колко ще чакат, а колко ще издържа аз. Дали не бях чакал твърде много? Усещах как в гърлото ми панически набъбва някаква буца, която ми пречи да дишам, и то до такава степен, че трябваше да я преодолявам със съзнателно усилие на волята си.

Опитах се да си припомня времето, когато работех на спасителния кораб. От колко време бях под водата и на каква дълбочина? За колко време потънах от повърхността до дъното? Само че при моите обстоятелства времето губеше всякакво значение. Да кажем четирийсет секунди. Някъде на половината път към дъното бях поел последната си глътка въздух, преди нахлулата вода да ме залее. После минута-минута и половина борба със заклезената врата. След това около минута почивка и половина минута за търсене на другата врата. Колко време беше минало след това? Шест минути? Седем? Не по-малко от седем. А не можех да разчитам на повече от общо десет минути. Буцата отново заседна в гърлото ми.

На каква дълбочина бях? Всъщност това беше жизненоважният въпрос. Ако се съдеше по налягането, беше доста дълбоко. Но колко точно? Двайсет метра? Трийсет? Четирийсет? Опитах да си представя картата на пролива на Торбей. Най-дълбоката му точка беше над хиляда и петстотин метра под повърхността и се намираше близо до южния бряг, значи някъде наоколо. А на мен ми стигаха и петстотин метра и всичко беше свършено. Край. Припомних си и таблицата на декомпресията. При десет минути на петстотин метра дълбочина, при изплуване трябва да се спира в продължение на осемнайсет минути. Когато се диша въздух под налягане, излишният азот се натрупва в тъканите, а при изплуване този азот се поема от кръвоносната система, попада в белите дробове и чрез дишането се отделя. Но ако човек изплува твърде бързо, дишането не може да се справи с натрупания азот и в кръвта се образуват азотни мехурчета, което понякога причинява известните спазми при водолазите. Дори и ако бях на триста и петдесет метра, при изплуването си трябваше да спирам за декомпресия в продължение на шест минути, а в моя случай това беше невъзможно. Щях да стана инвалид. От друга страна, бях сигурен, че колкото повече време оставах под водата, толкова по-мъчителни щяха да бъдат спазмите. Изведнъж

перспективата да изплувам и да се окажа под прицела на оръжието и безмилостните погледи ми се видя доста привлекателна в сравнение с оставащата алтернатива. Няколко пъти си поех дълбоко дъх, за да обогатя максимално кръвта си с кислород, издишах и отново вдишах, така че да изпълня и последния кубически сантиметър в дробовете си, и се гмурнах. Промъкнах се през отвора и се устремих към повърхността.

Докато потъвах, няхах представа колко време ми бе отнело това. Сега също не знаех колко време изплувах. Плувах бавно и равномерно, за да не изразходвам прибързано целия си кислород. На всеки няколко секунди изпусках от устата си малко въздух, съвсем малко, за да облекчавам налягането в дробовете. Непрекъснато гледах нагоре, но водата си оставаше мастиленочерна, все едно че си стоях на хиляда метра дълбочина. И изведнъж, точно преди да ми свърши въздухът и дробовете отново да ме заболят, цветът на водата се измени почти незабележимо и главата ми се удари в нещо твърдо и неподвижно. Хванах се за него, изплувах, напълних си дробовете с чудесния солен въздух и зачаках началото на спазмите, на острите и мъчителни болки в ставите. Само че спазми нямаше. Изглежда съм бил потънал на не повече от двеста метра, макар че дори и тогава би трябвало да почувствувам нещо. Вероятно е било по-плитко.

През последните десет минути умът ми, също като всичко останало от тялото ми, беше преживял голям шок, но сигурно беше пострадал повече, тъй като едва сега осъзнах за какво съм се хванал. Беше рулят на някаква лодка, а ако продължавах да се съмнявам, то на около метър пред мен две бавно въртящи се витла лениво разбиваха фосфоресциращата вода. Бях изплувал точно под лодката им. За мой късмет. А би могло да се ударя в едно от витлата и да си разбия главата. Дори и сега, ако кормчията решише да даде заден ход, щях да бъда засмукан от движението на витлата и да се превърна в нещо, току-що излязло от машина за разяване на салатата. Въпреки това реших да не рискувам и да не избързвам.

Отдясно се виждаше рифът, върху който се бяхме разбили. Сега той беше ярко осветен от два мощни прожектора, поставени на кърмата на лодката. Намирахме се на около четирийсет метра от него и двигателят работеше само, за да задържа лодката на едно място срещу вятъра и вълните на прилива. От време на време един друг прожектор описваше кръг по морската повърхност. Не виждах никого от екипажа, но добре знаех какво правеха в момента – изчакваха и наблюдаваха с вдигнати предпазители на пистолетите. Не виждах и самата лодка, но бях сигурен, че ще я позная, ако някога пак се срещна с нея. Извадих ножа от

яката си и изрязах на руля дълбок белег с формата на V.

Сега вече чувах и гласове. Говореха четирима души, но нямах никакви трудности при разпознаването им. Дори да надживеех библейския Матусаил, нямаше да забравя нито един от тях.

– Има ли нещо от твоята страна, Куин? – Капитан Имри, организаторът на хайката срещу мен на борда на „Нантвил“.

– Нищо, капитане. – Усетих как косите на тила ми настръхват. Куин. Дъран. Фалшивият митничар. Човекът, който за малко щеше да ме удуши.

– А при тебе, Жак? – отново се обади капитан Имри.

– Нищо, сър. – Специалистът по автоматично оръжие. – Осем минути сме тук, а те потънаха преди петнайсет. Представяте ли си какви дробове трябва да има човек, за да издържи толкова време под водата, капитане?

– Достатъчно – каза Имри. – За свършеното тази вечер ни се полага отделно възнаграждение. Крамър?

– Да, сър? – Същият гърлен глас като на капитана.

– Пълен напред. Нагоре по пролива.

Хвърлих се назад и се гмурнах надолу. Водата над мен закипя, а аз заплувах към рифа на около три метра под повърхността. Не зная колко време плувах така, със сигурност е било по-малко от минута, защото дробовете ми не се чувствуваха както преди четвърт час. Когато вече не можех да издържам, изплувах, но ми се щеше главата ми да е някъде другаде.

Нямаше защо да се притеснявам. Виждах само леко блестящата изчезваща дيريا на лодката, нищо друго. Прожекторите вече ги нямаше – щом капитан Имри беше казал, че работата е свършена, значи беше свършена. И естествено, по лодката им вече нямаше нито една светлина – нито вътре в кабините, нито дори навигационни светлини. Обърнах се и бавно продължих към рифовете. Стигнах скалите, вкопчих се в тях и известно време събирах сили. Направо не можех да повярвам, че петнайсет минути могат така да изтощят човек. Стоях пет минути, а ми се искаше да е един час. Само че времето не беше на моя страна. Пуснах се и заплувах към брега.

* * *

Правех вече трети неуспешен опит да се прехвърля от гумената лодка през фалшборта на „Файърквест“. Метър и двайсет не повече. Само метър и двайсет, а ми се струваше, че се катеря по Матерхорн. И

десетгодишно дете можеше да го направи. Но не и Калвърт. Калвърт беше един много стар човек.

Викнах на Хънслет, но той не се появи. Още три пъти го виках, но без резултат. Яхтата беше тъмна, тиха и безжизнена. Къде ли беше той, по дяволите? Спеше ли, или беше решил да отиде до сушата? Не, не до сушата. Обещал беше да стои на яхтата, в случай, че се обади чичо Артур. Значи си спинкаше в каютата. Усетих как ме обзема яростен гняв. Това вече беше твърде много след всичко, което бях преживял. Твърде много. Ще ми спи, нахалникът. Вече крещях с всичка сила и удрах немошно по стоманения корпус с дръжката на люгера си. Но не се появи никой.

На четвъртия опит успях. Едва-едва, но успях. Няколко секунди се люшках несигурно, легнал по корем върху парапета и стиснал в ръка въжето на гумената лодка, но най-сетне се претърколих на борда. Завързах въжето и отидох да търся Хънслет. Исках да му кажа какво мисля за него.

Само че не можах да му кажа нищо, защото го нямаше на борда. Претърсих „Файъркрест“ от носа до кърмата, но от Хънслет нямаше и следа. Не личеше спешно да му се е наложило да напусне, на масата в салона нямаше остатъци от храна, нито пък в кухненския бокс имаше немити съдове. Не се виждаха и следи от борба – всичко беше спретнато и чисто, както и трябваше да бъде. Само дето Хънслет го нямаше.

Отпуснах се за една-две минути върху канапето в салона и се опитах да открия причина за отсъствието му. За съжаление състоянието ми не позволяваше да стигна до каквото и да е извод. Отпаднало се придвижих до горната палуба и издърпах лодката. Този път изобщо не ми хрумна да я привързвам към веригата на котвата – освен че физически нямаше да се справя, ми се струваше, че вече няма смисъл. Изпуснах въздуха на лодката и я прибрах заедно с двигателя ѝ в сандъка на кърмата. Ами ако дойдеше някой и започнеше да претърсва? Щеше да получи куршум. Нямаше да ме интересува дали е директор на полицията, шеф на Скотланд Ярд или началник на митницата – първо щях да го прострелям в ръката или крака например, и едва после щях да му изслушам обясненията. А ако беше някой от приятелчетата ми – някой от „Нантвил“ или от рифовете – щях направо да го застрелям.

Прибрах се вътре. Чувствах, че ще повърна. Хеликоптерът беше на морското дъно. Пилотът също. Половината му гръден кош беше отнесена от куршумите. Имах всички основания да се чувствавам зле. Свалих си дрехите и се избърсах с хавлията. Това сякаш изсмука и

последните ми сили. Вярно, че последният час ми дойде доста нанасяно, с цялото това бясно тичане през тъмната гора, паданията, надуването на лодката и прехвърлянето ѝ през проклетите покрити с водорасли камънаци. Всичко това направо ме съсипа, макар че би трябвало да съм трениран. Но как човек да тренира душата си?

Влязох в каютата си и старателно се облякох в чисти дрехи, без да забравям и индийското шалче. Оставените от Куин разноцветни синини се бяха подули до такава степен, че трябваше да вдигна шалчето почти до ушите. Погледнах се в огледалото. Оттам ме гледаше дядо ми. Дядо ми на смъртното си ложе. Лицето ми имаше такъв изтощен и изпит вид, какъвто нормално се свързва с предстояща скоросна гибел. Освен че кръвта го беше напуснала, то беше и цялото изподрано от боровите иглички. Изглеждах като човек, страдащ от обриви. Чувствувах се като човек, страдащ от бубонна чума.

Проверих изправността на люгера и на малкия лилипут. Бяха наред. Върнах се в салона и си налях три пръста уиски. То премина през гърлото ми като пор по дирите на заек в дупката му. Изтощените ми кръвни телца отново се раздвижиха. Струваше ми се, че ако ги стимулирам с още малко от същото лекарство, те дори могат да се разтичат, и тъкмо взимах бутилката, когато чух шум от двигател.

Оставих бутилката, загасих осветлението в салона, макар че тежки-те завеси бяха спуснати и отвън не се виждаше нищо, и заех позиция зад отворената врата на салона.

Бях сигурен, че тези предпазни мерки са излишни и че това е Хънслет, които се връща от брега, но пък защо тогава не беше използвал дървената лодка, която все още си висеше на подбалката на кърмата? Вероятно някой го е убедил с някоя много основателна причина да отидат до брега и сега го връща обратно.

Двигателят на лодката утихна, мина на празни обороти, даде заден ход и отново празни обороти. Лек тласък, някакви гласове, някой се качи на борда и шумът на двигателя се отдалечи.

Стъпките на посетителя – беше само един – се насочиха към кабината на шурвала. Уверени стъпки на човек, който знае къде отива. Имаше само едно съмнително нещо. Не бяха стъпките на Хънслет.

Притиснах се към стената, извадих люгера, освободих предпазителя и се подготвих да посрещна посетителя в духа на най-добрите шотландски традиции, които знаех от досегашния си опит.

Чух как вратата на кабината на шурвала се отвори с изщракване и как някаква твърда ръка я затвори. Пред посетителя се движеше ярък

лъч от фенерче и се спускаше по четирите стъпала, отделящи кабината от салона. Той се спря на вратата на салона и лъчът описа кръг, докато търсеше ключа за осветлението. Напуснах укритието си и направих три неща – обвих с ръка врата му, забих не особено нежно коляно в кръста му и допях дулото на люгера в дясното му ухо. Пипах грубо, но си имах основания, защото това можеше да бъде старият ми приятел Куин. Обаче изохкването, което чух, ме убеди, че не е той.

– Това в ухото ти не е слухов апарат, приятелю. Викат му пистолет. Намираш се на един спусък разстояние от по-добрия свят. Гледай да не ме изнервиш.

По-добрият свят май никак не го привличаше. Гостенинът не ме изнерви. Само издаде някакъв гъргорещ звук, като че ли се опитваше да каже нещо или да си поеме дъх, но иначе изобщо не помръдна: стоеше както си беше, абсолютно неподвижен. Отпуснах малко хватката.

– Запали лампата с лявата си ръка. Бавно и внимателно.

Наистина беше много бавен и внимателен. В салона светна.

– Вдигни ръце над главата си. Високо.

Този тип беше направо образцов пленник, правеше точно, каквото му е казано. Обърнах го, заведох го под лампата и му казах да ме погледне.

Беше среден на ръст, облечен спретнато в астраганено палто и кожен руски калпак. Имаше добре поддържана бяла брада и мустаци, а по средата на брадата минаваше симетрична черна ивица – друга такава никога не бях виждал. Загорялото му лице беше доста зачервено – било от ярост, било от задушаване, но най-вероятно и от двете. Той смъкна ръцете си, без да съм му позволил, седна на канапето, извади монокъл, постави го на дясното си око и ме изгледа с хладна ярост. Върнах му погледа, прибрах люгера, налях малко уиски и го подадох на чичо Артър. Контраадмирал сър Артър Арнфорд-Джейсън, К. О. Б. и цялата останала част от азбуката.

– Трябваше да почукате, сър – изрекох с упрек.

– Трябвало да почукам. – Гласът му звучеше приглушено, явно го бях стиснал по-силно, отколкото трябваше. – Винаги ли посрещаш гостите си по този начин?

– Нямам гости, сър. И приятели нямам. Не и в тази част на Шотландия. Тук имам само врагове. Който и да влезе през тази врата, е враг. Не ви очаквах, сър.

– Дано да е така. След това, което ми стори, наистина се надявам да е така. – Той разтри гърлото си, отпи от уискито и се изкашля.

– И аз не смятах да идвам. Знаеш ли колко златни кюлчета има на борда на „Нантвил“?

– Доколкото зная, за около един милион лири.

– Това знаех и аз. Само че милионите са осем. Кюлчета на стойност осем милиона английски лири! Обикновено златото, което пътува от Европа до сейфовете на Форт Нокс в САЩ, е на малки партиди, не повече от осем четиринайсеткилограмови кюлчета наведнъж. За по-безопасно. За по-сигурно. Да не би да стане нещо. Само че този път банката е била сигурна, че нищо няма да се случи, тъй като имахме агенти на борда. Били закъснели с плащанията и затова натоварили шестстотин и четирийсет кюлчета, без да уведомяват никого. Осем милиона лири. Сега bankerите са изпаднали в луда паника. Правителството също е изпаднало в луда паника. И всички си го изкарват на мене.

А той беше дошъл, за да си го изкара на мене.

– Трябваше да ме предупредите, че идвате – обадох се аз.

– Опитах се. Но ти не се свърза с мен в уречения час на обед. Елементарна грешка, Калвърт, и сериозно нарушение. Не спазвате графика. И ти, и Хънслет. Тогава реших, че нещата отиват от развала на провала. Реших лично да се заема с операцията. Пристигнах със самолет и с катер на Кралските военновъздушни сили. – Явно това беше борещият се с вълните на пролива катер, който бях забелязал от хеликоптера на връщане към заливчето. – Къде е Хънслет?

– Не зная, сър.

– Не знаеш? – Говореше с познатия ми безизразен глас, който обаче хич не ме стряскаше. Не е ли малко необичайно за тебе Калвърт, да не знаеш нещо?

– Да, сър. Боя се, че някой го е отстранил, но още не зная как. Какво правихте през последните два часа, сър?

– Какво искаш да кажеш?

Как ми се искаше да престане да тика този проклет монокъл в околото си. Знаех, че монокълът му не е превземка – той почти не виждаше с дясното око – но въпреки това жестът му силно ме дразнеше. В този момент просто нямаше нещо, което да не ме дразни.

– Имам предвид този катер на Кралските военновъздушни сили, с който сте дошли. Той би трябвало да е пристигнал тук още преди два часа. Защо тогава не се качихте на яхтата?

– Качих се. В тази тъмнина за малко да се блъснем във „Файърк-рест“. Но нямаше никого. Така че отидох да похапна. Доколкото видях, тук имате само отвратителен консервиран фасул.

– В хотел „Кълъмба“ едва ли биха ви предложили нещо повече. Най-много да добавят и препечени филийки. – Хотел „Кълъмба“ беше единственият хотел в Торбей.

– Аз похапнах пушена пъстърва и филе-миньон с бутилка велико-лепно бяло рейнско вино. Обядвах на борда на „Шангрила“. – Думите му се придружаваха от лека усмивка.

Ахилесовата пета на чичо Артър отново излизаше наяве. Той стра-хотно си падаше по лордовете, а в този случай макар и да не ставаше въпрос за лорд, все пак седемцифрените доходи си имаха своето значение.

– На „Шангрила“? – зяпнах го с учудване, но после ми просветна. – Разбирам, разбирам. Бяхте ми казвали, че познавате добре лейди Ску-рас. Всъщност нея я познавате много добре, а съпруга ѝ добре. Как е старият ми приятел сър Антъни?

– Благодаря, добре – отвърна студено той.

Чичо Артър притежаваше нормално чувство за хумор, но лекомис-леното отношение към титуловани милионери не му се виждаше никак забавно.

– А лейди Скурас? – Той се поколеба.

– Хм, ами...

– Не толкова добре. Бледа, измъчена, нещастна и с тъмни сенки под очите. Като мене. Съпругът ѝ я тормози много. Психически и физичес-ки. Снощи я унижи пред всички. Над лактите ѝ имаше белези от въже. Как мислите, сър Артър, защо ще има белези от въже?

– Това не е възможно! Пълни фантазии. Познавах предишната лей-ди Скурас, онази, която почина в болница в началото на годината. Тя...

– Била е на лечение в заведение за душевноболни, доколкото разб-рах от Скурас.

– Няма значение. Тя го обожаваше. И той я обожаваше. Не е въз-можно да се е променил до такава степен. Сър Антъни... сър Антъни е джентълмен.

– Така ли? А бихте ли ми казали как е натрупал първите си милио-ни? Вярвам, че сте видял и сегашната лейди Скурас?

– Видях я – бавно отвърна той. – Макар че закъсня и се появи едва с филето. – Той не виждаше нищо смешно в това. – Не изглеждаше никак добре и имаше синина на дясното слепоочие. Паднала била, докато се прехвърляла от моторницата на яхтата, ударила се в предпазното перило.

– По-скоро се е ударила в юрука на съпруга си. Но нека се върнем

на първото ви качване на „Файъркрест“. Претърсихте ли яхтата?

– Претърсих. Навсякъде без кърмовата кабина, която беше заключена. Реших, че там има нещо, което не искаш да се вижда от случайни посетители.

– Сега разбирам. Там наистина е имало нещо. И посетители е имало, но не са били случайни. По-скоро те не са искали вие да видите нещото. Там е бил Хънслет заедно с пазачите си. Те са чакали да им съобщят, че съм мъртъв, и после са щели да убият и него или да го затворят някъде. А ако им съобщат, че не съм убит, са щели да ме изчакат и да ме заловят. Или да ни ликвидират и двамата. Защото вече са били уверени, че зная твърде много, за да продължавам да бъда жив. Докато отворят бронираното хранилище на кораба и извадят тоновете злато, ще мине много време. А те знаят, че не разполагат с него и бързат. Очевидно вече са решени на всичко. Но трябва да кажа, че пипат здраво и не пропускат нищо.

– Чакали са да им съобщят, че си мъртъв – повтори механично чичо Артър. – Не разбирам.

– Хеликоптерът, който ми уредихте, сър. Тази вечер ни свалиха със стрелба. Пилотът е мъртъв, а машината е на дъното на морето. Те смятат, че и аз съм загинал.

– Ясно. Ставаш все по-юначен, Калвърт.

Липсата на друга реакция от негова страна беше почти пълна. Сигурно го хващаше питието. Или по-вероятно обмисляше как точно да ми каже, че вече съм безработен. Той запали дълга и тънка тъмна пура, запуфка замислено и продължи:

– Като се върнем в Лондон ми напомни да ти покажа каква характеристика съм ти написал.

– Да, сър. – Това беше значи.

– Преди два дни обядвах със заместник-председателя на Кабинета. Едно от нещата, за които той ме запитва, беше коя държава разполага с най-добрите агенти в Европа. Отвърнах, че не зная. Но му казах кой според мен е най-добрият агент в Европа. Филип Калвърт.

– Много любезно от ваша страна, сър. – Ако можех да му отнема пурата, монокъла, уискито и брадата, поне три от които закриваха лицето му във всеки произволен момент, изражението му би могло да ми подскаже какво става в лукавия му мозък. – Но преди трийсет и шест часа смятахте да ме уволнявате.

– Много си наивен – спокойно отвърна чичо Артър, издуха облак дим и продължи: – На едно място в досието ти пише: „Неподходящ за

рутинни операции. Губи интерес и се отегчава. Най-работоспособен е, когато работи под изключителен натиск. В такива случаи способностите му са уникални. “Това е в досието ти, Калвърт. Не ми ли вярваш?

– Не, сър. Ами знаете ли вие какво сте, сър?

– Безскрупулен хитър дявол – каза чичо Артър доволно. – Известна ли ти е текущата ситуация?

– Да, сър.

– Налей ми тогава още едно уиски, момчето ми. Голямо. И започвай да разказваш какво става, какво знаеш и какво мислиш, че знаеш.

Налях му голямо уиски и започнах да му разказвам какво става, какво зная и каквото в момента считах, че е разумно да му кажа.

Той ме изслуша и после каза:

– Значи мислиш, че е Лох Хурон?

– Трябва да е Лох Хурон. Не съм говорил с никого и, доколкото знам, никой не ме е видял. Но някой ме е разпознал. Или някой е предал описанието ми по радиото. Трябва да е било по радиото. Лодката, която ни чакаше с Уилямс, е дошла от Торбей или от място, недалеч от Торбей. От Лох Хурон е било невъзможно да се доберат навреме до източния край на пролива. Някъде наблизко, било в морето, било на сушата, има радиопредавател. В района на Лох Хурон има друг.

– Какво ще кажеш за тази студентска експедиция, която сте видели на южния бряг на Лох Хурон? Така наречената студентска експедиция. Може да са имали на лодката си предавател.

– Не, сър. Бяха най-обикновени брадати момчурляци. – Аз станах и дръпнах встрани завесите на салона. – Казах ви, че лодката им беше повредена и килната на една страна. Само че бяха хвърлили котва на чисто от скали място. Според мен нито те сами са си пробили лодката, нито пък това е случайна авария. Някой друг любезно им е направил тази пробойна. Още един от онези странни инциденти с лодки, които са толкова изобилни по западното крайбрежие на Шотландия.

– Защо дръпна завесите?

– Защото и нас ни очаква подобен инцидент, сър. Тази вечер ще имаме посещение. Онези смятат, че Хънслет и аз сме мъртви. Поне за мен са сигурни, а Хънслет може и да е затворен някъде. Но не могат да оставят яхтата ни току-така, защото празна тя би привлякла подозрението на околните. Значи идват с катер, вдигат котвата и откарват „Файърквест“ навътре в пролива, а катерът им ги следва. Там отварят дънните клапи, прехвърлят се на катера и свалят шапки, докато „Файърквест“ бавно потъва. Що се отнася до реакцията на света, аз и Хънслет просто

сме станали жертва на нещастен случай.

– И бурните ветрове са ви потопили – кимна чичо Артър. Сигурен ли си, че ще стане така, Калвърт?

– Може да се каже съвсем сигурен.

– Тогава защо дръпна проклетите завеси?

– Не е ясно кога и откъде ще дойдат потопвачите. Най-доброто време за потопяване на морски съд близо до сушата е времето между прилива и отлива, когато човек е сигурен, че потопяваният съд ще потъне точно както и където трябва. Сега тук тази сутрин това време е някъде около един часа. Но ако дотичат след малко, тоест малко след като сме дръпнали завесите, това ще докаже, че търсеният от нас радиопредавател и работещите с него приятелчета трябва да се намират някъде в този район, било в залива, било по крайбрежието.

– Как ще го докаже? – обади се сприхаво чичо Артър. – И защо ще дотичат, както казваш?

– Знаят, че Хънслет е в ръцете им. Аз поне го допускам, защото не мога по никакъв друг начин да си обясня отсъствието му. Мен ме смятат за мъртъв, но не са съвсем сигурни. И изведнъж виждат светлината в прозорците. Какво ли е това, питат се. Да не би Калвърт да се е върнал, от оня свят? Или пък са колеги на Хънслет и Калвърт, които още не познаваме? За тях няма значение кой е – те са длъжни да го елиминират. Веднага. При тези обстоятелства вие няма ли да дотичате?

– Не виждам защо се отнасяш към този въпрос с такава лекомисленост – оплака се чичо Артър.

– Много сте наивен, сър, ако ми позволите да използвавам собствения ви израз.

– Първо трябваше да се посъветваш с мен, Калвърт.

Без да променя изражението на лицето си, чичо Артър се размърда почти незабележимо. Беше великолепен администратор, но изпълнителската страна на занаята му куцаше – хич го нямаше, когато се стигнеше до размяна на удари с чорапи, пълни с пясък, или хвърляне на хора от високи скали.

– Нали ти казах, че съм дошъл, за да се заема лично с операцията.

– Съжалявам, сър Артър. По-добре махнете онова нещо в личното ми досие. Дето се казва, че съм най-добрият в Европа.

– Направо ме трогваш – изръмжа чичо Артър. – Значи викаш, че след малко ще дойдат, а? Може би вече са тръгнали насам? Вържени убийци, а ние седим и ги чакаме. А пък аз дори нямам и пистолет, по дяволите!

– Няма да ви трябва, но вземете. – И му подадох люгера. Той го взе, провери пълнителя и опита предпазителя, а после го запремята неловко в ръце.

– Не трябва ли да се преместим някъде, Калвърт? Така сме живи мишени.

– Има време, докато дойдат. Най-близката къща или яхта са поне на миля от нас в източна посока. Ще трябва да гребат срещу прилива и вятъра, защото няма да смеят да използват двигател, така че ги чака дълго гребане. А времето не стига, сър. Тази нощ имаме много работа. Нека отново повторим за Лох Хурон. Студентите ги изключваме, те не могат да отвлекат и гумена лодка, да не говорим за пет големи товарни кораба. Приятелят ни Доналд Макекърн се държи много подозрително. Изглеждаше ми силно притеснен, но е възможно докато ме заплашваше с пушката си, него също да са го заплашвали с половин дузина пушки. Макар че не вярвам, никой професионалист не би рискувал по този начин.

– Може би защото професионалистите знаят, че техен колега-професионалист би си помислил точно това. От друга страна, бил силно притеснен.

– Може да е било от това, че рибата не кълве. А може и да е замесен, макар и непряко. После идват ловците на акули. Имат лодки и ми се видяха доста яки. От друга страна, те живеят тук от години, защото наоколо е пълно с акули, и много лесно може да се провери дали редовно са изпращали рибеното си масло, а и по цялото крайбрежие ги познават и уважават. Едва ли са замесени в нещо. Следва Дъб Сгир. Лорд Кърксайд и хубавата му шерка Сю.

– Лейди Сюзан – каза чичо Артър. Трудно беше да си представя, че в монотонния му и безличен глас може да има хладен упрек, но той някак си го подтигна. – Познавам лорд Кърксайд, разбира се. Тонът му намекваше, че противното би било невъзможно. – И трябва да ти кажа, че дори и да не съм прав за сър Антъни, макар че и за това се обзалагам на сто лири, по отношение на лорд Кърксайд съм абсолютно убеден, че той е неспособен на каквото и да е непочтено или незаконно действие.

– Аз също съм сигурен. Според мен той е голям чешит, но е на страната на закона.

– Ами дъщеря му? Нея не съм виждал.

– Съвременен момиче. Със съвременни дрехи и съвременни приказки. Един вид, всичко ми е ясно и мога и сама да се оправям, благодаря ви. Само че изобщо не е толкова печена, колкото се прави. С една дума, старомодно момиче в модерно облекло.

– Значи са извън подозрение. – Чичо Артър въздъхна с облекчение.
– Остават студентите, независимо от неверието ти, или Макекърн и ловците на акули. Аз лично бих се ориентирал към ловците на акули.

Оставих го да се ориентира накъдето си ще. Реших, че е време да отида на горната палуба, и му го казах.

– Идват ли вече?

– Не бих казал, сър. Ще загасим осветлението в салона, защото ще им се стори странно, ако надникнат през прозорците и видят, че вътре няма никой. Но ще оставим да свети в двете каюти и на кърмата. Това ще им обърка зрителните възприятия. Кърмата ще бъде ярко осветена, но по-нататък ще е тъмно. Ние ще се скрием в тъмното.

– Къде в тъмното? – Гласът му не звучеше много уверено.

– Вие заставате в кабината на шурвала. Там вратата се отваря навън. Поставете си ръката на дръжката и чакате. Щом усетите, че тя започва да се движи, а то ще е бавно, можете да бъдете сигурен, изчакват вратата да се поотвори и след това я ритвате с всичка сила, малко под бравата. Ако не му счупите носа или не го изхвърлите през борда, поне ще го уредите с комплект изкуствени зъби. За другия или другите ще се погрижа аз.

– Как?

– Ще бъда на покрива на салона. Той е с около един метър по-долу от покрива на кабината на шурвала, така че силуетът ми няма да се вижда на фона на осветената кърма, дори ако идват откъм носа на яхтата.

– И какво можеш да направиш оттам?

– Ще ги ударя с нещо по главата. Една щанга от машинното отделение, обвита с парцал, ще свърши чудесна работа.

– А защо просто не ги заслепим с фенерчета и не им кажем „горе ръцете“? – Чичо Артър очевидно не проявяваше никакъв интерес към плана ми.

– По три причини. Тези хора са много опасни и в никакъв случай не бива да ги оставяме да се окопитят. Вярно, няма да е много спортсменски от наша страна, но само така ще оцелеем. Пък и съм сигурен, че преди това ще ни наблюдават с уред за нощно виждане. И на последно място, звукът се носи много бързо по водата, а вятърът духа към Торбей. Ако се стигне до стрелба, искам да кажа.

Той не каза нищо повече. Заехме позиции и зачакахме. Продължаваше да вали силен дъжд, примесен със западен вятър. Този път дъждът не ме притесняваше, защото бях с мушама. Лежах неподвижно и от време на време раздвижвах пръстите на ръцете си – в дясната ръка стисках

щангата, а в лявата – ножа.

Пристигнаха след петнайсет минути. Чух лекото отъркване на гума в десния борд, откъдето се намираше и вратата на кабината на шурвала. Леко подръпнах кордата, преминаваща през задния ѝ прозорец. Кордата беше завързана за ръката на чичо Артър.

Бяха двама. Очите ми вече бяха свикнали с тъмнината и чудесно различавах първата фигура, която се покатери на борда точно под мене. Човекът завърза въжето на лодката и изчака другаря си. Двамата заедно тръгнаха напред.

Водачът извика от болка, когато вратата се хрянса с всичка сила в лицето му. Аз нямах чак такъв късмет. Вторият тип имаше котешки реакции и вече се опитваше да се спусне надолу, когато замахвах с щангата. Ударих го по гърба или по рамото, не бях сигурен, и се стоварих върху него. Знаех, че в едната си ръка държи или пистолет, или нож, но ако губех време да търся коя точно ръка е и какво държи, бях загинал. Замахнах с лявата си ръка и той омекна.

Отминах другия гостенин, който лежеше и стенеше до отвора за оттичане на водата, профучах покрай чичо Артър, дръпнах завесите и запалих лампата. След това се върнах, повдигнах стенещия тип, довлякох го в салона и го стоварих на пода. Не ми се виждаше познат. Това обаче не беше чудно, тъй като и собствената му майка или жена му не биха го познали. Чичо Артър очевидно вярваше в добрата работа само, когато тя се върши с желание. Някой пластичен хирург щеше доста да си играе с непознатия.

– Дръжте пистолета си насочен към него, сър – казах аз. – При най-малкото движение го убийте.

Чичо Артър разглеждаше резултата от работата си с леко замаяно изражение. Там, където лицето му не се закриваше от брадата, се виждаше, че е по-бледо от обикновено.

– Но... погледни лицето му. Не можем да го оставим...

– По-добре погледнете това, сър. – Наведох се и вдигнах изпуснатото от гостенина ни оръжие. – Тази играчка е добре позната на американската полиция. Ловна пушка, на която две-трети от цевта и приклада са отрязани. Ако той ви беше пипнал пръв, изобщо нямаше да имате лице. Буквално казано. Така че не се опитвайте да се правите на Флорънс Найтингейл.

Това не беше начинът да се говори на чичо Артър и като се върнехме в Лондон сигурно щеше да има какво да се добави в досието ми. Ако изобщо се върнехме. Само че сега хич не ме интересуваше. Заобиколих

чичо Артър и излязох.

От кабината на шурвала взех електрическо фенерче, отново излязох и го насочих към водата, като го закривах с ръка, така че лъчът му да не се вижда на повече от петдесетина метра. Бяха дошли с гумена лодка.

Дори имаше и извънборден двигател. Големи герои, мислели са си, че след добре свършена работа могат да си позволят да не гребат на връщане.

От едно въже направих примка и я метнах върху цилиндровата глава на двигателя. След това, като дърпах ту това въже, ту въжето на лодката, успях да я изтегля на борда за не повече от две минути. Свалих двигателя и преместих лодката на другия борд, за да не ме видят от брега. Светнах с фенерчето и я огледах внимателно, но освен името на производителя, нямаше никакви други надписи, по които да разбере от кой кораб е взета. Нарязах я на панделки и я изхвърлих през борда.

Пак се върнах в кабината на шурвала и отрязах около шест метра електрически проводник, излязох, отидох при трупа и привързах двигателя към краката му. После претърсих джобовете му. Нищо. Така си и знаех, все пак тези типове бяха професионалисти. Закрих фенерчето с ръка и огледах лицето му. Не го бях виждал преди. Взех пистолета, който той продължаваше да стиска в дясната си ръка, откачих скобите на веригите, придържащи задбордния трап, и леко спуснах първо двигателя, а после и трупа. Те безшумно изчезнаха в тъмните води на Торбей. Върнах се в салона, като затворих след себе си и двете врати.

През това време чичо Артър и раненият тип бяха разменили местата си. Непознатият беше станал и се олюляваше до преградата на кабината, като бършеше лицето си с една окървавена кърпа, вероятно предложена му от чичо Артър, и от време на време простенваше. Не го обвинявах, защото и аз бих стenal, ако имах счупен нос, няколко избити предни зъба и основателни съмнения за счупена долна челюст. Чичо Артър, с пистолет в едната ръка и чаша уиски в другата, седеше на канапето и съзерцаваше кървавото си деяние със странна смесица от задоволство и погнуса. Като влязох ме погледна и кимна към пленника ни:

– Изпоцапа целия килим – оплака се той. – Какво ще го правим?

– Ще го предадем на полицията.

– На полицията ли? Нали ми беше казал, че имаш известни резерви към полицията?

– Резерви е меко казано. Само че в един момент трябва да сменим тактиката.

– И другия приятел отвън ли ще предадем на полицията?

– Кой?

– Онзи... ъ-ъ-ъ... съучастникът на този тук.

– Онзи го изхвърлих през борда.

Нещастният килим отново пострада. Чичо Артър трепна и разля уискито си.

– Онзи какво?

– Не се притеснявайте. – Аз посочих надолу. – Дълбочината тук е триста метра, а за краката му съм привързал двайсет килограма метал.

– На... на дъното на морето ли?

– А вие какво мислехте, че ще направя с него? Да го погребя на държавни разноски, така ли? Извинете, не ви казах, че той е мъртъв. Трябваше да го убия.

– Трябваше? Трябваше? – Той изглеждаше разстроен. – Защо, Калвърт?

– Няма „защо“. Направих го с чиста съвест. Или трябваше да го убия, или той щеше да убие мене, а после и вас, и сега и двамата щяхме да бъдем там долу, на неговото място. Необходимо ли е да търсим оправдание за смъртта на хора, които са убивали поне три пъти досега? А дори точно този тип и да не е бил убиец, тази вечер той дойде, за да убива. Убих го със също толкова угризения на съвестта, колкото ако бях настъпил някоя тарантула.

– Да, но ти не можеш да си присвояваш функциите на държавен палач.

– Мога и ще го правя. Щом става въпрос за избор между мен и тях.

– Така е. Прав си – въздъхна той. – Признавам, че има известна разлика между това човек да чете докладите ти за хода на операциите и да участва в тях заедно с теб. Но признавам и че на моменти се чувствавам по-спокоен, когато си наблизо. Добре тогава, хайде да предаваме този тип на полицията.

– Първо бих искал да отидем до „Шангрила“, сър. За да потърсим Хънслет.

– Разбирам. Да потърсим Хънслет, казваш. А не ти ли е хрумвало, Калвърт, че щом смяташ, че е твърде възможно на „Шангрила“ да ни гледат с лошо око, сигурно няма да ни оставят да го търсим?

– Така е, сър. Само че не възнамерявам да претърсвам „Шангрила“ с пистолет в ръка. Така не бих изминал и два метра. Мисля да ги попитам дали някой не го е виждал. Ако допуснем, че те са престъпниците, не смятате ли, сър, че ще е доста поучително да видим реакциите им, когато на борда се качи човек, когото смятат за мъртъв? Още повече, че

този човек идва от яхта, където малко преди това са изпратили двойка убийци. И няма ли да е дважд по-поучително да ги наблюдаваме, докато времето тече, а нито първият, нито вторият убиец се появява на сцената?

– Ако допуснем, че те са престъпниците, разбира се.

– Ще го зная още преди да си тръгнем.

– Ами как ще обясним откъде се познаваме?

– Ако съвестта им е чиста, няма нужда от никакви обяснения. А ако не е, тогава няма да повярват каквото и да им кажем.

От кабината на шурвала взех останалия проводник и отведох пленника в кабината на кърмата. Там му наредих да седне с гръб, опрян в един от генераторите. За съпротива от негова страна и дума не можеше да става. Направих няколко обиколки с проводника около кръста му и го завързах за генератора. Краката му завързах за една от подпорните греди, а ръцете оставих свободни. Така той можеше да се движи и да използва кърпата и кофата със студена вода, за да си почиства раните. Само че не можеше да достигне никакви остри или стъклени предмети, с чиято помощ да се освободи или да се самоубие. Що се отнася до последното, това не ме засягаше особено.

Запалих двигателя, вдигнах котва, включих навигационните светлини и потеглихме към „Шангила“. Изведнъж вече не се чувствавах никак уморен.

Шеста глава

Сряда вечерта, осем и четирийсет – десет и четирийсет

На около двеста метра от „Шангила“ спряхме и хвърлихме котва. Веригата се размота и отмери триста метра дълбочина. Изключих навигационните светлини, запалих осветлението в кабината на щурвала, влязох в салона и затворих вратата.

– Колко време ще седим тук? – попита чичо Артър.

– Няма да е дълго. Но си сложете мушамата, сър. Излизаме веднага, щом дъждът отново се усили.

– Смяташ ли, че продължават да ни наблюдават с уредите си за нощно виждане?

– Сигурен съм. Няма начин да не ни наблюдават. И сега ще започнат да се притесняват какво ли се е случило с двете приятелчета, които ни изпратиха. В случай, че наистина са престъпниците.

– Значи би трябвало да проучат какво става.

– Още не. Може би след час-два. Сега чакат връщането на онези приятелчета. Вероятно мислят, че те нещо са се забавили по пътя си към „Файъркрест“, а ние междуременно сме вдигнали котва, преди те да са се добрали до нас. Или пък смятат, че лодката им се е повредила. – Докато говорех, чух че дъждът усилва барабаненето по покрива. – Време е, сър.

Излязохме през вратата на кухнята, опипом се придвижихме до кърмата, тихо спуснахме лодката и по кърмовия трап се смъкнахме в нея. Отвързах въжето и потеглихме. Вятърът и течението ни отнасяха навътре в залива. Докато се люшкахме на стотина метра от бакборта на „Шангила“, от време на време през пелената на дъжда виждах мъждукането на опознавателните й светлини. Някъде на половината път между „Шангила“ и брега запалих извънбордния двигател и завихме към тях.

Голямата им моторница беше привързана към рангоута, който се издаваше на около три метра пред мостика откъм десния борд. Кърмата на моторницата се намираще на пет метра от добре осветения подвижен трап. Насочих се към кърмата и срещу вятъра се доближих до трапа. Някаква облечена в мушама фигура със смешна френска шапка, от ония

дето бяха на мода сред екипажа на „Шангрила“, дотича по трапа и пое въжето.

– Добър вечер, добри човече – каза чичо Артър. Това не беше превземка, той просто така се обръщаше към повечето хора. – Тук ли е сър Антъни?

– Да, сър.

– Мога ли да го видя за малко?

– Почакайте за момент. – Морякът изведнъж се сепна и се взря в чичо Артър. – Извинете, сър, вие... вие не сте ли адмиралът?

– Адмирал Арнфорд-Джейсън. Точно така. А ти си онзи, който ме откара до хотел „Кълъмба“ след обяда.

– Да, сър. Заповядайте в салона, сър.

– Лодката ми ще ме чака тук. – Идеята явно беше, че аз съм личният му шофьор.

– Много добре, сър.

Те минаха по трапа и тръгнаха към кърмата. В продължение на десет секунди изучавах подвижния проводник за осветлението на трапа, реших че няма да издържи, ако го дръпна здраво, и също се запътих към кърмата. Отминах коридора към салона и се скрих зад един вентилатор. Почти едновременно с това от коридора излезе морякът и тръгна обратно към носа. След двайсетина секунди сигурно щеше да се разкрещи поради мистериозното изчезване на шофьора, само че мен изобщо не ме интересуваше какво ще направи след двайсет секунди.

Стигнах до леко откренатата врата на салона и чух гласа на чичо Артър.

– Не, не. Наистина ужасно съжалявам, че така внезапно се изтърсих. О, да, благодаря. Малко, ако обичаш. Да, и малко сода. На чичо Артър тази вечер явно му вървеше на уиски. – Благодаря, благодаря. За ваше здраве, лейди Скурас. Наздраве, господа. Не желая да ви задържам. Всъщност, чудя се дали не можете да ни помогнете. И аз, и приятелят ми сме много притеснени. Интересно, той къде изчезна? Мислех, че идва след мен...

Реплика за Калвърт. Свалих яката на мушамата, която прикриваше долната част на лицето ми, магнах и шапката, закриваща останалата част, почуках любезно и влязох с думите:

– Добър вечер, лейди Скурас. Добър вечер, господа. Извинете, че ви прекъсвам, сър Антъни.

Освен чичо Артър, вътре имаше още шест души, седнали около огъня в дъното на салона. Само сър Антъни стоеше прав. Останалите

бяха Шарлот Скурас, Долман – управляващият директор на Скурас, счетоводителят Лаворски, лорд Чарнли – брокерът, и още един, когото не познавах. Всички държаха чаши.

Реакцията им във връзка с внезапната ми поява, доколкото можеше да се съди по изражението на лицата, беше интересна. Старият Скурас демонстрира някаква смръщена изненада, примесена с известна доза недоверие. Шарлот Скурас ме приветства с напрегната усмивка – чичо Артър не преувеличаваше за синината, беше направо прелестна. Непознатият остана безучастен, а Лаворски – непроницаем. Долман седеше неподвижно, сякаш беше издялан от мрамор, докато по лицето на лорд Чарнли за миг пробягна някаква сянка, все едно че прекосяваше гробище посред нощ и някой изведнъж го бе потупал по рамото. Поне аз така си помислих, но може пък да си въобразявах. Само че нямаше как да си въобрази лекото изпукване, след което на килима падна столчето на чашата. Подобна сцена може да се открие само в някоя викторианска мелодрама. Явно нещо измъчваше нашия аристократичен брокер. А дали и останалите страдаха от подобни мисли, беше трудно да се каже. Долман, Лаворски и най-вече чичо Артър можеха да изпишат на лицата си каквото изражение си пожелаят.

– За бога, Питърсън. – В гласа на Скурас се долавяше изненада, но не и такава, с каквато би посрещнал човек, завърнал се от оня свят. – Не знаех, че вие двамата се познавате.

– Така е. Познаваме се. Питърсън и аз сме дългогодишни колеги, Тони. Нали знаеш, че работя към ЮНЕСКО. – Чичо Артър винаги казваше, че е британски представител в ЮНЕСКО, с което обясняваше честите си пътувания в чужбина. – Морската биология не спада точно към културата, но си е наука като всички останали. Питърсън е един от основните ми хора. Лектори, искам да кажа. Пращал съм го по задачи в Европа, Азия, Африка и Латинска Америка. – Което си беше вярно, само дето не ставаше въпрос за лекции. Не знаех, че е тук, докато не го срещнах в хотела. Но стига съм говорил за това. Думата ми е за Хънслет, колегата на Питърсън, и мой колега, в известен смисъл. Не можем да го открием никъде. Не е бил в селото, а вашата яхта е най-близката. Случайно да сте го виждали?

– Боя се, че не съм – отвърна Скурас. – Някой от вас да го е виждал? Никой, така ли?

Той натисна звънеца. Влезе един стюард и Скурас му нареди да разпита екипажа дали не знае нещо.

– Кога е изчезнал, мистър Питърсън?

– Нямам представа. Оставих го да прави експерименти, а мен ме нямаше цял ден, събирах образци. Медузи. – Усмихнах се извинително и потърках възпаленото си лице. За съжаление, от отровния вид. Като се върнах, той беше изчезнал.

– Приятелят ви можеше ли да плува, мистър Питърсън? – запита непознатият.

Той беше около четирийсетте, мургав, набит и с искрящи черни очи, дълбоко хлътнали в загорялото лице. Явно днес на мода бяха безизразните физиономии, така че и аз се придържах към това правило. Не беше никак лесно.

– Боя се, че не – отвърнах тихо. – Лошото е, че и аз си мисля същото. Отзад на кърмата, нямаме предпазни перила. Една невнимателна стъпка и... – Прекъсна ме повторната поява на стюарда, който съобщи, че никой не бил виждал Хънслет. Аз продължих: – Смятам, че незабавно трябва да уведомя сержант Макдоналд.

Всички останали бяха на същото мнение, така че след малко ние си тръгнахме. Навън студеният дъжд плющеше с нова сила. Като стигнахме трапа, се престорих, че се подхлъзвам, и отнесох със себе си проводника на осветлението. При този дъжд, вятър и внезапно настъпилата тъмнина мина почти цяла минута, преди да ме издърпат обратно и да ме отведат в каюткомпанията. Старият Скурас беше самото съчувствие и веднага ми предложи сухи дрехи, но аз учтиво отказах и с чичо Артър се върнахме на „Файърквест“. През целия път обратно не продумахме нито дума. Обадих се едва след като вързахме лодката:

– По време на обяда на „Шангрила“ сигурно сте им обяснили защо сте тук и как така сте пристигнали с катер на Кралските военновъздушни сили.

– Да. Разказах им желязна история. Една изключително важна конференция на ЮНЕСКО в Женева е на път да се провали поради отсъствието на някой си доктор Спенсър Фриман. Това дотук е чиста истина, има го във всички дневни вестници. А доктор Фриман не е там, защото на нас така ни изнася. Това вече никой не го знае. Казах им, че присъствието му на конференцията е от национален интерес. Научили сме, че той в момента извършва полеви изследвания в Торбей, и правителството ме е изпратило да го издира и върна обратно.

– Защо тогава сте върнали катера? Може да им се види странно.

– Няма. Ако приемем, че се е забутал някъде из района на Торбей, очевидно няма да го открия преди да съмне. Освен това им казах, че е приготвен и хеликоптер. Само трябва да се обадя по телефона, и той ще

пристигне за по-малко от час.

– Точно така. Пък и вие откъде да знаете, че телефонните линии са прекъснати. Мда-а. Историята е могла да мине, ако не се бяхте отбили на „Файъркрост“, преди да отидете на „Шангрила“. Не сте знаели, че приятелчетата точно тогава са били в заключената кабина на кърмата и после сигурно са съобщили за военния катер. Дори и да не са го видели, тези катери се познават лесно по шума на двигателя. Така че онези вече знаят, че лъжете като дърт циганин. Много вероятно е дори да се досещат кой сте. Поздравявам ви, сър. Сега сте в моята група, където нито една застрахователна компания няма да ви направи застраховка „живот“, дори и при 99 процента платена вноска.

– Разбра ли нещо от посещението на „Шангрила“?

– Да, сър. Нали видяхте реакцията на нашия брокер, лорд Чарнли. Никаква аристократична хладнокръвност.

– Само това не е достатъчно, Калвърт – отвърна хладно чичо Артър.

– Да, сър. – Аз извадих водолазния костюм от сандъка и тръгнах надолу. – Само че падането ми във водата не беше случайно. Не ви казах, че снощи, докато се държах за руля на лодката, го белязах с ножа си. Изрязах буквата V. На моторницата на „Шангрила“ има същия белег. Значи това е лодката.

– Ясно. Сега разбирам. – Чичо Артър се отпусна на канапето и ме изгледа с комбинацията от синьо око и монокъл. – Само че забрави да ме предупредиш.

– Не съм забравил. – Вече смъквах мокрите си дрехи. – Но не знаех дали сте достатъчно добър актьор, сър.

– Добре. Съгласен съм. Значи това потвърди съмненията ти.

– Не, сър. По-скоро ги потвърди повторно. Аз го знаех отпреди. Помните ли онзи набит здравеняк, дето седеше до Лаворски? Онзи, който ме попита дали Хънслет може да плува? Обзалагам се на каквото кажете, че той не е бил на обяда на „Шангрила“.

– Печелиш. Как позна?

– Той командуваше екипажа на лодката, от която свалиха хеликоптера и убиха Уилямс, а после дебнеха да убият и мене. Казва се капитан Имри. Той е и капитанът на екипажа, отвлякъл „Нантвил“.

Чичо Артър кимна, но умът му беше някъде другаде. Явно се чудеше на водолазния костюм, който обличах.

– Какво, по дяволите, си решил да правиш с това нещо? – запита той.

– Малко предупреждение, сър. Няма да се бавя. Отивам до „Шангила“. По-точно до моторницата им. С едно малко апаратче и пакет захар. И с ваше позволение, сър.

– Май забрави да ми кажеш още нещо, Калвърт. Това, дете прекъсна осветлението на трапа, и то не беше случайно, нали така?

– Искам да се добера дотам, преди да са го оправили, сър.

– Просто не мога да повярвам. – Чичо Артър клатеше глава. За момент реших, че има предвид товара, с който бях ходил до моторницата на „Шангила“, но следващите му думи показаха, че мисълта му е насочена към по-възвишени и по-важни неща.

– Не мога да повярвам, че Тони Скурас е затънал до ушите в тази история. Има нещо гнило. Направо не ми се вярва. Та той беше включен в списъка за получаване на титлата „лорд“.

– Така ли? А той ми каза, че изчаквал цената да падне.

Чичо Артър не отвърна нищо. При нормални обстоятелства би счел подобно изказване за смъртна обида, тъй като тази титла очакваше и него при пенсионирането му, но сега мълчеше. Очевидно бе потресен.

– Не искам нищо друго освен да ги арестувам – казах аз. – Само че ръцете ни са вързани. Нищо не можем да направим. Но се питам дали да не ви помоля за една услуга, сър. Преди да отидем на брега искам да науча две неща. Едното е дали преди няколко дни сър Антъни действително е ходил до някоя от корабостроителниците в Клайд, за да му поставят стабилизатори – не всяка корабостроителница би се наела да го направи на яхта с такива размери. Това може да се разбере за няколко часа. Хората понякога лъжат, без да има нужда. Освен това искам да разбера дали лорд Кърксайд е взел мерки да прехвърли титлата от покойния си син – беше някакъв виконт или нещо подобно – на по-малкия си син.

– Пригответи предавателя и ще ги питам всичко, каквото поискаш – уморено отвърна чичо Артър. Дори не ме слушаше, а продължаваше като в транс да страда от мисълта, че един от бъдещите му колеги лордове е затънал в престъпни мошеничества. – И ми подай бутилката, преди да излезеш.

Като го гледах как се налива си мислех, че явно не случайно една от най-добрите шотландски спиртоварни се намира на по-малко от половин миля от нас.

Отидох в машинното отделение и свалих главата на десния дизелов двигател. Стори ми се, че тежи цял тон. Изправих се и стоях така поне една минута, после отидох до вратата.

– Сър Артър?

– Идвам, идвам. – Той се появи след няколко секунди с чаша уиски в ръка. – Готово ли е всичко?

– Открих Хънслет, сър.

Чичо Артър пристъпи като човек, ходещ насън.

Предавателя го нямаше. Всичките ни експлозивни, подслушвателни устройства и портативни радиостанции също ги нямаше. По такъв начин вътре оставаше достатъчно място. За да го напъхат, го бяха сгънали на две – ръцете му опираха в коленете, а главата бе подпряна на ръцете. И въпреки това имаше още място. Лицето му не се виждаше. Не виждах и следи от насилие. В полуизлегнатата поза имаше нещо кротко и миролюбиво, като при човек, който е задрямал на слънце в летен следобед. Безкраен летен следобед. Нали снощи му бях казал нещо такова – че ще може да спи, колкото си иска.

Докоснах лицето му. То още не беше съвсем изстинало – явно смъртта бе настъпила преди не повече от два-три часа. Обърнах главата му, за да се опитам да установя как е умрял. Тя се килна на една страна подобно на разнищена парцалена кукла. Извърнах се и погледнах чичо Артър. Сънливият му вид бе изчезнал и сега погледът му беше студен, непримирим и безмилостен. През ума ми преминаха всички истории, които бях чувал и на които не вярвах – за това колко безжалостен е чичо Артър. Сега вече започвах да им вярвам. Навремето чичо Артър заел това място като се отзовал на обява в „Дейли Телеграф“ и преминал през събеседване с двама-трима много умни и проникателни хора, които търсели човек с изключителни качества. Те лично избрали чичо Артър, човека с изключителните качества и с абсолютната безжалостност, която, изглежда, е била най-важното изискване. Преди изобщо не се бях замислял за това.

Той каза:

– Убит е, разбира се.

– Да, сър.

– Как?

– Вратът му е строшен, сър.

– Вратът ли? На здравеняк като Хънслет?

– Познавам един, който би могъл да го направи като нищо. Куин. Убиецът на Бейкър и Делмонт. Същият, който щеше да убие и мен.

– Ясно. – Той замълча за миг, после продължи с отсъстващ вид: – Задачата ти е да издириш и унищожиш този човек. По какъвто и да е начин. Разбра ли, Калвърт?

– Да, сър. – Все на мен се падаха такива задачи, и то в последния

момент. – Онези приятелчета вероятно са пристигнали на „Файъркрест“ малко, след като аз съм напуснал. Малко преди да съмне. По светло не биха рискували. Обезвредили са Хънслет и са го затворили. Той затова не е успял да спази обедния график на радиовръзката. Когато вие сте дошли, той все още е бил затворен. Нямаło е никакви основания, че вие ще заподозрете присъствието им – лодката, с която са дошли още по тъмно, веднага се е върнала. Иначе би било странно, ако една от лодките на „Шангрила“ стои цял ден до „Файъркрест“.

– Няма нужда от тези подробности.

– Не, сър. Може би час след вашето напускане се появява моторницата на „Шангрила“ с капитан Имри, Куин и компания. Те донасят вестта за моята смърт и това всъщност подписва смъртната присъда на Хънслет. Щом аз съм мъртъв, няма начин той да бъде оставен жив. Така че Куин го убива. Не зная защо го е убил по този начин. Може би са смятали, че изстрелите биха се чули, а ако използват нож или друго оръжие, по палубата ще останат следи от кръв. Вероятно са възнамерявали да напуснат яхтата и към полунощ отново да се върнат, да я откарат в пролива и да я потопят, а не са искали да оставят следи в случай че междувременно някой се качи на борда. Аз лично смятам, че Хънслет е убит по този начин, защото Куин е психопат и убива за наслада.

– Разбирам. И после те са се запитали: „Я да видим къде можем да скрием тялото на Хънслет, докато се върнем в полунощ. Да не би някой да дойде преди това. Аха, ще го поставим във фалшивия дизелов двигател.“ И са изхвърлили предавателя и останалите неща, или са ги взели със себе си, все едно. А после на тяхно място са поставили Хънслет – дотук чичо Артър говореше тихо и спокойно, но сега изведнъж рязко повиши глас. – Как, по дяволите, са разбрали, че този дизел е фалшив, Калвърт? Откъде? – И той отново заговори тихо. – Някой им е казал, Калвърт. Или някой е бил престъпно небрежен.

– Никой не им е казал, сър. По-скоро някой беше престъпно небрежен. Аз. Ако си бях отварял очите, Хънслет нямаше да е мъртъв. През нощта, когато дойдоха фалшивите митничари и бяхме в машинното отделение, знаех, че те са открили нещо. Преди да стигнат до батериите, проверяваха много внимателно всичко. След това изведнъж загубиха интерес. Хънслет допусна, че това има някаква връзка с батериите, само че аз се направих, че не го чувам. – Взех от работната маса електрическо фенерче и го подадох на чичо Артър. – Виждате ли нещо по тези батерии, което да е събудило подозренията им?

Той ме погледна, а око̀то му зад моно̀кьла продължаваше да е

студено и безмилостно. Взе фенерчето, старателно огледа батериите и след две минути се изправи.

– Нищо не виждам – отсечено рече той.

– Само че Томас – митничарят, който се представи като Томас – е видял нещо. Още от самото начало сме му се сторили подозрителни и той добре знаеше какво търси. Искал е да види дали някъде няма мощен радиопредавател. Не като онази евтиния, която държим горе при шурвала. Значи е търсел следи от изводи на кабелни крайници по батериите. Търсел е белезите, оставяни от така наречените „крокодилчета“.

Чичо Артър тихо изруга и отново се надвеси над батериите. Този път проверката му отне едва десет секунди.

– Прав си, Калвърт. – Погледът му продължаваше да е хладен, но ледът се беше стопил.

– Нищо чудно тогава, че те добре са знаели какво съм щял да правя днес – казах аз ядосано. – И че Хънслет ще остане сам още преди разсъмване, а аз ще се появя с хеликоптера в онова заливче. Само им е трябвало някой да потвърди по радиото от Лох Хурон, че аз се навъртам в района, и унищожаването на хеликоптера е било предрешено. Значи всички тези работи с трошенето на радиопредаватели е трябвало да ни накарат да мислим, че сме единствената яхта със здрав предавател. Как можах да не разбера нищо през цялото време?

– Да смятам ли, че зад емоционалния ти изблик има и логична мисъл? – запита хладно чичо Артър.

– Онази нощ с Хънслет бяхме канени на чашка на „Шангрила“. Казах ви, че като се върнахме, разбрахме, че сме имали посетители. Тогава обаче още не знаехме защо са идвали. По дяволите!

– Виж какво, вече ми показва, че не съм по-умен от тебе, що се отнася до батериите. Не е необходимо да повтаряш процеса.

– Нека да довърша – прекъснах го аз, а Чичо Артър не обичаше да го прекъсват. – Дошли са направо в машинното отделение. Знаели са, че тук някъде има предавател. Видели са цилиндровата глава на десния двигател. Четири болта – останалите са фалшиви – чиято боя е доста изподраскана. А на другия двигател боята на болтовете е непокътната. Значи те свалят първата глава и свързват изхода на скремблъра с малък радиопредавател, който, предполагам, са скрили зад батериите. Носели са си всичко необходимо, защото са знаели точно какво ще направят. И след това всички наши планове са им били известни и те са съобразявали действията си с тях. Сметката им е била проста и ясна: по-добре да ни оставят пряката връзка с вас и да узнават плановете ни, отколкото да

унищожават преподавателя ни и да ни принуждават да търсим други начини за връзка, които може и да не им станат известни.

– Но защо тогава са се отказали от това предимство и са м-м-м... и са... – той кимна към корпуса на двигателя.

– То вече не е било предимство – отвърнах уморено. – Като са изваждали преподавателя, Хънслет вече е бил мъртъв, а са смятали, че и аз също съм мъртъв. Това предимство вече не им е трябвало.

– Така е, така е. Господи, колко злодейски са го замислили. – Той свали монокъла и си разтърка окоото с юмрук. – Те са знаели, че ще открием Хънслет още първия път, когато решим да използваме преподавателя. Вече започвам да разбирам забележката ти за застрахователните компании. Те не знаят ние какво знаем, но не могат да си позволят да рискуват. Не и когато залогът е седемнайсет милиона лири. Значи ще трябва да ни премахнат.

– Вярно – съгласих се аз. – Твърде дълго им се пречкаме и нищо чудно вече да са тръгнали към нас. Не изпускате люгера, сър. Като тръгнем, ще бъдем в безопасност. Само че първо трябва да пренесем на брега Хънслет и онова приятелче в кърмовата кабина.

– Точно така. Нека първо ги откараме на брега.

Дори и при най-благоприятните условия вдигането на котвата ни с електромотора не беше работа за малоумен, дори и за старателен малоумен. Макар и малък, електромоторът на лебедката имаше теглителна сила от около седемстотин килограма. Ако човек не внимаваше, някой ръкав или крачол можеше да се захване между веригата и барабана и токувиж си останал без крайник, още преди да успееш да извикаш или да се пресегнеш към копчето на прекъсвача. Тази операция беше два пъти по-опасна на мокра и хлъзгава палуба. А като добавим и пълната тъмнина, силния дъжд и люлеенето на яхтата, както и това, че от предпазливост не използвах храповия механизъм и бях покрил лебедката с брезент, рискът ставаше много висок. Само че не беше толкова висок, колкото ако привлечехме вниманието на нашите приятели от „Шангила“.

Може би бях напълно погълнат от работата или пък приглушеният шум на веригата ми пречеше, но отначало не обърнах внимание на гласа. На два пъти ми се беше сторило, че чувам някакъв далечен женски глас, но и двата пъти решавах, че това сигурно са разни пияници на някоя от околните по-малки яхти – само особено мощен компютър на Ай Би Ем би могъл да изчисли цялото количество джин, което нощем се изпива от британските любители на ветроходния спорт. После отново чух гласа, много по-близо, и този път отхвърлих всякакви мисли за пиянски

компании. В такива компании, ако някой крещи отчаяно, то е защото джинът е свършил, докато викът, който чух, беше съвсем различен. Изключих лебедката и шумът от веригата спря. Лилипутът вече беше в ръката ми, без сам да зная как.

– Помощ! – Гласът беше тих, настойчив и отчаян. – Помогнете, за бога!

Идваше откъм водата, отляво на яхтата. Тихо се придвижих до мястото, откъдето смятах, че се чува, и замрях неподвижно. Мислех си за Хънслет и изобщо не помръдвах. Нямах намерение да помагам никому, докато не се уверях, че гласът идва не от гумена лодка, където седят двама души с автомати. Достатъчно беше да изгърва някоя непредпазлива дума или да светна за малко – и някой леко щеше да натисне спусъка, а тогава Калвърт щеше да се пренесе при предците си, стига те да искаха да имат нещо общо с такъв глупав наследник.

– Моля ви! Помощ! Помогнете!

Помогнах ѝ. Не толкова защото отчаянието в гласа безспорно бе истинско, колкото защото гласът безспорно принадлежеше на Шарлот Скурас.

Откачих една от предпазните гуми, спуснах я във водата и казах:

– Лейди Скурас?

– Да, да. Аз съм. Слава богу, слава богу! – Тя се задъхваше, а и явно беше глътнала доста вода.

– До яхтата има гума. Хванете се за нея. След миг тя се обади отново:

– Хванах се.

– Можете ли да се изкачите сама?

Известно време се чуваше само някакво плискане и пъшкане, после тя каза:

– Не. Не мога.

– Няма значение. Чакайте малко. И се обърнах, за да отида и доведа чичо Артър, но той вече беше дошъл, така че му пошепнах тихо: – Лейди Скурас е долу във водата, но може и да е номер, макар че не вярвам. Все пак, ако видите светлина, стреляйте в нея.

Той не отвърна нищо, но усетих, че извади люгера от джоба си. Прекрахих парапета, спуснах се и стъпих с единия си крак на гумата. Наведох се и я хванах за ръката. Шарлот Скурас не, беше никак слабичка, а и носеше някакъв пакет привързан около кръста си, пък аз не се чувствавах силен като едно време, преди четирийсет и осем часа например, но с помощта на чичо Артър успях да я издърпам на борда. После

заедно с него я отведохме в салона и я настанихме на канапето. Поставих възглавница зад главата ѝ и внимателно я огледах.

В момента едва ли биха я снимали за корицата на „Вог“. Изглеждаше ужасно. Тъмните ѝ тричетвърти панталони и ризата сякаш бяха прекарвали във водата не няколко минути, а цял месец. Сплъстените кестеняви коси бяха прилепнали към пребледнялото лице. Сенките под големите кафяви очи си стояха, а самите очи бяха широко разтворени от уплаха. Гримът и червилото бяха започнали да се размазват. Но първо трябваше да кажа, че тя изобщо не беше красива. А навремето я смятах за най-желаната жена. Сигурно съм бил луд.

– Скъпа лейди Скурас! Скъпа лейди Скурас!

Чичо Артър отново се намираще сред аристокрацията и то си личеше. Той клекна до нея и започна не особено успешно да ѝ бърше лицето с носна кърпичка.

– Какво се е случило? Бренди, Калвърт. Донеси бренди. Не се мотай, човече! Бренди!

Чичо Артър май си мислеше, че е в кръчма, но за щастие ми беше останало някакво бренди. Подадох му чашата и казах:

– Ако се погрижите за лейди Скурас, сър, аз ще се върна да довърша вдигането на котвата.

– Не, не. – Тя глътна малко от брендите, задави се и трябваше да изчакам кашлицата и да премине, за да продължи. – Те няма да дойдат поне още два часа. Зная, защото ги чух. Става нещо ужасно, сър Артър, и затова трябваше да дойда. Трябваше.

– Не се вълнувайте, лейди Скурас. Не се вълнувайте – каза чичо Артър, сякаш досега на нея и нямаше нищо. Пийнете това, лейди Скурас.

– Не, не. – Реших, че става въпрос за брендите, и се приготвих да го защитавам, защото марката беше добра, но разбрах, че тя говори за нещо друго. – Не лейди Скурас. Никога вече не ме наричайте така. Просто Шарлот. Шарлот Майнър.

Едно нещо ще кажа за жените – те винаги знаят своите приоритети. Онези типове на „Шангила“ се готвеха да ни метнат атомна бомба през прозореца, а тя ни моли отсега нататък да я наричаме просто Шарлот. На това място се обадих:

– Защо трябваше да дойдете?

– Калвърт! – рязко каза чичо Артър. – Моля те. Лейди... искам да кажа Шарлот, е преживяла силен шок. Остави я малко...

– Не – тя седна и се усмихна някак пресилено и с известна уплаха.

– Не. Вие сте съвсем прав, мистър Питърсън, мистър Калвърт, или както и да се казвате. Актрисите са склонни да преувеличават емоциите си. Нищо че вече не съм актриса. – Тя отново отпи от брендито и лицето и възвърна част от цвета си. – От дълго време зная, че нещо не е наред на борда на „Шангрила“. Посещаваха ни непознати хора. Някои от екипажа бяха сменени без никаква причина. Няколко пъти ме оставяха на брега заедно с една стюардеса, а през това време „Шангрила“ предприемаше тайнствени курсове. Съпругът ми, сър Антъни, не ми казваше нищо. Той много се промени, откакто се оженихме – дори мисля, че взема наркотици. Виждах и оръжие. Щом на борда идваха непознати, мен веднага ме изпращаха в каютата. – Тя тъжно се усмихна. – Не става въпрос за ревност от страна на съпруга ми, повярвайте. През последните дни усещах, че развързката наближава. Тази вечер вие тъкмо си тръгнахте и мен ме изпратиха в каютата ми. Излязох, но се притаих в коридора. Говореше Лаворски и го чух да казва: „Ако приятелят ви адмирал е представител в ЮНЕСКО, Скурас, то аз съм цар Нептун. Зная кой е той и всички го знаем. Вече става твърде късно, а те знаят много. Въпросът е: или те, или ние.“ А после капитан Имри – как го мразя този човек! – каза: „В полунощ ще изпратят Куин, Жак и Крамър. В един часа те вече ще са отворили дънните клапи на яхтата.“

– Хубави приятели има съпругът ви – измърморих аз. Тя ме погледна несигурно и замислено:

– Мистър Питърсън или мистър Калвърт, а чувах, че Лаворски ви нарича и Джонсън...

– Вярно, че е объркващо – признах аз. – Калвърт, Филип Калвърт.

– Вижте какво, Филип – тя произнесе името ми по френски маниер. Не звучеше никак зле. – Ако се отнасяте толкова лекомислено, постъпвате много глупаво, защото се намирате в смъртна опасност.

– Мистър Калвърт добре съзнава опасността – кисело се обади чичо Артър, който явно не одобряваше подобно фамилиарничене между аристокрацията и простолюдието. – За съжаление не винаги се изразява правилно. Вие сте много смела жена, Шарлот. – Съвсем друго нещо беше, когато двама души със синя кръв си говорят на малки имена. – Било е ужасно рисковано да ги подслушвате. Можело е да ви пипнат.

– Пипнаха ме, сър Артър. – Усмивката ѝ показва бръчиците около устните, но не засегна очите. – Това също е една от причините да бъда тук. Дори и без да зная за опасността, която ви заплашва, пак бих дошла. Пипна ме съпругът ми и ме заведе в каютата.

Тя немощно се изправи, обърна ни гръб и дръпна нагоре мократа си

риза. Три синьо-червени резки пресичаха целия ѝ гръб. Чичо Артър гледаше като вцепенен. Аз прекосих салона и се взрях отблизо в белезите. Бяха широки около два сантиметра и обикаляха половината от тялото ѝ. На места имаше и малки капчици кръв. Докоснах съвсем леко единия белег. Плътта беше подута и подпухнала, явно резките бяха съвсем пресни. И съвсем истински. Тя изобщо не помръдна, а след като отстъпих, отново се обърна с лице към нас.

– Не е хубаво, нали? И на мен не ми е хубаво с тях. – И пак се усмихна по същия начин. – Мога да ви покажа и по-лошо.

– Не, не – бързо изрече чичо Артър. – Не е необходимо. Той помълча за миг и после избухна:

– Скъпа Шарлот, преживели сте ужасни неща. Това е някаква пъклена жестокост. Този човек сигурно е лишен от всичко човешко. Това е чудовище. Чудовище под въздействието на наркотици. Невероятно! – Беше се зачервил от яд, а гласът му звучеше като че ли Куин го е хванал за гърлото. – Никой не би повярвал!

– С изключение на покойната лейди Скурас – отвърна тихо тя. Сега разбирам защо преди смъртта си тя на няколко пъти постъпва в психиатрични клиники... – Тя сви рамене. – Аз обаче нямам никакво желание да минавам по нейния път. Закалката ми е по-здрава от тази на Ана Скурас. Затова събрах някои неща и избягах. – Тя кимна към малката найлонова торба с дрехи, която беше донесла, привързана на кръста си.

– Ще открият, че ви няма, и ще дойдат още преди полунощ – забелязах аз.

– Ще открият едва на сутринта, защото имам навик вечер да се заключвам в каютата си. Тази нощ я заключих отвън.

– Това е хубаво – рекох. – Само че не е хубаво да се стои с мокри дрехи. Няма смисъл да бягате, за да умрете от пневмония. В каютата ми има кърпи. А после ще ви наемем стая в хотел „Кълъмба“.

– Надявах се на по-добро решение. – Тя сви рамене почти незабележимо, но вялото униние в погледа ѝ не ми убягна. – Това е първото място, където ще ме потърсят. В Торбей няма къде да се скрия. Ще ме открият и ще ме върнат, а съпругът ми отново ще ме затвори в каютата. Единствената ми мечта е да избягам. Вие също искате да избягате. Не можем ли да избягаме заедно? Моля ви!

– Не.

– Вие май нямате навик да отговаряте уклончиво. – В нея имаше толкова самотно отчаяние и унижена гордост, че се почувствувах като презъпник. Тя се обърна към чичо Артър, хвана го за ръцете и тихо

каза:

– Сър Артър, обръщам се към вас като към английски благородник.

– Един вид, зарежете го тоя селянин Калвърт. – Може ли да остана?

Моля ви!

Чичо Артър ме погледна, поколеба се, погледна Шарлот Скурас, надзърна в големите ѝ кафяви очи и потъна в тях.

– Разбира се, че може да останете, скъпа Шарлот. – Той се поклони тромаво, което, признавам, много отиваше на монокъла и брадата му.

– На вашите заповеди, скъпа лейди.

– Благодаря, сър Артър. – Тя ми се усмихна, но не със злорадство или задоволство, а с желание да си останем приятели. – Хубаво ще е да имам и вашето съгласие, Филип. За да бъде – как го казваха? – единодушно.

– Щом сър Артър желае да ви излага на много по-големи рискове на борда на яхтата ни, от онези, с които бихте се сблъскали в Торбей, това си е негова работа. А съгласието ми не е задължително. Аз съм дисциплиниран държавен служител и се подчинявам на началниците си.

– Направо ще се спукаш от любезност – каза язвително чичо Артър.

– Извинете, сър. – Внезапно бях видял светлина откъм пристана. – Не биваше да подлагам на съмнение преценките ви. Дамата е добре дошла. Но мисля, че е по-добре да се скрие долу, докато стоим на кея, сър.

– Така е. Това е разумна предпазна мярка – отвърна меко чичо Артър.

Изглеждаше доволен от промяната на отношението ми. Нали вече демонстрирах подходяща почтителност към желанията на аристокрацията. – Няма да се бавим дълго – усмихнах се аз на Шарлот Скурас. – Напускаме Торбей най-късно след час.

* * *

– Не ме интересува в какво ще го обвините. – Погледнах от сержант Макдоналд към човека с разбитото лице и с окървавената кърпа и после отново се обърнах към Макдоналд. Проникване с взлом. Нападение с телесни повреди. Незаконно притежание на оръжие с цел убийство. Изберете си нещо.

– Вижте сега. Не е толкова лесно, колкото ви се струва – Макдоналд разпери големите си загорели ръце и на свой ред ни огледа със затворника. – Знаете, че той не е проникнал с взлом, мистър Питърсън. По-скоро се е качил на борда, а срещу това няма закон. Нападение с

телесни повреди? Като го гледам, той май е бил жертвата, а не извършителят. И какво оръжие е носил, мистър Питърсън?

– Не зная. Сигурно при борбата е паднало зад борда. – Разбирам. Паднало е зад борда. Само че нямаме никакви доказателства за престъпни намерения.

Сержант Макдоналд започваше да ме отегчаваше. Достатъчно бързо беше решил да окаже съдействие на фалшивите митничари, а с мен протакеше умишлено.

– След малко сигурно ще ми кажете, че всичко това е продукт на болното ми въображение – казах аз. – Или че просто съм дошъл на брега, сграбчил съм първия срещнат, ударил съм го по главата с кол и съм го довел тук, като по пътя съм съчинил цялата история. Само че дори и вие не може да сте толкова глупав, че да го направите.

Мургавото му лице се зачерви, а кокалчетата на отпуснатите на бюрото ръце побеляха и той бавно отвърна:

– Бих ви помолил да внимавате какво говорите.

– Ако продължавате да се държите като глупак, и аз ще се отнасям с вас като с такъв. Ще го арестувате ли, или няма?

– Трудно е само на базата на устните ви показания.

– Имам свидетел. В момента се намира на стария кей, ако искате да го видите. Адмирал сър Артър Арнфорд-Джейсън. Много високопоставен държавен служител.

– Последния път с вас беше някой си мистър Хънслет.

– И той е там. – Кимнах към затворника. – Защо не зададете някои въпроси на приятелчето?

– Първо ще повикам лекар да му прегледа лицето, защото не разбирам нито дума от това, което казва.

– Лицето му няма да ви помогне – отвърнах. – Проблемът е, че той говори на италиански.

– Италианец, така ли? Тогава няма проблеми. Собственикът на кафенето „Уестърн Айле“ е италианец.

– Това е добре. Може да му зададе четири малки въпросчета. Къде му е паспортът? Как е пристигнал в страната? Кой му е работодателят и къде живее?

Сержантът дълго време ме гледа и накрая бавно каза:

– Много странен морски биолог сте вие, мистър Питърсън.

– И вие сте много странен полицейски сержант, мистър Макдоналд. Лека нощ.

Излязох от полицейския участък, прекосих слабо осветената улица

и изчаках, скрит в сянката на една телефонна кабина. След две минути по улицата се зададе човек с малка чанта, който бързо влезе в участъка. Пет минути по-късно той излезе, но това не ме учуди особено – едно посещение на лекаря нищо не оправяше. Случаят си искаше болница.

Вратата на участъка отново се отвори и оттам забързано излезе сержант Макдоналд в закопчан догоре дълъг черен шлифер. Без да се оглежда, той бързо закрачи по крайбрежната улица, а аз го последвах. Излязохме на стария каменен кей и той свърна по него, стигна до края, светна с фенерче, спусна се по няколкото стъпала и започна да придърпва някаква малка лодка. Аз се облегнах на стената на кея и запалих собственото си фенерче.

– Защо не са ви осигурили телефон или радиовръзка за спешни случаи? – попитах. – В такава нощ може да умрете от студ, докато гребете до „Шангрила“.

Той бавно се изправи и въжето се изплъзна от ръцете му. Лодката се скри в тъмнината. С тежката крачка на стар човек сержантът се изкачи по стъпалата и тихо изрече:

– Какво казахте за „Шангрила“?

– Не искам да ви задържам, сержант – приятелски отвърнах аз. – Задълженията преди всичко. А първото задължение е към господарите ви. Идете и им кажете, че един от техните наемници е пострадал тежко и че Питърсън има сериозни подозрения относно сержант Макдоналд.

– Не зная за какво говорите – сухо каза той. – Изобщо не отивам на „Шангрила“.

– Къде отивате тогава? Кажете, ако обичате. За риба? Само дето сте си забравили въдицата.

– Защо не си гледате собствената работа, по дяволите? – тежко каза Макдоналд.

– Точно това правя. Да не мислите, че онзи италианец ме интересува? Обвинявайте го, ако щете, и в това, че е играл на жмичка на главната улица, все ми е едно. Доведох го, за да ви намекна, че в поведението ви има нещо гнило. Исках да видя реакцията ви и да си направя изводи. А вие реагирахте великолепно.

– Може и да не съм най-големият умник, мистър Питърсън – каза той с тежко достойнство. – Но не съм и кръгъл глупак. Отначало смятах, че и вие сте един от тях или поне се интересувате от същото... Но не сте. Вие сте таен агент.

– Аз съм държавен служител – отвърнах и кимнах към намиращата се на двайсетина метра от нас „Файъркрос“. – Елате да ви представя на

шефа си.

– Не приемам заповеди от държавни служители.

– Както искате – рекох с безразличие, обърнах се и се загледах в морето. – Но да ви кажа нещо за двамата ви сина, сержант Макдоналд. Шестнайсетгодишните близнаци, за които чух, че преди известно време загинали около Кеърнгормс.

– Какво има? – запита той глухо.

– Само едно: не бих искал да им казвам, че собственият им баща не желае да си мръдне пръста, за да ги възкреси.

Той мълчеше и не помръдваше. Не се възпротиви и когато го хванах за ръката и го поведох към „Файъркрест“.

* * *

Чичо Артър беше в най-заплашителната си форма и гледката си струваше да се види. Той не стана, когато въведох Макдоналд в салона, и не го покани да седне. Приличаше на базилик. Синият му поглед, усилян от лъскавия монокъл, изпепеляваше нещастния сержант като лазерен лъч.

– Подхлъзнахте се значи, сержант – започна направо чичо Артър със студения си монотонен глас, от който на човек му настръхваха косите. – Мистър Калвърт дойде при вас с арестант и с достатъчно въже, с което да се обесите, а на вас дори и тази доблест ви липсва.

– Лошо, сержант. Много лошо. Не е трябвало да се опитвате да се свържете с приятелите си.

– Не са ми приятели, сър – каза Макдоналд измъчено.

– Ще ви разкажа колкото е необходимо да знаете за Калвърт – Питърсън е псевдоним – и за себе си, и за това с какво се занимаваме. – Чичо Артър изобщо не го слушашаше. – А ако някога повторите каквото и да било от казаното пред други хора, то ще ви струва работата, пенсията и всяка надежда да намерите каквато и да е друга работа в Англия. Плюс няколко години в затвора за издаване на държавна тайна. Аз лично ще формулирам обвиненията. Ясен ли съм?

– Напълно – отвърна мрачно Макдоналд. Чичо Артър му обясни всичко което според него Макдоналд трябваше да знае, а то не беше много, и накрая каза:

– Сигурен съм, че вече можем да разчитаме на стопроцентово съдействие от ваша страна, сержант.

– Само, че Калвърт няма преки доказателства за участието ми в тази история – упорито отвърна сержантът.

– По дяволите! – намесих се аз. – Вие добре знаехте, че онези митничари са фалшиви. Знаехте и че не носят със себе си фотокопирен апарат. Знаехте, че единствената цел на посещението им беше да строшат предавателя ни и да видят дали нямаме и друг. Знаехте, че с този катер не могат да се приберат в службата си, защото морето беше твърде бурно. Катерът всъщност е бил моторницата на „Шангрила“. Затова си тръгнахте, без да включите светлините, а след като си тръгнахте, не чухме нито един катер да напуска залива. Единственото раздвижване беше като запалиха осветлението в кабината на щурвала на „Шангрила“, за да си строшат, собствения радиопредавател. По-точно, единия от радиопредавателите. И откъде знаехте, че телефонният кабел е прекъснат точно в пролива? Знаехте, че е прекъснат, добре, но защо в пролива? Защото сте знаели мястото. След това, вчера сутринта ви питах има ли надежда кабелът да бъде оправен скоро и вие отвърнахте: не. Странно. Нормално би било да кажете на митничарите щом се приберат, веднага да се обадят в управлението на съобщенията и пощите. Само че вие сте знаели, че те не се връщат там. А що се отнася до момчетата ви, сержант, за които се предполага, че са загинали, вие май сте забравили да им закриете банковите влогове. Защото знаете, че не са мъртви.

– Забравих за влоговете – бавно отвърна Макдоналд – Прав сте и за другите неща. Не ме бива много по тая част. – Той погледна чичо Артър. – Знам, че това за мен е краят, сър. Но те казаха, че ще убият момчетата ми.

– Ако ни оказваш пълно съдействие – изръмжа чичо Артър, – лично ще се погрижа да си останеш полицейски сержант на Торбей докато не започнеш да се препъваш в брадата си. Кой са тези „те“?

– Виждал съм само един, на когото викат капитан Имри, и двамата митничари – Дъран и Томас. Истинското име на Дъран е Куин. На другите не зная имената. Обикновено се срещам с тях в дома си, след като се стъмни. На „Шангрила“ съм ходил само два пъти. При Имри.

– Ами сър Антъни Скурас?

– Не зная – Макдоналд безпомощно сви рамене. – Той е добър човек, сър. Наистина. Или поне така мислех. Възможно е и да е замесен. Всеки може да попадне в лоша компания. Но ми се вижда странно, сър.

– Така ли? А какво е твоето участие в тази история?

– През последните месеци в този район стават странни неща. Изчезват лодки и хора. На рибарите им разкъсват мрежите посред залива. Мистериозно се повреждат двигатели на яхти, пак в залива. Всичко това става, когато капитан Имри не желае някои лодки да ходят на известни

места, когато не трябва.

– А твоята задача е да извършваш старателни разследвания без абсолютно никакъв резултат – кимна чичо Артър. – Оказваш им неоценими услуги, сержант. Никои не би заподозрял човек с твоята безупречна репутация. Имаш ли някаква идея каква е крайната им цел?

– Нямам представа. Кълна се, сър.

– Държат те в пълно неведение, така ли?

– Да, сър.

– Не се и съмнявам. Големите професионалисти действуват точно така. Дори не знаеш къде държат момчетата ти, нали?

– Не, сър.

– Откъде знаеш, че са живи?

– Преди три седмици ме заведоха на „Шангрила“. Там доведоха и синовете ми, един господ знае откъде. Изглеждаха добре.

– А ти наистина ли си толкова наивен да вярваш, че след като всичко свърши, ще ти върнат децата живи и здрави? Ами нали момчетата ще знаят кои са техните тъмничари и като му дойде времето, ще могат да свидетелствуват в съда?

– Капитан Имри каза, че ако им помагам, на децата няма да се случи нищо. Освен това каза, че само глупаците прилагат излишна жестокост.

– Значи си убеден, че няма да се стигне до убиването им?

– Убийство ли? Какво говорите, сър?

– Калвърт?

– Сър?

– Голямо уиски за сержанта.

– Да, сър.

Чичо Артър доста щедро се разпореждаше с личните ми припаси, но не поемаше разходите. Налях голямо уиски за сержанта и предчувствувайки неизбежния фалит, налях и на себе си. След десет секунди чашата на сержанта беше празна. Хванах го за ръка и го отведох в машинното отделение. След минута се върнахме обратно в салона и вече нямаше нужда да убеждаваме сержанта за второ питие. Лицето му беше побледняло.

– Вече ти казах, че днес Калвърт ходи на разузнаване с хеликоптер – общително се обърна към него чичо Артър. – Но не ти казах, че пилотът му го убиха тази вечер. Не ти казах и че през последните шейсет часа убиха и двама от най-добрите ми агенти. А сега видя и Хънслет. Все още ли вярваш, сержант, че си имаме работа с почтени

закононарушители, за които няма нищо по-свято от човешкия живот?

– Какво искате да направя, сър?

Мургавите му скули бяха възвърнали цвета си, а погледът беше студен, твърд и малко отчаян.

– Заедно с Калвърт ще откарате Хънслет в своята служба. Ще пови-каш лекар да направи аутопсия, за да имаме официална причина за смъртта. За съда. За другите мъртвци това едва ли ще е възможно. След това се качваш на лодката и отиваш на „Шангрила“. Ще кажеш на капитан Имри, че сме докарали Хънслет и онзи другия – италианец – при тебе в полицията. Ще им кажеш още, че си ни чул да си говорим, че трябва да отидем за ехосонди, за да претърсим дъното, и за въоръжено подкрепление, и че сме щели да се върнем най-рано след два дни. Знаеш ли къде точно в пролива е прерязан телефонният кабел?

– Да, сър. Аз самият го прерязах.

– На връщане от „Шангрила“ мини оттам и го поправи. Преди да съмне. Освен това още тази нощ ти, жена ти и другият ти син трябва да изчезнете. За трийсет и шест часа. Ако искаш да продължаваш да живееш. Разбра ли?

– Разбрах какво се иска от мен. Но не разбрах защо.

– Правиш, каквото ти се каза, и това е. И още нещо. Хънслет няма близки и роднини – малцина от моите хора имат – така че може да бъде погребан и тук, в Торбей. Като се върнеш, събуди местния погребален агент и уреди погребението за петък. Калвърт и аз бихме желали да присъствуваме.

– Как така петък? Това не е ли вдругиден?

– Точно така. Дотогава всичко ще е приключило и момчетата ти ще се приберат къщи.

Макдоналд дълго време го гледа мълчаливо и накрая каза:

– Сигурен ли сте?

– Изобщо не съм сигурен. – Чичо Артър прекара уморена ръка през лицето си и ме погледна. – Калвърт е сигурен. За съжаление, сержант, законът за държавната тайна няма да ви позволи да разкажете на приятелите си, че някога сте познавали Филип Калвърт. Щом нещо може да се направи, Калвърт го прави. Мисля, че го бива. Надявам се да го бива.

– И аз се надявам да го бива, сър – сериозно каза Макдоналд. Не ми оставаше нищо друго, освен и аз да се надявам, и то повече и от двамата. Но като гледах околния песимизъм, хич не ми се искаше да го задълбочавам, така че си лепнах уверената физиономия и отведох Макдоналд обратно в машинното отделение.

Седма глава

Сряда, десет и четирийсет вечерта – четвъртък, два сутринта

Хората, които дойдоха да ни убият, бяха трима, и не дойдоха в полунощ, както беше обещано, а още в десет и четирийсет същата вечер. Ако бяха пристигнали пет минути по-рано, сигурно щяха да ни пипнат, защото тогава още бяхме, привързани към стария каменен кей. А ако ни бяха пипнали, вината сигурно щеше да е моя, защото след като оставихме Хънслет в полицейския участък, аз настоях сержант Макдоналд да ме придружи и да използва авторитета си при местния аптекар. Нито сержантът, нито измъкнатият от леглото аптекар се държаха любезно, докато им исках незаконната услуга, така че цели пет минути трябваше да пускам в действие обилния си репертоар от заплахи, за да успея да изкопча от възрастния чичко минимално съдействие под формата на малко флаконче на зелени ивици, върху което се мъдреше научният надпис „Хапове“. Все пак имах късмет и успях да се прибера на „Файърк-рест“ малко след десет и половина.

Западното крайбрежие на Шотландия не си пада по циганското лято и в това отношение тази нощ не беше никакво изключение. Освен че беше студено и ветровито, валеше и силен дъжд и не се виждаше нищо, но това си беше нормалното време за този район. Малко след като напуснахме кея, се наложи да включа прожектора, монтиран на покрива на кабината на шурвала. Западният вход към пролива, между Торбей и Гарв Айлънд, беше широк около четвърт миля... Можех лесно да го намеря само по компас, но по протежение на целия ни курс имаше множество малки яхти, а в тази тъмнина навигационните им светлини едва ли се виждаха.

Прожекторът се управляваше от арматурното табло на шурвала. Насочих го напред и надолу и после с лъча описях дъга от двете страни на яхтата.

След по-малко от пет секунди попаднах на първата лодка, но тя не беше яхта, а малка гребна лодка, която мъчително си пробиваше път сред вълните. Намираще се на около петдесет метра от левия ни борд. Не виждах кой е гребецът, защото седеше с гръб към нас, но виждах, че средната част на греблата е обвита с някакъв бял плат, за да се

заглушава шума от ключовете. Гърбът обаче беше много широк. Куин. Човекът на носа беше с лице към мен. Носеше мушам, тъмна барета и държеше автомат. От това разстояние марката му не личеше добре, марка да бях почти сигурен, че става въпрос за германски шмайзер. Явно беше Жак, оръжейният специалист. Отзад клечеше още един тип, който не се виждаше ясно, но пък в ръката му блестеше някаква къса пушка. Господата Куин, Жак и Крамър ни идваха на гости точно както ни беше казала и Шарлот Скурас. Само че бяха доста подранили.

От дясната ми страна в тъмната кабина стоеше Шарлот Скурас. Тъкмо беше дошла от каютата си, където бе прекарала затворена повечето време от престоя си на яхтата ни. Отляво стоеше чичо Артър и замърсяваше чистия нощен въздух с миризливата си пура. Пресегнах се, взех едно електрическо фенерче и се потупах по десния джоб, за да видя дали лилипутът е още там. Там беше.

Обърнах се към Шарлот Скурас:

– Отворете вратата на кабината, застопорете я отворена и се дръпнете.

После казах на чичо Артър:

– Поемете кормилото, сър. Като извикам, дайте пълен ляв. След това обратно на север по стария курс.

Той мълчаливо го пое. Чух как дясната врата на кабината на шурвала се отваря. В момента се движехме с не повече от три възела.

Лодката вече се намираще само на двайсет и пет метра, а пътниците и се опитваха да си закрият очите от прожектора. Куин беше спрял да гребе. При сегашния курс сякаш да ги подминем на десетина метра откъм левия борд. Продължавах да държа лъча на прожектора върху лодката.

Разделяха ни само двайсетина метра, видях как Жак се прицелва в прожектора, и рязко подадох газ. Големият дизелов двигател изръмжа гърлено и „Файъркрест“ дръпна напред.

– Пълен ляв! – креснах.

Чичо Артър завъртя кормилото. Внезапно нарасналата двигателна сила на витлото тласна кърмата надясно. От автомата на Жак избухнаха безшумни огнени езици, явно стреляше със заглушител. Куршумите рикошираха от алуминиевата фокмачта, но не успяха да уцелят нито прожектора, нито кабината на шурвала. Куин разбра какво ги чака и заби гребла във водата – само че закъсня.

– Дай обратен! – отново креснах аз, отнех газта и изскочих на палубата.

Ударихме ги точно където седеше Жак, премачкахме носа на лодката, преобърнахме я и изхвърлихме и тримата във водата. Откъм десния борд на „Файъркрест“ бавно изплуваха три фигури и останките от корпуса. С фенерчето си осветих най-близката фигура. Беше Жак, който инстинктивно се опитваше да държи автомата над главата си, за да не го намокри, макар че сигурно отдавна го беше намокрил при преобръщането на лодката. Държах пистолета и фенерчето с две ръце и се прицелих по ръцете. Натиснах спусъка на лилипута два пъти и видях как на мястото на лицето му разцъфна ярко алено цвете. Той потъна все едно че го сграбчи акула, а изпънатата му с автомата ръка изчезна последна. Прав бях, шмайзер беше. Преместих фенерчето. Във водата се виждаше само една фигура и тя не беше Куин. Той или се беше гмурнал под „Файъркрест“, или се криеше под преобърнатите останки на лодката. Стрелях още два пъти по втората фигура и тя закрещя. Крясъкът продължи две-три секунди, после премина в някакво гъргорене и изчезна. Чух, че някой повръща през борда. Шарлот Скурас. Само че сега няха време да я утешавам, а пък и тя знаеше, че не ѝ е мястото на проклетата палуба. Имах други по-важни работи, като тази да не позволя на чичо Артър да разцепи надве стария каменен кей на Торбей. На местните жители това нямаше да им хареса. Идеята на чичо Артър за обратен волан се различаваше рязко от моята и той беше направил три-четвърти кръг с яхтата. Може би ставаше за кормчия на някоя древна финикийска галера, но за залива на Торбей му липсваше нещо. Сключих в кабината, дадох пълен назад и извъртях кормилото наляво. Отново изскочих навън и издърпах Шарлот Скурас, точно преди главата и да се удари в една от дървените греди, с които беше облицован кеят. Не зная дали успяхме да оближем кея, но съм сигурен, че доста притеснихме малките ракообразни, които покриваха дървените греди.

Заедно с Шарлот Скурас се върнах обратно в кабината на щурвала. Дишах тежко. Цялото това тичане насам-натам ме беше изтощило доста. Поех си дъх и казах:

– Моите уважения, сър, но какво точно се опитвахте да правите?

– Аз ли? – Изглеждаше невинен като събудена от зимен сън мечка.

– Какво има?

Преместих ръчката на газта на положение „бавен напред“, поех кормилото и направих завой, докато компасът не покаже курс на север. Казах му да го поддържа и се заех с прожектора. Водата наоколо беше черна и пуста, дори лодката не се виждаше. Бях очаквал да видя, че в Торбей всички прозорци светят като на военноморски парад, защото тези

четири изстрела от лилипута според мен би трябвало да са разбудили всички жители на селцето. Но не се виждаше нищо, нито светлини, нито каквото и да било. Явно изпитите бутилки джин бяха повече от всякога. Погледнах компаса. Бяхме се отклонили от курса с двайсет градуса на запад. Подобно на устремила се към някое цвете пчела или на желязна стърготина към магнит, чичо Артър очевидно отново се насочваше към брега. Деликатно, но твърдо му отнех кормилото и казах: – Отново се приближавате към кея, сър.

– Май си прав. – Той извади носна кърпичка и изтри монокъла. – Проклетото стъкло се изпоти точно когато не трябваше. Вярвам, че одевешната ти стрелба не е била току-така, Калвърт. – През последния час чичо Артър беше станал доста войнствен. Много ценеше Хънслет.

– Улучих Жак и Крамър. Жак е онзи, специалистът по автоматично оръжие. Вече е мъртъв. Смятам, че и Крамър е мъртъв. Но Куин се измъкна.

Какъв късмет, мислех си мрачно, господи, какъв късмет. Посред нощ в открито море с чичо Артър. Знаех, че е зле със зрението, дори и на дневна светлина, но никога не бях допускал, че през нощта е спял като прилеп. За разлика от прилепите обаче чичо Артър си нямаше радар, който да го предупреждава за скали, рифове, острови и подобни препятствия, в които можеше да се блъснем в тъмнината. На практика бях сам. Това налагаше драстични промени в плановете, само че не виждах как да променя драстично каквото и да е.

– Не е зле – одобрително каза чичо Артър. – Жалко за Куин, но иначе изобщо не е зле. Редиците на неверниците намаляват. Мислиш ли, че ще ни преследват?

– Не. По четири причини. Първо, те още не знаят какво се е случило. Второ, и двете им акции тази вечер пропаднаха, така че известно време няма да бързат да подновяват опитите си. Трето, сега вече ще трябва да използват моторницата, а ако тя измине повече от сто метра, ще загубя вярата си в пудрата захар. Четвърто, пада мъгла. Светлините на Торбей вече не се виждат. Не могат да ни преследват, защото няма да ни виждат.

До този момент кабината се осветяваше единствено от светлината на компаса. Внезапно вътре светна. Шарлот Скурас бе поставила ръка на ключа. Лицето и бе изпито и тя ме гледаше сякаш бях някакво извънземно същество. Изобщо не можеше да се говори за влюбен поглед.

– Що за човек сте вие, мистър Калвърт? – Никакъв „Филип“ Този път. Гласът и беше по-нисък и по-дрезгав от обикновено и леко

трепереше. – Убивате двама души и продължавате да говорите спокойно, все едно, че нищо не е станало. Да не сте наемен убиец? Нямате ли чувства, емоции, угризения на съвестта?

– Да, имам. Съжалявам, че не убих и Куин. – Тя ме изгледа ужасена, а после се обърна към чичо Артър. Сега гласът и звучеше като шепот:

– Видях онзи човек, сър Артър. Видях как куршумите раздробиха лицето му. Мистър Калвърт можеше да го задържи и да го предаде на полицията. Но не го направи, а го уби. И другия също. Спокойно и умишлено. Защо, защо, защо?

– Няма „защо“, скъпа Шарлот отвърна почти ядосано чичо Артър. – В случая оправдание не е нужно. Ако Калвърт не ги беше убил, те щяха да убият нас. Дойдоха, за да ни убият. Вие сама ни го казахте. Ще изпитате ли някакви угризения, ако убиете отровна змия? Тези хора бяха точно това. А що се отнася до задържането им... – чичо Артър замълча за малко, или за да се изсмее, или защото се опитваше да си припомни лекцията, която му бях изнесъл. – В тази игра междинни етапи няма. Въпросът е: убиваш или те убиват. Тези хора са опасни и човек никога не бива да ги предупреждава, че ще стреля. – Милият стар чичо Артър, запомнил бе лекцията почти дума по дума.

Тя дълго го гледа неразбиращо, после погледна мен и бавно излезе от кабината.

– И вие не сте по-добър от мен – казах на чичо Артър.

* * *

Появи се отново точно в полунощ и с влизането си запали осветлението. Този път косата и беше спретнато вчесана, а лицето и не изглеждаше толкова изпито. Носеше бяла рокля от изкуствена материя, която падаше по тялото ѝ така, че хич не си личеше, че не се е хранила скоро. По движенията на раменете ѝ си личеше, че гърбът ѝ боли. Тя ми се усмихна колебливо, но не получи нищо в замяна.

Погледнах я и казах:

– Преди половин час, докато заобикалях Карара Пойнт, щях за малко да отнеса кулата на фара. Сега се надявам, че се движа на север от Дъб Сгир, но може да се окаже, че всъщност се носим право към него. Тъмно е като в миньорски забой на триста метра под земята, мъглата се съгъстява, а аз нямам голям опит като моряк. Това са най-опасните води във Великобритания и единствената ни надежда за оцеляване е в нощното ми зрение, което бавно и старателно усвоявах през последния

половин час. Загасете тази проклета светлина!

– Извинете. – Светлината загасна. – Не помислих за това.

– И не палете лампи никъде. Дори и във вашата каюта. Тук, в Лох Хурон, скалите са последната ми грижа.

– Извинете – повтори тя. – Извинете и за одеде. Всъщност дойдох, за да се извиня. За държането си и за внезапното си напускане. Нямам право да съдя другите, а и преценката ми беше неправилна. Но бях буквално потресена. Видях убийството на двама души. Не, не... Не беше убийство, тогава все пак има известна логика. По-скоро видях екзекуцията на двама души, защото по думите на сър Артър или убиваш, или те убиват. А после видях, че на извършителя хич не му пука... – гласът ѝ затихна някак несигурно.

– Първо си изяснете фактите, скъпа лейди – обади се чичо Артър. – Трима души, а не двама. Той уби още един, преди вие да дойдете на борда. Нямаше друг избор. Само че никой разумен човек няма да нарече Филип Калвърт убиец. В известен смисъл на него наистина не му пука, защото иначе трябва да полудее. От друга страна, му пука твърде много. Той не работи за пари. Може да се каже, че за човек с неговите уникални таланти заплащането е мизерно. – Отбелязах си да повдигна този въпрос, щом останехме насаме. – Не го прави и за кеф, защото човек, който посвещава свободното си време на музиката, астрономията и философията, не убива за удоволствие. Така че на него наистина му пука. Интересува се от разликата между доброто и злото, и когато тази разлика е достатъчно голяма, когато злото заплашва да унищожи доброто, тогава той не се колебае да предприеме стъпки за възстановяване на баланса. Което може би го прави по-добър и от мен, и от вас, скъпа Шарлот.

– И това не е всичко – добавих аз. – Известен съм и с любовта си към малките деца.

– Извинявай, Калвърт – каза чичо Артър. – Надявам се, че не съм те засегнал. Но щом Шарлот е решила, че си струва да дойде и да се извини, реших, че си струва да изясним сметките.

– Само че Шарлот не идва само за това – отвърнах. – Дори не това е най-важното за нея. Тя дойде, защото е обзета от женско любопитство. Иска да знае къде отиваме.

– Може ли да запаля цигара? – запита тя.

– Ако не драскате клечката пред очите ми.

Тя запали и каза:

– „Обзета от любопитство“ е правилно. Само че не „къде отиваме“,

защото го зная. Вие ми казахте. Нагоре по Лох Хурон. Искам да зная какво става, какви са тези ужасни тайни и какви са всички тези непознати хора, които непрекъснато посещаваха „Шангила“. Какво е това нещо, което оправдава смъртта на трима души за една вечер и какво правите тук вие? Кои сте вие всъщност? Никога не съм смятала, че сте представител в ЮНЕСКО, сър Артър. Вече зная, че не сте. Моля ви. Мисля, че имам право да зная.

– Не й казвайте – посъветвах го аз.

– А защо не? – запита сърдито чичо Артър. – Не виждаш ли, че това засяга и нея. Значи има право да знае. А пък и след ден-два цялата история вече ще бъде известна на широката публика.

– Не мислехте така, когато заплашихте сержант Макдоналд със затвор, ако наруши държавната тайна.

– Само защото той можеше да провали всичко с някои необмислени приказки – отвърна упорито чичо Артър. – Лейди... искам да кажа – Шарлот, няма как да го направи. Освен това – бързо изрече той, – не смятам, че би го направила. Пълна нелепост. Шарлот ми е стар приятел, доверен приятел, Калвърт. И тя го знае.

Шарлот тихо се обади:

– Имам чувството, че нашият приятел мистър Калвърт не ме харесва особено. Може би той изобщо не харесва жените.

– Глупости – отвърнах аз. Просто напомнях на адмирала едно от собствените му правила. Никога, никога, никога (Вече не помнех колко пъти се повтаря това „никога“) не казвай нищо на никого освен ако не е крайно необходимо и жизнено важно. В този случай не става въпрос за нито едно от двете.

Чичо Артър не ми обърна никакво внимание и запали още една от смрадливите си пури. Очевидно правилото му не засягаше обмяната на поверителни сведения между представители на аристокрацията. После каза: – Говоря за изчезналите кораби, скъпа Шарлот. Пет на брой. Без да споменавам по-малките плавателни съдове, изчезнали или унищожени.

– Пет кораба – намесих се и аз. – На пети април тази година край южните брегове на Ирландия изчезва параходът „Холмуд“. Отвлечен. Екипажа го затварят на брега, държат ги два-три дни и после ги освобождават невредими. За „Холмуд“ не се чува повече нищо. На двацет и четвърти април в пролива Сейнт Джордж изчезва моторният кораб „Антара“. На седемнайсети май във водите на Северна Ирландия изчезва „Хедли Пайънниър“, а на шести август, малко след като напуска Клайд. Същото се случва и с парахода „Хърикейн Спрей“. И накрая, миналата

събота, изчезва и корабът „Нантвил“, току-що излязъл от пристанището на Бристол. При всички тези случаи на екипажите не е сторено нищо. Прави впечатление, че и петте кораба са превозвали изключително ценни товари, които същевременно са и много трудни за проследяване. На борда на „Холмуд“ е имало южноафриканско злато на стойност два и половина милиона английски лири, а „Антара“ е превозвал необработени бразилски диаманти за промишлени нужди за един и половина милиона. В трюма на „Хедли Пайъниър“ са се намирили обработени и необработени колумбийски изумруди за около два милиона лири, а „Хърикейн Спрей“, който се отбива в Глазгоу на път от Ротердам за Ню Йорк, носи обработени диаманти за над три милиона. И последният кораб, „Нантвил“ (Тук чичо Артър почти се задави.) е превозвал златни кюлчета за осем милиона лири. Златни резерви, предназначени за Министерството на финансите на САЩ.

Чичо Артър продължи:

– Не знаехме откъде получават информацията си хората, замесени в тези изчезвания. Курсовете на корабите с ценни товари се пазят в строга тайна. Но похитителите, които и да са те, разполагаха с безупречни сведения. Калвърт твърди, че вече знае източниците им. След изчезването на първите три кораба с товари на обща стойност около шест милиона лири, за нас беше ясно, че това е работа на добре организирана престъпна група.

– Да не би да искате да кажете, че в цялата работа е замесен капитан Имри? – запита Шарлот.

– Замесен не е точната дума – сухо отвърна чичо Артър. – Той вероятно е мозъкът на операцията.

– Не забравяйте и стария Скурас – обадих се аз. – И той здравата е затънал. До ушите, бих казал.

– Не може да се говори така – бързо изрече Шарлот.

– Не може ли? Защо? Ами какво ще кажете за майстора на камшика? Как се чувствава гърбът ви?

Тя не отвърна нищо. Чичо Артър също си траеше, макар и по друг начин, но след малко продължи:

– След изчезването на „Хедли Пайъниър“, Калвърт предложи на всички кораби, превозващи ценни товари, да поставяме по двама наши хора с радиопредавател. В това отношение много лесно си осигурихме съдействието на съответните експортни и корабоплавателни компании. Използувахме три двойки агенти, които обикновено се скриваха сред товара или в някоя празна кабина с достатъчно храна. За присъствието

им на борда знаеха само капитаните на конкретните кораби. На точно определени, макар и различни интервали те излъчваха насочващ сигнал с продължителност петнайсет секунди. Тези сигнали се засичаха от специални приемни станции по западното крайбрежие на Шотландия, защото освобождаваните екипажи неизменно се появяваха в този район. На борда на „Файъркрест“ също имаше подобен приемник. В много отношения, скъпа Шарлот, яхтата ни е доста необичайна.

Реших, че сега той сигурно щеше да започне да се хвали как сам е измислил конструкцията ѝ, но това не стана, защото чичо Артър овреме си спомни, че на мен истината ми е известна.

– Между седемнайсети май и шести август не се случи нищо. Никакво пиратство. Вероятно защото тогава нощите са много кратки. На шести август изчезна „Хърикейн Спрей“ Нямахме човек на борда на този кораб – не ни стигат хората, за да ги покриваме всичките. Но имаме двама души на „Нантвил“, който отплува миналата събота. Делмонт и Бейкър. Едни от най-добрите ми агенти. „Нантвил“ го отвличат малко след Бристол. Бейкър и Делмонт веднага започват да подават уговорените сигнали. Чрез тях засичахме доста точно местоположението им. През това време Калвърт и Хънслет чакаха в Дъблин и...

– Мистър Хънслет? – прекъсна го тя. – Къде е той? Не съм го виждала от...

– За това след малко. „Файъркрест“ тръгва, но не следва „Нантвил“ а се движи пред него по предполагаемия му курс. Стигат до Мъл ъф Кинтайър и решават да изчакат „Нантвил“ там, но внезапно появяват се силен югозападен вятър ги принуждава да търсят завет. Когато „Нантвил“ пристига в района, от насочващите радиосигнали се разбира, че те поддържат курс на север и вероятно ще минат западно от Мъл ъф Кинтайър. Калвърт решава да ги изпревари и да прекоси Лек Файн и канала Крайънън. Прекарват нощта в района на канала, защото той нощно време е затворен. Калвърт е можел да уреди да го отворят, но не е искал, защото междувременно вятърът е станал западен със сила девет бала и малките яхти, намиращи се в канала, са щели да пострадат. Същата нощ „Нантвил“ завива на запад към Атлантическия океан. Смятахме, че сме го загубили. Но сега знаем защо са завили на запад. Искали са да пристигнат по тъмно на определено място и при определена височина на прилива и са направили този завой, за да изчакат. Освен това, така най-лесно са щели да се справят със западния вятър, пък и очевидно не са искали да изчакват цял ден близо до брега, откъдето е могло да бъдат забелязани. Решили са, че е много по-добре след залез слънце да се

доближат откъм открито море. През нощта времето малко се пооправя. Призори Калвърт напуска Крайнън, горе-долу по същото време, когато „Нантвил“ завива обратно на изток. Бейкър и Делмонт продължават да подават сигналите точно според графика. Последният им сигнал е от десет часа и двайсет и две минути същата сутрин. След това нищо.

* * *

Чичо Артър млъкна, а пурата му яростно мъждукаше в мрака. Сигурно щеше да натрупа цяло състояние, ако се хванеше на работа в някоя служба по опушване. След малко продължи, но някак забързано, сякаш това, което му предстоеше да каже, не му се нравеше. Пък и така си беше.

– Не знаем какво точно се е случило. Може би са се издали по невнимание, макар да не ми се вярва. Те бяха много опитни. Възможно е някой от новия екипаж да е попаднал случайно на укритието им. И това не ми се вярва, защото който и да попадне случайно на Бейкър и Делмонт, известно време след това няма да може да попада на нищо. Според Калвърт, и аз съм съгласен с него, става въпрос за едно от онези редки съвпадения, които се случват веднъж на десет хиляди пъти. Новият радист съвсем случайно е бил на вълновия обхват на Бейкър и Делмонт в момента, когато те са подавали насочващия петнайсетсекунден сигнал. При тази близост сигналът сигурно му е спукал тъпанчетата. И е станало неизбежното. От последните получени сигнали определихме курса на „Нантвил“. Движеха се към Лох Хурон. Приблизително време на пристигане – привечер. Калвърт се насочва натам, но не с „Файъркрест“, за да не събуди подозренията на капитан Имри, който вече знае за радиосигналите на Бейкър и Делмонт. Пък и според Калвърт, какъвто и морски съд да се навърта около входа на Лох Хурон, ще бъде потопен, за да не пречи на капитан Имри. Така че той оставя „Файъркрест“ в Торбей и се придвижва до входа на Лох Хурон с малка гумена лодка с двигател. Носи и водолазен костюм. Изчаква „Нантвил“ и под прикритието на тъмнината се промъква на борда му. Името на кораба и флагът му са променени, една от мачтите е свалена и надстройката е преобоядисана. Но корабът е „Нантвил“. На следващия ден бурята задържа Калвърт и Хънслет в Торбей, но в сряда Калвърт с помощта на хеликоптер започва да издирва „Нантвил“ или мястото, където той е укрит. И тук допуска грешка. Според него е почти невъзможно „Нантвил“ да продължава да стои в Лох Хурон, защото Имри вече е наясно, че ние знаем това, и следователно няма да се мотае там до безкрайност, защото според картата

Лох Хурон е последното място в Шотландия, където някой би решил да укрие морски съд, и защото, след като Калвърт напуска „Нантвил“ същата вечер, корабът вдига котва и се насочва към Карара Пойнт. Според Калвърт те просто са изчаквали в Лох Хурон докато се стъмни достатъчно, за да могат да преминат незабелязано през пролива на Торбей или да заобиколят самия остров Торбей откъм южната му част в посока към сушата. Така че той се съсредоточава върху сушата, върху пролива на Торбей и остров Торбей. Сега обаче смята, че „Нантвил“ продължава да се намира в Лох Хурон и ние отиваме там, за да проверим. – Пурата му отново проблесна. – Това е всичко, скъпа. А сега, с ваше позволение, бих искал да се поизтегна на канапето в салона за час-два. Всички тези нощни приключения... – той въздъхна. – Вече не съм младо момче. Имам нужда от сън.

Това ми хареса. И аз не бях младо момче, а ми се струваше, че не съм спал от цял месец. Знаех, че чичо Артър винаги си ляга точно в полунощ, а сега вече бе пресрочил разписанието с цели петнайсет минути. Но не виждах какво можех да направя. Една от малкото ми останали амбиции в живота беше да достигна пенсионна възраст, а какво по-добро начало от това да не позволявам повече на чичо Артър да докосва кормилото на „Файъркрест“.

– Сигурна съм, че не е всичко – възрази Шарлот. – Далеч не всичко. Ами мистър Хънслет? Къде е мистър Хънслет? Освен това казахте, че мистър Калвърт е бил на борда на „Нантвил“. Как е успял?

– Има някои неща, които е по-добре да не знаете, скъпа. Няма смисъл да се разстройвате излишно. Оставете тази работа на нас.

– Май напоследък не сте ме оглеждали хубаво, така ли е, сър Артър? – тихо запита тя.

– Не разбирам.

– Може и да не сте забелязали, но вече не съм дете. Дори не съм и млада. Ще ви помоля да не се отнасяте с мен като с малолетна. Пък и ако искате да се отпуснете на канапето в салона...

– Много добре. Щом настоявате. Боя се, че насилието не е било само от едната страна. Както казах, Калвърт се промъкна на борда на „Нантвил“ и намира моите агенти, Бейкър и Делмонт. – Чичо Артър говореше с монотонния глас на човек, който си проверява списъка на покупките. – И двамата са убити с хладно оръжие. Тази вечер беше убит и пилотът на хеликоптера на Калвърт. Свалиха ги в пролива на Торбей. Час по-късно убиха и Хънслет. Калвърт го откри със строшен врат в машинното отделение на „Файъркрест“.

Пурата на чичо Артър проблесна поне половин дузина пъти, преди Шарлот да се обади. Гласът и отново трепереше.

– Те са злодеи. Истински злодеи – тя замлъкна за малко. – Как ще се справите с тях?

Чичо Артър известно време пуши мълчаливо, после каза:

– Дори не смятам да опитвам. Генералите не се сражават в окопите. С тях ще се справя Калвърт. Лека нощ, скъпа.

И излезе. Нищо не казах, но знаех, че Калвърт не можеше да се справи с тях. Вече не можеше. Калвърт имаше нужда от помощ. С този екипаж от късоглед шеф и мацка, която колкото пъти я погледнеш или я заговориш – и веднага в ушите ти зазвънтят предупредителни звънци, Калвърт имаше спешна нужда от помощ. Много спешна.

* * *

Чичо Артър се беше оттеглил, а аз и Шарлот продължавахме да мълчим в тъмната кабина на щурвала. Но мълчанието беше дружеско, личеше си. Дъждът барабанеше по покрива. Беше непрогледна нощ, а беззникавите валма на мъглата се сгъстяваха все повече и повече. Именно заради тях бях намалил скоростта наполовина и силното западно вълнение ме отнасяше встрани, така че сигурно не бих се оправил сам с курса на яхтата. Само че бях включил автопилота и яхтата следваше точния си курс. Автопилотът беше далеч по-добър кормчия от мене. За чичо Артър да не говорим.

Внезапно Шарлот каза:

– Какво възнамерявате да правите тази нощ?

– Много сте любопитна. Не знаете ли, че чичо Артър, пардон – сър Артър, и аз изпълняваме изключително секретна операция. Сигурността преди всичко.

– Присмивате ли ми се? Не забравяйте, че вече и аз съм част от секретната операция.

– Радвам се за това и не ви се присмивам, защото тази нощ ще напусна яхтата веднъж-дваж и ми се ще тук да има някой, на когото мога да имам доверие.

– Имате сър Артър.

– Имам, както казвате, сър Артър. Няма друг човек, чиято преценка и интелект да уважавам повече. Само че в този момент бих разменил цялата преценка и интелект в света за чифт здрави очи. Ако се съди от тазвечершните му прояви, сър Артър не бива да го пускат по улиците без бастунче за слепци. А вие как сте със зрението?

– Очите ми не са в първа младост, но мисля, че виждам добре.
– Значи мога да разчитам на вас?
– На мен ли? Та аз не разбирам нищо от яхти.
– Вие и сър Артър ще бъдете чудесен екип. Веднъж ви гледах в един френски филм...
– Спомням си. Целият е сниман само в студио. А дори и в басейна имах дубльор.

– За сметка на това тази вечер няма да има дубльори. – И аз погледнах през заливаните от дъжда прозорци. – Нито басейн. Намираме се в истинския Атлантически океан. Трябват ми чифт здрави очи, Шарлот. Това е всичко. Просто яхтата да обикаля наоколо, докато се върна, и да не се блъсне в скалите. Можете ли да направите това?

– Имам ли друг избор?

– Никакъв.

– Тогава ще опитам. А вие къде ще ходите?

– Илън Оран и Крейгмор. Двата най-вътрешни острова в залива Лох Хурон. Ако – добавих замислено – успея да ги намеря.

– Илън Оран и Крейгмор (Може би грешах, но ми се струваше, че лекият френски акцент добре пасва на древните галски имена.) Има нещо много странно. Сред цялата омраза, алчност и убийства тези имена сякаш излъчват някаква романтика.

– Много се заблуждавате, скъпа. – Трябваше да внимавам, защото заприличвах на чичо Артър. – Тези острови излъчват единствено пусто, мрачно и скалисто отчаяние. Само че Илън Оран и Крейгмор държат ключа към решаването на всичките ни загадки. В това съм сигурен.

Тя не каза нищо. Взирах се през прозореца със специално незапотяващо се стъкло от фирмата „Кент“ и се чудех дали ще видя Дъб Сгир, преди да е станало късно. След няколко минути усетих ръката ѝ на рамото си. Тя трепереше. Не знаех откъде си купуваше парфюма, но бях сигурен, че не беше от някой супермаркет или от пазара. За момент се замислих за печалните ни усилия да разберем женската логика – преди да се втурне да спасява живота си и да се хвърли в студените води на Торбей, тя не беше забравила да си вземе и парфюма. Защото бях сигурен, че когато я издърпвах от водата, не усетих никаква миризма на парфюм.

– Филип?

Много по-добре от мистър Калвърт. Радвах се, че чичо Артър не е наблизил, защото аристократичните му чувства щяха да бъдат скандализирани.

– М-м?

– Съжалявам. – Звучеше искрено и реших, че трябва да се опитам да забравя, че някога е била най-добрата европейска актриса. – Наистина съжалявам. За това, което казах и което си мислех преди малко. Защото ви смятах за чудовище, защото убихте онези хора. Но не знаех нито за Хънслет, нито за Бейкър и Делмонт, нито за пилота на хеликоптера. Били са ви приятели. Наистина съжалявам, Филип. Наистина.

Преиграваше. Пък и беше прекалено близо до мен. И прекалено топла. Помежду ни не можеше да се напъха и цигарена хартия. А и този парфюм, който не беше купуван в супермаркет, направо опиваше, както биха се изразили момчетата от някоя рекламна агенция. Но през цялото време в главата ми ехтяха предупредителните звънци, подобно на алармена инсталация, прихванала болестта на Свети Вит. Мъжествено се опитвах да се справя с проблема. Насочих мислите си към по-възвишените неща.

Тя мълчеше. Само стисна по-силно ръката ми и сега вече въображаемата цигарена хартия сигурно би стачкувала срещу непоносимите условия на труд. Чувах самотното боботене на дизеловия двигател, което някак си ме успокояваше. „Файъркрест“ стремително се спускаше по склоновете на големите вълни, забиваше нос и отново се изправяше. Струваше ми се, че бях на път да открия любопитен метеорологически феномен в района на западното шотландско крайбрежие. Значително повишаване на температурата след полунощ. Трябваше да говоря и с онези момчета от „Кент“ във връзка с гаранцията, че стъклото им няма да се запоти при никакви условия, но може би пък те не бяха могли да си представят условия, подобни на сегашните. Тъкмо се канех да изключа автопилота и да поема управлението, за да избегна изкушенията, когато тя каза:

– Мисля, че скоро ще се прибера в каютата. Искате ли чаша кафе преди това?

– Само ако не палите осветлението, докато го правите. И ако не се препънете в чичо Артър... искам да кажа, сър Артър...

– Нищо няма да му стане на чичо ви Артър – отвърна тя, стисна ръката ми още веднъж и изчезна.

Метеорологическият феномен се оказа краткотраен. След малко температурата спадна до нормалното си равнище и гаранцията на фирмата „Кент“ отново действа. Оставих „Файъркрест“ да се оправя както може, отидох до кърмата и извадих от металния сандък водолазния костюм заедно с кислородните бутилки и маската. Взех ги и се

върнах в кабината.

Тя се бави с кафето цели двацет и пет минути. На яхтата използвахме газова печка с газ „Калор“ – много по-калорична от обикновения светилен газ. Дори и като се отчиташе фактът, че се работеше на тъмно, явно бе постигнат нов световен рекорд по бавно правене на кафе. Чух тракането на чашите, докато тя прекосяваше салона, и се ухилих цинично в тъмнината. След това си спомних за Хънслет и Уилямс и за Бейкър и Делмонт и усмивката ми изчезна.

* * *

Продължих да не се усмихам и докато се измъквах от скалите на Илън Оран.

Свалих кислородните бутилки и маската и закрепих между два камъка големия подвижен прожектор, като го насочих към водата. Не се усмихвах, но не по същите причини, поради които не се усмихвах преди половин час, когато Шарлот донесе кафето. Сега имах други грижи. Преди да напусна „Файъркрест“, цели десет минути се опитвах да инструктирам сър Артър и Шарлот как да задържат яхтата на едно място спрямо фиксирана точка на брега.

– Държете запад по курсовия ъгъл на компаса – обяснявах им аз. – Носът трябва да е срещу вятъра. Двигателят работи на бавни обороти. Ако видите, че се измествате напред, правите завой на юг. (Завоят на север щеше да ги изхвърли право на скалистите брегове на Илън Оран.) После тръгвате бавно на изток, защото иначе може да се обърнете напърно на вятъра, завивате на север и пак на запад. Бавно. Прибоят до южния бряг се вижда. Каквото и да правите, той трябва да остава откъм десния борд на не по-малко от двеста метра, ако се движите на запад, и на малко повече – ако вървите на изток.

Те напълно сериозно ме бяха уверили, че ще следват точно инструкциите, и дори изглеждаха леко ядосани, че не им вярвам, но аз си имах основания, тъй като нито един от двамата не беше в състояние да различи прибоят от пенещите се върхове на вълните. В отчаянието си им бях казал, че ще поставя на брега неподвижна светлина, която да ги ориентира. Единствената ми надежда беше, че чичо Артър няма да се прави на френски контрабандист от осемнайсети век и няма да рискува да се доближи твърде много до брега вживявайки се в ролята си. Умен човек беше чичо Артър, но морето не беше обичайната му среда.

В навеса за лодки нямаше почти нищо. Запалях фенерчето и го огледах. Явно навесът на Макекърн не беше мястото, което търсех. Вътре

имаше само една малка разнебитена моторница с потрошен фалшборт и открит бензинов двигател, който наподобяваше купчина ръжда.

Тръгнах към къщата. През едно малко прозорче на северната ѝ стена – най-отдалечената от морето – струеше светлина. Светлина в един и половина през нощта. Приблжих се и внимателно надзърнах над перваза. Малка спретната стая с прясно варосани стени и покрит с розовки каменен под. В огнището догаряха изхвърлени от морето дървени отломки. Доналд Макекърн, все още небръснат и със старата си несменяема риза, седеше на стол с плетена седалка и се взираше в гаснещия огън. Изглеждаше като човек, на когото не му е останало нищо друго на този свят. Напипах вратата и влязох.

Той ме чу и бавно се извърна. Целият му вид говореше, че нищо повече не може да го нарани. Погледна ме, погледна пистолета в ръката ми, погледна собствената си двуцевка, висяща на стената, и отново се отпусна в стола си.

– Кой си ти, по дяволите? – глухо запита той.

– Казвам се Калвърт. Бях тук и вчера. – Свалих гумената качулка и той ме позна. Кимнах към двуцевката: – Тази вечер пушката няма да ви трябва, мистър Макекърн. Пък и вчера не бяхте освободили предпазителя.

– Забелязал си значи – бавно каза той. – А и пушката беше празна.

– И никой не стоеше зад вас, така ли?

– Не зная за какво говориш – отвърна уморено той. – Кой си ти, човече? И какво искаш?

– Искам да зная защо вчера ме посрещнахте така. – Прибрах пистолета. – Не бяхте много приятелски настроен, мистър Макекърн.

– Кой сте вие, сър? Изглеждаше още по-стар от вчера. Стар, съсипан и объркан.

– Калвърт. Казаха са ви да не допускате посетители наоколо, така ли е мистър Макекърн? – Отговор не последва. – Тази вечер говорих с един ваш приятел. Арчи Макдоналд, полицейския сержант на Торбей. Той ми каза, че сте женен. Но не виждам мисис Макекърн.

Той леко се надигна, а зачервените му очи внезапно блеснаха. После отново се отпусна и погледът му пак се замъгли.

– Една от миналите нощи сте излизали с лодката си, нали така, мистър Макекърн? Излизали сте и сте видели твърде много. Те са ви хванали, върнали са ви тук и са отвели със себе си мисис Макекърн. Казаха са ви, че ако продумате само една дума на някого, никога повече няма да видите жена си. Жива. Казаха са ви да стоите тук, да не би някой да се

отбие, да види, че ви няма, и да вдигне тревога. Пък и за да не се изкушавате да отидете за помощ, макар да не мисля, че сте толкова луд. Повредили са и двигателя на лодката, но така, че той да изглежда като занемарен, а не умишлено повреден.

– Точно така направиха. – Той се визираше унило в огъня и думите му едва се чуваха, все едно че мислеше на глас, без да съзнава, че говори. – Отведоха я и повредиха лодката ми. В другата стая държах спестяванията си. Отмъкнаха и тях. Поне да бяха един милион, та да ми оставах Мейри. Тя е пет години по-възрастна от мен.

– Ами с какво си се хранил през цялото време?

– На всеки две седмици ми носят консерви и мляко на прах. Имам чай и ловя риба с въдица. – Той продължаваше да се визира в огъня, а челото му се набръчка, сякаш внезапно бе разбрал, че внасях някакво ново измерение в живота му. – Кой сте вие, сър? Кой сте вие? Не сте от тях. Не сте и полицаи, знам го. Познавам полицаите, виждал съм ги. Не ми приличате на такъв.

Оживи се малко и погледът му леко светна. Гледа ме цяла минута и вече започвах да ставам неспокоен, когато старецът отново се обади:

– Зная кой сте. Зная кой трябва да сте. Вие сте агент на Британските тайни служби.

По дяволите, шапки долу пред стареца. Стоях пред него, закопчан до ушите във водолазния си костюм, и въпреки това той ме разкри, без да му мигне окото. А говорят за непроницаемите лица на пазителите на държавните тайни. Представих си как би му говорил чичо Артър и как би го заплашвал с уволнение и затвор, ако си отваря устата. Само че Доналд Макекърн нямаше работа, която да загуби, а след цял живот, прекаран на Илън Оран, дори и най-силно охраняваният затвор би му се сторил като хотел с шест звезди. Видях, че няма с какво да го заплаша, и за първи път в живота си казах истината:

– Да, мистър Макекърн. Наистина работя за тайните служби. Възнамерявам да ви върна обратно жената.

Той бавно кимна и каза:

– Сигурно сте много смел, мистър Калвърт, но не знаете колко ужасни са онези хора.

– Ако някога ми дадат медал за храброст, мистър Макекърн, то ще е по погрешка. А иначе много добре зная с кого си имам работа. Повярвайте, мистър Макекърн, всичко ще бъде наред. Били сте на война, мистър Макекърн.

– Откъде знаете? Кой ви каза?

Поклатих отрицателно глава.

– Няма нужда да ми казва никой.

– Благодаря ви, сър. – Гърбът му видимо се изправи. Прекарах в армията двайсет и две години. Бях сержант в петдесет и първа шотландска дивизия.

– Били сте сержант в петдесет и първа шотландска дивизия повторих аз. – Много хора, мистър Макекърн, и то не само шотландци, я смятат за най-добрата част на света.

– Не съм аз онзи, който ще ви противоречи, сър. – За първи път в избледнелите му очи проблесна някаква усмивка. – Има и доста по-лоши. Разбрах ви, мистър Калвърт. Не са ни учили да отстъпваме, да губим надежда и да се отказваме – той внезапно се изправи. Какво съм се разбърлил, господи! Идвам с вас, мистър Калвърт.

Аз също станах и поставих ръце на раменете му.

– Благодаря, мистър Макекърн, но не може. Оставете това на мен. Вие сте дали достатъчно.

Той мълчаливо ме погледна и кимна. Усмивката отново се появи.

– Вероятно сте прав. На тези години по-скоро бих ви пречил. Разбирам. – И се отпусна уморено на стола си.

Тръгнах към вратата:

– Лека нощ, мистър Макекърн. Жена ви скоро ще бъде в безопасност.

– Скоро ще бъде в безопасност – повтори той, погледна ме с насълзени очи и добави: – Знаете ли, вярвам ви.

– Лично ще ви я доведе и това ще ми достави по-голямо удоволствие от всичко, което съм извършил в живота си. Петък сутринта, мистър Макекърн.

– Петък сутринта? Толкова скоро? – Очите му блуждаеха на хиляди мили от мен и той вече почти не ме забелязваше. Погледът му грееше в усмивка. – Тази вечер изобщо няма да мога да мигна, мистър Калвърт. И утре вечер също.

– Но в петък ще се наспите добре – обещах му аз.

Той вече съвсем не ме виждаше, защото по небръснатите му бузи се стичаха сълзи, така че аз тихо затворих вратата и го оставих сам в мечтите му.

Осма глава

Четвъртък, два сутринта – четири и трийсет сутринта

От Илън Оран се прехвърлих на другия остров, Крейгмор, и все още не се усмихвах. Имах си причини. Не се усмихвах, защото комбинацията между чичо Артър и Шарлот Скурас даваше отвратителна мореплавателна двойка, която ме хвърляше в ужас. Северният край на Крейгмор беше много по-открит и осеян с рифове, отколкото южното крайбрежие на Илън Оран. Мъглата се съгъстяваше. Бях останал без дъх, а докато плувах към брега големите вълни така ме подмятаха, че се покрих със синини от непрестанните удари в невидимите рифове. Освен това никак не бях сигурен дали ще успея да изпълня малко прибързаното обещание, което дадох на Доналд Макекърн. А ако се замислех, без съмнение щях да изнамеря още причини за това, че не се усмихвах, но сега няхах никакво време. Нощта напредваше, а имах още много работа.

По-близката от двете рибарски лодки в малкия естествен залив се поклащаше тежко във вълните до рифовете, които служеха като вълнолом, така че не трябваше да се притеснявам за шума, докато се изкачвах на палубата ѝ. Далеч повече ме притесняваше проклетата ярка светлина, обливаща навеса за кормене на риба. Лампата беше достатъчно силна, за да ме забележат от къщите на брега. От друга страна обаче, бях безкрайно благодарен за тази светлина, защото там нейде в синята пустош чичо Артър имаше отчайваща нужда от какъвто и да е ориентир.

Лодката беше най-обикновена моторница, дълга около тринайсет метра, а общият ѝ вид загатваше, че не ѝ пука от бури. Претърсих я за две минути. Всичко беше в безупречно състояние. Нямаше едно излишно нещо. Типична рибарска лодка. Надеждата ми отново се появи. Чичо Артър нямаше да страда дълго.

Втората лодка беше огледален образ на първата, до последното винтче. Надеждата ми растеше. Не че беше много голяма, но все пак поне я имаше.

Излязох на брега, скрих водолазната екипировка до водата и тръгнах към навеса, като се стараех да се движа в сянката. Вътре имаше лебедки, метални вани и варели, някакви страховити инструменти, явно използвани за нарязване на рибата, подвижни малки кранове, както и

други непознати, но очевидно безобидни приспособления. Обаче вонята беше отвратителна и аз бързо излязох.

В първата къща нямаше нищо. Плъзнах лъча на фенерчето през един счупен прозорец. Стаята беше празна и изглеждаше сякаш в нея не беше влизал никой поне от половин век насам. Прав беше Уилямс, че в селцето май не живее никой още отпреди Първата световна война. Но тапетите изглеждаха като че ли бяха поставени предишния ден – интересно и до голяма степен необяснимо явление в тази част на Шотландия. Баба ви, например – защото по онова време дядо ви по-скоро би отказал пиенето, отколкото да свърши нещо вкъщи – залепва някакви евтини тапети и петдесет години по-късно те са си все така свежи и нови. Интересно.

Втората къща беше като първата.

Ловците на акули живееха в третата къща – най-отдалечената от навеса за чистене на рибата. Съвсем логичен и разбираем избор. Колкото по-далеч от вонящата смрад, толкова по-добре. На тяхно място аз бих живял в палатка на другия край на острова. Но моето сигурно беше лична реакция. За ловците на акули вонята вероятно представляваше също онова, което за швейцарските селяни е миризмата на оборски тор, същността на живота. Символът на успеха. А понякога успехът е доста скъп.

Отворих добре смазаната врата – рибено масло, без съмнение и влязох вътре. Отново запалих фенерчето. Баба не би си паднала много по първата стая, но дядо едва ли би я напуснал повече. Едната стена беше изцяло закрыта от хранителни припаси и неизброими каси уиски и бира. Австралийци, беше казал Уилямс. Почвах да му вярвам. Останалите три стени – тапети почти не се виждаха бяха посветени на откровени и изключително подробни цветни рисунки от типа, който не може да се срещне в нормалните музеи и галерии. Това също нямаше да се хареса на баба.

Заобиколих мебелите, които очевидно не бяха купувани от „Хародс“, и отворих вътрешната врата. Озовах се в някакъв къс коридор. Две врати отлясно, три – отляво. Ръководейки се от теорията, че шефът на къщата по право заема най-голямата стая, отворих внимателно първата врата отлясно. На светлината на фенерчето видях, че стаята е учудващо добре обзаведена. Хубав килим, тежки завеси, две удобни кресла, дъбово двойно легло с нощни шкафчета и библиотека. Над леглото висеше лампа в абажур. Тези австралийчета май не пренебрегваха удобствата. До вратата имаше електрически ключ. Щракнах го и в

стаята светна.

В двойното легло имаше само един човек, но въпреки това той спеше свит. Трудно е да се прецени височината на легнал човек, но ако този момък се опиташе да се изправи в стая по-ниска от метър и деветдесет, сигурно щеше да получи сътресение на мозъка. Лицето му беше обърнато към мен, но от него не се виждаше много, защото до веждите го закриваше гъста черна коса, а по-надолу започваше най-разкошната черна брада, която бях виждал някога. Човекът беше потънал в дълбок сън.

Приближих се до леглото, смушках го в ребрата с пистолета достатъчно силно, за да събудя такъв здравеняк, и казах:

– Ставай.

Той се събуди. Отдръпнах се на почетно разстояние. Момъкът разтърка очи с космата лапа, надигна се и седна. Не бих се чудил, ако беше облечен в мечешка кожа, само че той носеше великолепна пижама – все едно, че аз я бях избирал.

Нормалните граждани, когато посред нощ ги събуди непознат с пистолет в ръка, реагират различно – по целия диапазон от ужас до апоплектична ярост. Човекът с брадата обаче не реагира така. Той просто ме гледаше изпод надвисналите си рунтави вежди, а изражението на очите му беше като на бенгалски тигър, който тъкмо си слага салфетката, преди да направи скока, осигуряващ обяда му. Отстъпих още две крачки и казах:

– Не мърдай.

– Махни този пищов, синко – рече той. Дълбокият му глас сякаш излизаше от пещера. – Махни го, защото ще стана, ще те цапна и ще ти го взема.

– По-спокойно, по-спокойно – бързо изрекох аз и добавих любезно: – Ако го махна, ще ме цапнеш ли?

Той помисли малко и каза:

– Не.

Пресегна се, взе една огромна черна пура и я запали, без да откъсва поглед от мен. Зловонният дим ме обгърна, но тъй като не е много възпитано гостенинът веднага да се втурва към най-близкия прозорец и да го разтваря, аз останах на мястото си, макар че едвам се сдържах да не го направя. Нищо чудно, че той не забелязваше вонята в навеса за чистене на риба – в сравнение с тази смрад пурата на чичо Артър направо попадеше в една категория с парфюма на Шарлот.

– Извинявам се за нахлуването. Вие ли сте Тим Хъчинсън?

– Аз съм. А ти кой си, синко?

– Филип Калвърт. Искам да използвам радиопредавателя на лодката ви, за да се свържа с Лондон. Освен това ми трябва помощта ви. Спешно е. През следващите двацет и четири часа могат да загинат много хора и да изчезнат милиони лири.

Той пусна един особено противен облак дим към тавана, изгледа го и отново насочи очите си към мен.

– Това някакви шегички ли са, синко?

– Изобщо не се шегувам, голяма черна маймуно. И не е зле да спреш с това „синко“. Разбра ли, Тимоти?

Той се приведе, а черните му очи изобщо не ме гледаха приятелски, както на мен ми се щеше. След това изведнъж се отпусна и се разсмя.

– Touche, както казваше френската ми гувернантка. Може пък и да не се шегуваш. Кой си ти, Калвърт?

Ако е гарга, да е рошава. Май нямаше да ми помогне, ако не му кажех истината. А пък изглеждаше като човек, от чиято помощ никой не би се отказал. Така че, за втори път тази вечер и за втори път в живота си, казах:

– Работя за Британските тайни служби.

Радвах се, че чичо Артър не ме чува, а се лута някъде в морето, защото кръвното му не беше като едно време и подобно нещо, два пъти за една нощ, можеше като нищо да го довърши.

Известно време събеседникът ми обмисляше чутото и накрая каза:

– Тайните служби, така ли? Възможно е. Или си луд, само че никога няма да си кажеш.

– Като ти разкажа всичко, ще ми повярваш.

– Добре. Обличам се и идвам. Чакай ме в пруста. Налей си едно уиски, докато чакаш. – Брадата помръдна и от това заключих, че той сигурно се смее. – Вярвам, че все е останало нещо.

Излязох, намерих от нещото и започнах да разглеждам картинната галерия. След малко влезе и Тим Хъчинсън, облечен целия в черно – панталони, моряшко яке и ботуши. Леглата наистина лъжат, той вероятно е бил метър и деветдесет още на дванайсетгодишна възраст – сега беше много повече. Погледна рисунките и се ухили.

– Не е за вярване, а? – рече той. – Гугенхайм и Крейгмор, две големи културни институции. Не мислиш ли, че онази, дето е само по обици, доста се е навлякла?

– Направо сте сред големите световни галерии – почтително изрекох аз.

– Лично аз не си падам по тях. Любимците са ми Реноар и Матис. –
Беше толкова невероятно, че сигурно беше вярно. – Виждам, че бързаш.
Разказвай само главното.

Така и направих. За разлика от Макдоналд и Шарлот, на Хъчинсън
разказах цялата истина, без подробностите.

* * *

– Това е най-шашавата история, която някога съм чувал. И действието се е развивало под носа ми. – По акцента му беше трудно да се каже дали е австралиец или американец. По-късно разбах, че е живял дълго време в Калифорния. – Значи ти си бил в онзи хеликоптер вчера следобед. Не ти е било никак лесно, братко. Вземам си обратно това „синко“. Не бях прав. Какво искаш от мен, Калвърт?

Казах му. Исках личната му помощ тази нощ, лодките и хората му за следващите двайсет и четири часа и веднага да използвам радиопредавателя. Той кимна.

– Разчитай на нас. Сега ще кажа на момчетата, а ти през това време можеш да използваш предавателя.

– По-добре да отидем веднага на яхтата, да те оставя там и тогава да се върна за радиото – отвърнах аз.

– Май нямаш голяма вяра на екипажа си, а?

– Всеки момент очаквам да видя как носът на „Файъркрест“ се подава от вратата ти.

– Добре тогава. Събуждам двама-трима от момчетата, взимаме „Шармен“ и отиваме до „Файъркрест“. Оставам там, докато ти си свършиш работата с радиото. После момчетата те връщат на „Файъркрест“ и се прибират.

Представих си вълните извън залива и казах:

– Няма ли да е опасно да се излиза с лодката в такава нощ?

– Какво и е на нощта? Свежа и чудесна. Това сега е нищо. Момчетата веднъж изкараха лодката в една непрогледна декемврийска нощ при вятър десет бала.

– Сигурно е било нещо неотложно?

– Изключително – той се ухили. – Беше свършило пиенето и искаха да стигнат до кръчмата в Торбей, преди да е затворила. Хайде, Калвърт.

Нямаше нужда от повече думи. Очевидно Хъчинсън щеше да ми бъде голяма опора тази нощ. Той тръгна към коридора и спря нерешително:

– Две от момчетата са семейни. Чудя се дали...

– За тях няма да има никаква опасност. Освен това ще им се плати доста добре.

– Не ме ядосвай, Калвърт. – Дълбокият му глас понякога звучеше доста меко. – За такава работа не вземаме пари.

– Изобщо не смятам да те наемам – отвърнах с досада. И без това си имах достатъчно врагове. – Парите идват от застрахователните компании. Упълномощен съм да ти предложа половината.

– Е, това вече е друга работа. С удоволствие ще освободя застрахователните компании от излишните им пари по всяко време на денонощието. Но не и половината, Калвърт. При нас става въпрос за един работен ден, а ти доста си се потрудил. Двайсет и пет процента за нас, седемдесет и пет за тебе и приятелите ти.

– Нали ти казах, получавах половината. Другата половина отива за компенсации на онези, на които са им нанесени щети. Например има едно семейство от Илън Оран, които ще забогатеят толкова много, че няма да им се вярва.

– А ти нищо ли няма да получиш?

– Ще получа заплатата си, която не бих желал да обсъждам, тъй като ми е болно място. На държавните служители не им е позволено да получават парични премии.

– Искаш да кажеш, че те бият, стрелят по тебе, опитват се да те убият и ред други посегателства, само заради една мизерна заплата? Какво те задържа там, Калвърт? За какво работиш?

– Въпросът ти не е оригинален. И аз се питам същото поне по два-сет пъти на ден, а понякога и по-често. Да тръгваме.

– Ще вдигна момчетата. Направо ще умрат от кеф, като им кажа за златните часовници или каквото там раздават застрахователните компании. С гравирани надписи, разбира се. Много държим на надписите.

– Наградата ще бъде парична и зависи от това каква част от откраднатите товари е възстановена. Смятаме, че при малко късмет ще възстановим целия товар на „Нантвил“. Наградата е десет процента. Вашите ще бъдат пет. Ти и момчетата ти ще получите най-малко четиристотин хиляди лири. Максимумът е осемстотин и петдесет. Хиляди лири, искам да кажа.

– Кажй го пак. – Той приличаше на човек, върху когото се е срутила сградата на лондонската поща. Аз му го повторих и след известно време той вече си даваше вид, че върху него е паднал само телеграфен стълб. – При такива суми наистина би могъл да очакваш някаква помощ. Не казвай нищо повече. Няма нужда да даваш обява във

вестниците. Тим Хъчинсън е човекът, който ти трябва.

Тим Хъчинсън наистина се оказа човека, който ми трябва. При такава нощ, тъмна като второто пришествие, с проливен дъжд и със съгътяваща се мъгла, която не ми позволяваше да различавам обикновените вълни от вълните около рифовете, Тим Хъчинсън ми падна от небето. И ми излизаше евтино – само половин милион.

Беше от онази много рядка порода хора, за които морето е роден дом. Плюс това беше усъвършенствувал природния си дар в продължение на двайсет години. Точно както и шофьорите от Формула 1, които шофират по начин, непостижим дори и за висококвалифицираните шофьори на обикновени спортни коли, Хъчинсън действуваше на равнище, непостижимо и за най-добрите любители-яхтсмени. Хора като него трудно се намират дори сред елитните световни ветроходни клубове. Човек може да ги открие, и то много рядко, единствено сред професионалните дълбоководни рибари.

Огромните му ръце движеха шурвала и ръчката на газта с деликатността на нощна пеперуда. Зрението му беше като на улулица, а слухът му чудесно различаваше вълните на откритото море от вълните около рифовете. Ориентираше се безпогрешно в мъглата и мрака и с леки докосвания на шурвала и газта водеше лодката през водните талози. Според мен този човек притежаваше вроден компютър, който мигновено съпоставяше собствената ни скорост със скоростта на вятъра, вълните и теченията и веднага му даваше точното ни местоположение. Можех да се закълна, че подушваше сушата, дори и когато вятърът духаше към нея, а в устата му димеше неизменната воняща черна пура. Трябваша ми само десет минути до него, за да разбера пълното си невежество в управляването на лодки. Това откритие ме изпълни с християнско смирение.

Той прекара „Шармен“ през зловещия изход на заливчето с пълна газ. Само на няколко метра и от двете страни на лодката ни се зъбеха покритите с бяла пяна върхове на рифовете. Двете „момчета“, които беше взел със себе си някакви дребосъци, не по-високи от метър и осемдесет и пет – през целия път се разчекнаха от прозевки. Хъчинсън откри „Файъркрест“ сто метра преди изобщо да си помисля, че виждам нещо, и прекара „Шармен“ до нея със същата лекота, с която бих паркирал колата си посред бял ден. Качих се на борда и изкарах акъла на чичо Артур и Шарлот, които изобщо не бяха усетили пристигането ни. Обясних ситуацията, представих Хъчинсън и се върнах обратно на „Шармен“. Петнайсет минути по-късно приключих радиовръзката и се появих

отново на „Файъркрест“.

Чичо Артър и Тим Хъчинсън вече бяха станали неразделни дружки. Братият австралийски гигант се разтапяше от почителност и през пет минути наричаше чичо Артър „адмирале“, а самият чичо Артър приемаше присъствието му със смесица от огромно задоволство и облекчение. Помислих си, че това е израз на подценяване на моите качества на моряк, и явно не бях далеч от истината.

– И? Къде отиваме сега? – запита Шарлот Скурас. Със съжаление установих, че и тя като чичо Артър доста се е поуспокоила.

– Дъб Сгир – отвърнах. – Ще посетим лорд Кърксайд и очарователната му щерка.

– Дъб Сгир ли? – Тя сякаш се изненада. Нали казахте, че отговорът на загадката се крие в Илън Оран и Крейгмор?

– Така е. Там са отговорите на някои основни въпроси. Но крайната цел е Дъб Сгир. Под небесната дъга.

– Какви са тези загадки? – нетърпеливо запита тя.

– Няма никакви загадки – добродушно се намеси Хъчинсън. – Не си ли спомняте приказката, мадам? Под небесната дъга, където е скрито гърнето със злато.

– Защо не прием по едно кафе? – рекох. – Лично ще го приготвя.

– Май ще си лягам – каза Шарлот. – Много съм уморена.

– Да, но аз изпих вашето кафе – шеговито и се заканих аз. – Сега вие ще изпиете моето и ще бъдем квит.

– Само ако стане бързо.

Стана много бързо. За нула време поставих на подноса четири чашки, добавих мощна смес от нес кафе, мляко и захар и пузнах нещо в едната чашка. Никой не се оплака от кафето. Хъчинсън пресуши чашата си и каза:

– Не виждам защо вие тримата не си легнете. Да не мислите, че ми трябва помощ?

Никой от нас не си мислеше подобно нещо. Първа ни напусна Шарлот Скурас с думите, че страшно и се спяло, в което никак не се съмнявах. То се виждаше. След малко и ние с чичо Артър се оттеглихме, а аз накарах Хъчинсън да обещае, че ще ме събуди, когато наближим Дъб Сгир. Чичо Артър се изтегна на канапето в салона и се загърна с някакво одеяло, аз се прибрах в каютата и също полегнах.

Лежах така около три минути, после станах, взех една триъгълна пила, тихо отворих вратата на каютата и също толкова тихо почуках на вратата на Шарлот. Никой не ми отвърна, така че отворих, влязох и

внимателно затворих след себе си, след което запалих лампата.

Спеше дълбоко. Дори не беше успяла да стигне до леглото, а лежеше на килима както си беше с дрехите. Преместих я на леглото и я завих с няколко одеяла. Вдигнах ръкава ѝ и внимателно разгледах белега от въжето.

Каютата не беше много голяма и след минута вече бях намерил каквото търсех.

* * *

С голямо удоволствие стъпих на твърда земя, и то без проклетия лепкав водолазен костюм, който ме препъваше на всяка крачка.

А това как Тим Хъчинсън успя в този мрак, дъжд и мъгла да намери малкия каменен кей, сигурно никога нямаше да го разбере, ако покъсно не ми беше обяснил. Той ме изпрати на носа с фенерче в ръка и да пукна, ако пристанът не изскочи изведнъж от тъмнината, все едно, че Хъчинсън беше следвал радиолокационни сигнали. Той даде заден ход, докара тежко люлеещата се кърма на половин метър от пристана, изчака да скоча на брега, даде пълен напред и изчезна в мъглата. Опитах се да си представя как чичо Артър прави тази маневра, само че въображението ми се оказа безпомощно. Слава Богу, в момента чичо Артър спеше като праведник и сигурно снуваше повишение.

Пътеката от пристана към платото беше стръмна и хлъзгава и никой не се беше погрижил да я снабди с предпазно перило откъм морето. Не бях кой знае колко натоварен. Освен годините си носех фенерче, пистолет и въже. Не че възнамерявах да се правя на Дъглас Феърбанкс и да се катеря по назъбените стени на замъка. По-скоро от опит знаех, че въжето е основна част от екипировката, когато на човек му предстои разходка по осеян със стръмни скали остров. Но дори и с този лек товар се бях задъхал здравата, когато се добрах до върха.

Поех не към замъка, а на север, следвайки тревната ивица, която водеше към голямата скала на северния край на острова. Същата ивица, от която по-големият син на лорд Кърксайд заедно с бъдещият му зет бяха излетели с малкия бийчкрафт и катастрофирали малко след това. Ивицата, над която преди по-малко от дванайсет часа бяхме летели с Уилямс, след разговора ни с лорд Кърксайд и дъщеря му. Северният край на тази ивица свършваше рязко и предишният път ми се беше сторило, че там виждам това, което търсех. Така че сега отивах да проверя.

Тревната площ беше равна и гладка и аз се придвижвах бързо, без да се налага да си светя. И без това не можех, защото бях твърде близо

до замъка. Той беше тъмен, но това не означаваше, че няма охрана. На тяхно място непременно бих охранявал мястото денонощно. Изведнъж се препънах в нещо меко, топло и живо и паднах.

Нервите ми вече не бяха същите като преди четирийсет и осем часа и реагирах сравнително бързо. Извадих ножа и се метнах върху него без да му давам възможност да се изправи на крака. На четирите си крака. От създанието лъхаше тежката миризма на бежанец от навеса за кормене на риба на Тим Хъчинсън. Хубаво се питат хората защо козите вонят, след като поемат само хлорофил. Казах няколко успокоителни думи на четириногия приятел и те изглежда подействуваха, защото не употреби рогата си и аз продължих по пътя си.

Вървах и размишлявах, че подобни унизителни срещи не се случват на хора като Ерол Флин. Ако пък се е случвало Ерол Флин да носи фенерче, при едно такова мизерно падане той никога не би го счупил. И запалена свещ да би носил, тя сигурно и след падането би продължила да гори ярко в мрака. Но не и моето фенерче. Не и моето гумирано и гарантирано срещу счупване фенерче. От него вече не ставаше нищо. От джоба си изрових малката писалка-фенерче, загърнах се в якето и я пробвах дали свети. Можеше и да не взимам всички тези предпазни мерки, защото и светулките биха се изсмели. Прибрах я обратно и продължих. Не знаех на какво разстояние бях от стръмния ръб на скалата и не ми се искаше да го узнавам, когато щеше да е твърде късно. Извадих отново светулката и запълзях напред на четири крака. След пет минути стигнах до целта си и почти веднага открих каквото търсех. Точно на ръба имаше дълбока бразда. На ширина тя беше почти половин метър при дълбочина около десет сантиметра в центъра. Белегът беше пресен, но не съвсем. Тук-там вече се подаваше трева. Значи времето горе-долу съвпадале. Според мен тази бразда е била оставена от опашката на самолета. Без да има никой в него, са запалили двигателя, форсирали са и са освободили спирачките. Самолетът не е набрал достатъчно скорост, за да излети, прекатурил се е и е оставил тази бразда. Точно това ми трябваше. Сега всичко си идваше на мястото – и пробитият корпус на лодката на оксфордските студенти, и тъмните сенки под сините очи на Сюзан Кърксайд. Вече бях сигурен.

Чух зад себе си някакъв лек шум. Така, както бях застанал, и някое петгодишно хлапе можеше да ме хване за глезените и да ме бутне в пропастта, без да мога да направя нищо. А може би козелът се беше върнал, за да ми отмъщава за прекъснатия си сън. Извърнах се с изваден пистолет. Наистина беше козелът. Жълтите му очи проблясваха печатно в

мрака, но кой го знае какво всъщност замисляше. Бавно отстъпих, за да изляза от обсега на рогата, леко го потупах по главата и се магнах. Както беше тръгнало сигурно щях да получа инфаркт преди още нощта да е свършила.

Дъждът и вятърът бяха поутихнали, но в замяна на това мъглата беше по-непрогледна от всякога. Обгръщаше ме плътно и не виждах дори и на метър пред себе си. За момент се зачудих какво ли прави Хъчинсън в този ад, но бързо го прогоних от мислите си. Без съмнение той се справяше по-добре с работата си, отколкото аз с моята. Оставих вятъра от дясната си страна и тръгнах към замъка. Въпреки мушамата, която носех, последният ми костюм бе станал вир вода. Възнамерявах да представя сметката от химическото чистене на касиера в службата.

За малко да се блъсна в стената на замъка, до такава степен не виждах нищо. Нямах представа откъде ми се пада входът и реших да тръгна наляво. След няколко метра стигнах до друга стена, под прав ъгъл спрямо първата. Значи това беше източната част на входа. Тръгнах надясно.

* * *

Имах късмет, защото иначе вятърът щеше да духа откъм гърба ми и никога не бих усетил цигарения дим. Миризмата беше слаба в сравнение с пурите на чичо Артър и анемична що се отнася до отровата на Тим Хъчинсън, но си беше цигарен дим. Някой пушеше до входа на замъка. По правило на пост е забранено да се пуши. С тази ситуация можех да се оправя. Тренирал го бях стотици пъти. Не беше като да си имаш работа с козел на ръба на пропаст.

Хванах пистолета за цевта и тихо тръгнах напред. Беше се облегал на входа. Почти не го виждах, но движението на огънчето издаваше положението на тялото. Изчаках го да вдигне цигарата към устата си за трети път, и когато огънчето припламна, което за миг го заслепи, бързо пристъпих и го ударих с дръжката на пистолета в мястото, където според мен се намира тилът на всеки нормален човек. За мой късмет той се оказа съвсем нормален човек.

Падна към мен, аз го задържах и нещо ме мушна болезнено в ребрата. Оставих го сам да измине оставащия път до земята и взех предмета, който се беше закачил в самото ми. Беше щик, и то добре изострен. Към щика имаше и пушка „Лий Енфийлд 303“. Като във войската. Не смятах, че това бяха обикновени предпазни мерки. Приятелчетата ни започваха да стават неспокойни, а аз не знаех до каква степен бяха наясно или се досещаха за плановете ни. Пък и не разполагаха с много време.

Също като мене. След няколко часа щеше да съмне.

Взех пушката и внимателно тръгнах към ръба на скалата, като гледах щика да бъде пред мен и леко да опира земята. Вече ловко избягвах всякакви пропасти, но с пушката и щика пред себе си можех да бъда съвсем сигурен, че ще разбера навреме откъде започва вечността. Открих ръба, леко отстъпих, обърнах пушката обратно и направих две успоредни резки в подгизналата почва – петдесетина сантиметра дълги и на около трийсет сантиметра една от друга. Стигаха до самия ръб. Почистих приклада и поставих пушката на земята. Щяха да търсят изчезналия часовой едва след разсъмване, да видят следите и да си направят съответните изводи.

Не го бях ударил толкова силно, колкото си мислех. Като се върнах, вече се беше размърдал и тихо стенеше. По-добре, защото поне нямаше да се налага да го нося. В момента не се чувствавах способен да нося когото и да било. Натъпках носната си кърпичка в устата му и стонове престанаха. Човек със запушен нос можеше да умре от задушаване така, но няхах друг избор. Няхах и желание да му преглеждам синусите. Ставаше въпрос за собственото ми здраве.

След две минути той вече беше на крака. Нито се съпротивляваше, нито направи опит да избяга, защото бях пристегнал глезените му като на спънат кон, ръцете му бяха вързани отзад на гърба, а във врата му опираше цевта на пистолета ми. Казах му да тръгва, и той тръгна. Двеста метра по-нататък, в началото на пътеката, спускаща се към пристана, кривнахме встрани и спряхме. Привързах китките към глезените му и го оставих там. Видях, че диша без особени затруднения.

Други часовой нямаше, поне откъм главния вход. Прекосих вътрешния двор и се добрах до парадната врата на замъка. Тя беше затворена, но не и заключена. Влязох и мислено се наругах, че не бях претърсил пленника си, за да му взема фенерчето сигурен бях, че имаше. Прозорците вероятно бяха със завеси, защото в преддверието царуваше абсолютен мрак. Хич не ми се щеше да се придвижвам опипом из тъмния шотландски замък, защото имаше голям риск я да съборя с трясък някоя ризница, я да се блъсна в някой меч, щит или чифт еленови рога. Извадих писалката-фенерче, но светлината беше толкова слаба, че дори не можех да си погледна часовника.

Вчера от хеликоптера бях забелязал, че замъкът образува от три страни нещо като симетричен вътрешен двор. Допуснах, че щом парадният вход е в централната част, значи точно срещу него трябва да има стълбище. От което следваше, че по средата на преддверието не биваше

да има нито ризници, нито еленови рога.

Така и се оказа. Стълбището беше точно където трябваше да бъде. Десет ниски стъпала, след които то се разклоняваше в две отделни стълбища вляво и вдясно. Избрах дясното, защото някъде там горе мъждукаше слаба светлина. Изкачих още шест стъпала по второто стълбище, завих отново надясно, преодолях други осем стъпала и се намерих на площадката. Общо двайсет и четири стъпала и нито едно проскърцване. Благослових архитекта, препоръчал мраморни стълби.

Светлината вече се виждаше добре. Тръгнах към нея и стигнах до една леко отк्रेхната врата. Прилепих око към пролуката и видях ъгъла на някакъв гардероб, част от килим и долния край на легло, откъдето се подаваше кален ботуш. Чуваше се и гръмотевично хъркане, подобно на работещ банциг. Бутнах вратата и влязох.

Бях дошъл да видя лорд Кърксайд, но този тук не ми приличаше на него. Лорд Кърксайд едва ли си лягаше с ботуши, тиранти и каскет и едва ли държеше до себе си пушка с натъкнат щик. Не виждах лицето му, защото каскетът го закриваше. На нощната масичка имаше фенерче и полупразна бутилка уиски. Не виждах чаша, но доколкото можех да съдя, този тип явно си падаше по простите житейски удоволствия, без да си усложнява живота с изискванията на съвременната цивилизация. Очевидно беше следващият часовой и така се подготвяше за бурната шотландска нощ. Само че вече нямаше кой да го събуди. Като го гледах, едва ли щеше да стане по-рано от обяд.

От друга страна, можеше да се събуди от собственото си гръмогласно хъркане – то би събудило и мъртвец. В такъв случай сигурно щеше да посегне към бутилката, така че аз я отворих, пуснах вътре половин дузина от хапчетата на приятеля ми фармацевт от Торбей и прилежно я затворих. Взех фенерчето и излязох.

Отляво имаше баня. Мръсна мивка и огледало на петна, две неизмити четки за бръснене, крем за бръснене и две непочистени самобръсначки. На пода се търкаляха две кърпи, които някога много отдавна сигурно са били бели. Самата баня обаче беше безукорно чиста. Очевидно тук часовете полагаха грижи за тоалета си.

По-нататък имаше спалня, също толкова занемарена, колкото предишната. Сигурно беше стаята на онзи, когото бях оставил сред камъните до пътеката.

* * *

Върнах се наляво, към централната част, защото сметнах, че там

някъде трябва да се намира стаята на лорд Кърксайд. Така беше, но него го нямаше. Стаята му беше точно след онази на спящия боец, стигаше ми само да видя съдържанието на гардероба и бях сигурен. Но леглото беше празно.

Симетричността на замъка ми подсказваше, че следващата стая е баня. Тук обаче онзи воин не би се чувствувал добре – антисептичната и чистота отразяваше вкуса на упадъчната аристокрация. На стената имаше домашна аптечка. Извадих лейкопласт и облепих стъклото на фенерчето, като оставих само малък процепа за светлината. Останалия лейкопласт прибрах в джоба си.

Следващата врата беше заключена, но ключалките от времето на строежа на замъка не бяха кой знае какво. Извадих най-добрия шперц на всички времена – парче твърда целулоидна лента – и го пхнах в процепа на резето. Леко завъртях дръжката назад, натиснах целулоида и резето щракна. Залях, защото ми се стори, че звукът е толкова силен, че би разбудил цялата къща, но не чух никакво раздвижване.

Открехнах вратата и отново залях. В стаята светеше. Прибрах фенерчето и извадих пистолета, застанах на колене, силно се приведох и рязко отворих вратата. После се изправих, влязох, затворих и заключих и се приближих до леглото.

Сюзан Кърксайд не хъркаше, но спеше също толкова дълбоко, като онзи, когото току-що бях оставил. Косата и беше прибрана и за пръв път виждах цялото ѝ лице. Според баща ѝ беше на двацет и една години, но сега изглеждаше на не повече от седемнайсет. На пода беше паднало някакво списание. До нея на нощното шкафче имаше полупразна чаша вода и флаконче нембутал. Трудно заспиваха тези хора в замъка и това си е.

От умивалника в ъгъла взех кърпа, позабърсах си лицето и главата, вчесах леко косата и изпробвах на огледалото най-добрата си усмивка. Изглеждах като някой от обявите на „Търси се“.

Почти две минути я разтърсвах, докато я събудя или по-скоро дока-то я изтръгна от забравата и я докарам до някакво полубудно състояние. Пълното пробуждане отне още една минута и вероятно по тази причина нямаше писъци, че посред нощ в стаята ѝ се беше намъкнал непознат. За всеки случай аз през цялото време се усмихвах – чак лицето ме заболя.

– Кой сте вие? – Гласът ѝ трепереше, а в сините ѝ очи светеше у-плаха. – Не ме докосвайте! Ще викам!

Хванах я за ръката, за да ѝ покажа, че не всички докосвания са опасни, и казах:

– Няма да те докосна, Сю Кърксайд. Само недей да викаш, моля те. Дори не говори високо. Нали знаеш, че е опасно?

Тя ме погледна. Устните ѝ беззвучно мърдаха, но виждах, че страхът напуска очите ѝ. Внезапно се изправи и седна.

– Вие сте мистър Джонсън от хеликоптера.

– Внимавай – казах с укор. – За подобно нещо ще те арестуват и във „Фоли Бержер“. – Тя се покри с одеялото и аз продължих: – Името ми е Калвърт. Работя за правителството. Идвам като приятел. А ти имаш нужда от помощ, нали така, Сюзан? И ти, и баща ти, лорд Кърксайд.

– Какво искате? – пошепна тя. – Какво правите тук?

– Дошъл съм за да сложа край на неволите ти – отвърнах аз. – И за да си изпрося покана за сватбата ти с Джон Ролинсън. Най-добре е да я направиш към края на идущия месец, какво ще кажеш? Тогава ще ми дадат отпуск.

– Вървете си. – Гласът ѝ беше нисък и отчаян. – Вървете си, защото ще съсипете всичко. Моля ви, вървете си. Ако сте приятел. Моля ви!

Тя наистина искаше да си вървя. Опитах отново:

– Добре са те обработили. Но ако им вярваш, си много наивна. Никой няма да те пусне. Те ще унищожат и най-малката частица, която би могла да се използва като доказателство срещу тях. Всички, които са имали нещо общо с тях.

– Няма! Бях, когато мистър Лаворски обеща на татко, че на никой няма да му се случи нищо. Той каза, че те са бизнесмени, а бизнесмените не убиват.

– Лаворски, така ли? – Погледнах разтревоженото ѝ лице. – Може и да го е казал, само че едва ли е споменал, че за последните три дни са убили четирима души, колкото са и опитите им да убият и мен.

– Лъжете! Това са измислици. Подобни неща отдавна не се случват. Умолявам ви да си вървите!

– Ето как говори дъщерята на потомствен шотландски лорд – грубо отвърнах аз. – За нищо не ставаш. Къде е баща ти?

– Не зная. Снощи към единайсет часа дойдоха мистър Лаворски и капитан Имри – и той е от тях – и го взеха със себе си. Татко не ми каза къде отиват. Той изобщо нищо не ми казва. – Тя млькна и издърпа ръката си. Скулите ѝ леко се зачервиха. – Какво искате да кажете с това, че не ставам за нищо?

– Той каза ли кога ще се върне?

– Какво значи това, че не ставам за нищо?

– Значи, че си млада и наивна и вярваш на всичко, което ти казват

разни закоравели престъпници, а на мен не вярваш. Не вярваш на единствения човек, който се опитва да ви спаси. Вие сте една малка и упорита глупачка, мис Кърксайд. Що се отнася до младия Ролинсън, като изключим това, което го чака, бих казал, че поне от тебе се е отървал.

– Какво значи това? – Не е присъщо на младостта да бъде с безизразно лице, но сега нейното беше точно такава.

– Ако е мъртъв, няма да може да се ожените – брутално отвърнах аз. – А той ще умре. Ще умре поради глупостта на Сю Кърксайд. Защото тя отказва да види истината. – Говорех с вдъхновението на пастор. Свалих си яката и махнах шалчето. – Какво ще кажеш, харесва ли ти?

Гледката никак не ѝ хареса. Руменината изчезна от скулите ѝ. Аз също не се харесах, защото се виждах в огледалото на тоалетната масичка. Творението на Куин беше в пълен разцвет. Цветовете на дъгата образуваха кръг около врата ми.

– Куин? – прошепна тя.

– Познаваш ли го?

– Познавам ги всичките. Или повечето от тях. Готвачът ми каза, че той веднъж се хвалил как навремето бил демонстрирал силата си в цирка. Но се скарал с партньора си за някаква жена и го удушил. По същия начин – тя кимна към врата ми. – Но мислех, че са само хвалби.

– Интересно дали и сега продължаваш да ги смяташ за доброволци мисионери от някое християнско дружество? – присмях ѝ се аз. – Познаваш ли Жак и Крамър?

Тя отново кимна.

– Тази нощ ги убих и двамата. Но преди това те бяха убили един мой приятел. Строшили му врата. А после се опитаха да убият и мен, и шефа ми. Убих и още някакъв тип. И той идваше да ни убива. Май се казваше Хенри. Сега вярваш ли ми? Или още мислиш, че сме клеждали на селската ливада и си играем на „пускам, пускам кърпа“?

Шоковата терапия подействува. Лицето ѝ дори не беше бледо, а с цвят на пепел.

– Мисля, че ще повърна.

– По-късно – отвърнах хладно, макар че ми се щеше да я взема в ръцете си и да ѝ кажа, че чичко ѝ Калвърт ще се погрижи за всичко. Но вместо това продължих със същия студен глас: – Сега нямаме време за подобни отклонения. Искаш да се ожениш, нали така? Отговори ми сега, баща ти каза ли кога ще се върне?

Тя погледна към умивалника, все едно че още се чудеше дали да повърща или не, после погледът ѝ се върна към мен и тя пошепна:

– И вие сте като тях. Убиец.

Хванах я за раменете, разтърсих я и казах яростно:

– Каза ли ти кога ще се върне?

– Не.

Гледаше ме с отвращение. Отдавна никой не ме беше гледал така. Пуснах я.

– Знаеш ли какво правят тези мъже тук?

– Не.

Вярвах й. Сигурно баща й знаеше, но не й беше казал. Лорд Кърксайд едва ли смяташе, че неканените им гости ще си отидат и няма да им направят нищо. Той очевидно се надяваше, че ако не й казва нищо и успее да ги убеди, че тя нищо не знае, те може да я оставят жива. Обаче, ако това беше така, той имаше нужда от психиатър. Макар че го оправдавах – на негово място аз също бих се улавял и за сламка.

– Уверен съм, че знаеш, че годеникът ти е жив – продължих аз. – Брат ти също. А и останалите. Държат ги тук, така ли е?

Тя мълчаливо кимна. Щеше ми се да не ме гледа така.

– Колко са?

– Дузина, ако не и повече. Има и деца. Три момчета и едно момиче.

Точно така. Двете момчета на сержант Макдоналд и момчето и момичето от онази лодка, дето била напуснала Торбей за нощната разходка. Изобщо не вярвах на това, което Лаворски бил казал пред Сюзан – че за тях човешкият живот бил неприкосновен. Но пък не ме учудваше и фактът, че хората от лодките, станали случайни свидетели на незаконните му операции, бяха още живи. За това си имаше основателни причини.

– Къде ги държат? В този замък сигурно има доста подземия и тъмници.

– Дълбоко под земята има винарски изби. От четири месеца не ме пускат да припаря там.

– Сега ще имаш тази възможност. Обличай се и ме води.

– Долу в избите? – Тя направо се встрещи. – Да не сте полудял? От татко зная, че през нощта там има поне трима души на пост. – Сега вече бяха двама, но тя имаше толкова лошо мнение за мен, че не си струваше да й го казвам. – Въроятно са. Сигурно сте луд. Не отивам никъде.

– Така си и мислех. Ще оставиш годеника си да умре, защото си една жалка страхливка. – Мразех се за тези думи, но нямаше как. – Лорд Кърксайд и благородният Ролинсън. Щастлив баща и двама по-щастлив годеник.

Тя ме удари и разбрах, че бях спечелил. Без да помръдвам, ѝ казах:

– Стига глупости, че ще събудиш охраната. Обличай се.

Станах и се преместих на долния край на леглото. Докато тя се обличаше, гледах вратата и си мислех за възвишени неща. Почваше да ми писва от жени, които непрекъснато ми повтаряха колко ужасен характер имам.

– Готова съм – каза тя.

Отново беше в познатите ми дрехи – пиратската блуза и джинсите, които ѝ бяха умалели още преди пет-шест години. Чудно как ги обу. Не чух шума от портативната шевна машина.

Девета глава

Четвъртък, четири и половина сутринта – призори

Слязохме по стълбите, хванати за ръка. Може и да бях последният човек, с когото тя би избрала да бъде на самотен остров, но сега ме беше сграбчила здравата за ръката.

Долу завихме надясно. От време на време святках с фенерчето, но Сюзан знаеше всяка педя от пътя. На края на преддверието завихме наляво и поехме по източното крило. След седем-осем метра спряхме пред една врата вдясно от нас.

– Килерът – прошепна тя. – Зад него е кухнята.

Наведох се и погледнах през ключалката. Тъмно. Влязохме, минахме под една арка и се озовахме в кухнята. Светнах с фенерчето и видяхме, че е празна.

Охраната била от трима души, според Сюзан. С онзи външния се бях оправил. Горе, на стената, се разхождал още един. Не знаела какво точно прави там, но беше ясно, че не се занимава с астрономия. Сигурен бях, че горе има и уред за нощно виждане, с който наблюдаваше морето, да не би някой да прекъсне почтените занимания на другарите му. Само че в такава нощ уредът едва ли щеше да му помогне много. Третият часовой охранявал задния вход към кухнята, през който се влизало в замъка, както и затворените в избата нещастници.

Нямаше го в кухнята, значи беше долу.

В дъното на кухнята имаше стълби, спускащи се към долния етаж. Отдясно се виждаше някаква светлина. Сюзан вдигна пръст към устните си и ние безшумно тръгнахме надолу.

Стълбището беше доста мрачно. Осветяваха го няколко слаби и разположени на голямо разстояние една от друга крушки. Краят му не се виждаше. Някъде до първата крушка от дясната страна на стълбището се отклоняваше коридор. На малката площадка пред него имаше столче, а на столчето седеше мъж. На коленете му лежеше пушка. Тези хора не си поплюваха.

Отстъпих и прошепнах на Сюзан:

– Накъде водят тези стълби?

– Към лодките, разбира се. Накъде другаде?

Наистина накъде другаде. Браво, Калвърт, браво. Хем видя от хеликоптера канарата, отделяща замъка от хангара, хем не ти хрумна, че те

явно са свързани с подземен проход, след като отгоре не се вижда пътека.

– Този коридор вдясно към избите ли води? – Тя кимна. – А защо са толкова дълбоко под земята? Не се ли удължава пътят до виното?

– Всъщност те не са винарски изби. Използували са ги за водни резервоари.

– Има ли друг път към тях?

– Не. Само този е.

– Да, но още след първите пет стъпала той вече ще ни е надупчил с пушката си. Познаваш ли го?

– Хари. Не му знам другото име. Татко казва, че е арменец. Истинското му име трудно се произнася. Млад, мръсен и противен.

– Имал е нахалството да ти се предлага, така ли?

– Да. Беше ужасно – тя докосна устните си с ръка. – Вонеше на чесън.

– Не го обвинявам. И аз щях да направя същото, ако не си мислех за пенсията. Сега иди при него и му се подмажи.

– Какво?!

– Извини му се. Кажу му, че отначало не си разбрала благородния му характер. А сега баща ти го няма и ти можеш да говориш с него. Измисли нещо.

– Не!

– Сю!

– Та той няма да ми повярва – прошепна тя.

– Като застанеш на половин метър от него, ще забрави всичко. На ли е мъж като всички.

– И вие сте мъж и сте на двацет сантиметра от мен. – Вечната женска логика.

– Вече ти казах, че нас с теб ни разделя пенсията ми. Хайде, действувай.

Тя кимна с нежелание, а аз се скрих в най-близката изба, хванал пистолета за цевта. Тя го повика, той тръгна с пушка в ръка, но когато я видя, забрави за пушката. Сюзан започна да си казва урока, макар че можеше и да не си дава този труд – Хари се оказа доста напорист. Буйна арменска кръв, няма що. Пристъпих и го халосах по главата. Завързах го и понеже нямах повече носни кърпички, откъснах парче от ризата му и го натъпках в устата му. Сюзан се изкиска с нотки на истерия в гласа.

– Какво има? – запитах аз.

– Хари. Той много обича да се кипри. Не виждате ли, че ризата му е

копринена? Не зачитате хората, мистър Калвърт.

– Не и такива като Хари. Поздравявам те, добре се справи.

– Пак беше ужасно. Сега вонеше на уиски.

– Младежите понякога имат странни вкусове – отбелязах уклончиво аз. – Ще им свикнеш. Все пак е по-добре от чесън.

* * *

Хангарът за лодки представляваше по-скоро голяма сводеста пещера, оформена в една естествена пукнатина на скалата. Откъм вътрешния ѝ край се виждаха два тунела, успоредни на бреговата линия, които се губеха в мрака. Погледнат от въздуха, хангарът сякаш не можеше да побере повече от две гребни лодки, но отвътре пещерата беше толкова просторна, че в нея би се побрала и „Файъркрест“ и пак би останало място. На източния край се виждаха четири кнехта. Забелязах, че някой наскоро бе разширявал работната площадка откъм тунелите. Взех някаква корабна кука и се опитах да премеря дълбочината, но не стигнах до дъното. Значи тук можеха да влизат всякакви лодки и моторници, без да се съобразяват с нивото на прилива. Двете големи врати изглеждаха солидни, но не съвсем. На източния край имаше и малка врата към сушата.

Стоянката беше празна, както и очаквах. Приятелчетата ни бяха внимателни и работеха на парче. Веднага се виждаше с какво точно се занимават – площадката бе претъпкана с инструментите на занаята им. Виждаше се голям дизелов въздушен компресор, ръчен бутален компресор с двойно действие и с две изпускателни тръби, два водолазни шлема със съответните костюми и тръбни въздухопроводи с метални крайници. Освен това имаше и водолазни ботуши с тежести, кабели за радиовръзка с водолазите, още оловни тежести, както и леководолазни екипировки, точно като моята, заедно с готови кислородни бутилки.

Нито се изненадах, нито се зарадвах. От четирийсет и осем часа насам знаех, че някъде трябва да има подобно оборудване, макар че едва тази нощ бях разбрал къде точно е това някъде.

Не можах да видя избите на затворниците. След като с пъшкане изкачих три-четвърти от безкрайните стъпала, свих наляво по коридора, където беше стоял Хари. Малко по-нататък имаше ниска влажна зала. В нея маса от бирени каси и още няколко каси за сядане. На масата имаше бутилка уиски – лекарството на Хари срещу лош дъх.

Зад тях се виждаше масивна дървена врата с огромна ключалка, само дето ключът липсваше. Тук нямаше да ми помогне никаква

целулоидна лента, но малко пластичен експлозив щеше да свърши добра работа. Отбелязах този факт и реших да го запомня, макар че тази нощ трябваше да помня много неща, после се качих горе при Сюзан.

Хари се беше свестил и мърмореше нещо, което поради парчето коприна в устата му не се чуваше – и слава богу, защото със сигурност не беше за деликатните уши на дъщерята на лорда. Но с онова, което говореха очите му, можеха да се запълнят цели томове. Правеше се на Худини и се опитваше да се измъкне от въжетата. Сюзан Кърксайд беше насочила пушката към него, но изглеждаше притеснена. А не би трябвало, защото го бях овързал като коледна пуйка.

– Някои от онези хора долу в избите са там от месеци – казах аз. – Сигурно ще бъдат доста замаяни и отпаднали отначало.

Тя поклати глава:

– Мисля, че бързо ще се оправят. Всяка сутрин ги извеждаха на пристана. Той не се вижда от морето. Татко и сър Антъни настояваха за това.

– Аха, добрият татко – погледнах я аз. – И старият Скурас. Той идва ли тук?

– Разбира се. – Въпросът ми я изненада. – И той е от тях. Лаворски и онзи другият, Долман, дето уреждат всичко – те и двамата работят за Скурас. Нима не знаехте? Татко и сър Антъни са приятели – бяха приятели – още отпреди. Често съм гостувала в дома на сър Антъни в Лондон.

– Сега не са ли приятели? – попитах.

– Откакто първата му жена почина, на сър Антъни му стана нещо – довери ми Сюзан. – Знаете, че пак се ожени за някаква френска актриса. Но това не му помогна. Тя не е стока и просто използва състоянието му.

– Сюзан – казах ѝ с възхищение, – ти си страхотна. Предполагам, че изобщо не разбираш какво значи това, че ни разделя пенсията ми. Познаваш ли втората му жена?

– Никога не съм я виждала.

– Нямахме нужда да ми го казваш. Значи бедният сър Антъни не е знаел какво прави, така ли?

– Много е объркан, горкият – отвърна тя предпазливо. – А иначе е чудесен. Поне беше чудесен.

– Объркал се е от смъртта на четирима души, без да броим тримата негови хора – казах аз. Сержант Макдоналд го смяташе за добър човек. Сюзан мислеше, че е чудесен. А аз се чудех какво ли би казала, ако

зърнесе гърба на Шарлот Скурас. – Затворниците имат ли достатъчно храна?

– Имаме двама готвачи. Те им носят храна.

– Друг персонал има ли?

– Няма. Преди четири месеца накараха татко да уволни всички останали.

Това обясняваше състоянието на банята на онзи тип от охраната.

– Вчера следобед дойдох тук с хеликоптера и това веднага беше съобщено по радиото на „Шангила“. Човекът с изподрасканото лице. Къде е радиопредавателят?

– Всичко знаете, а?

– Всезнайкото Калвърт. Та къде е радиопредавателят?

– От другата страна на преддверието. Зад стълбището. Само че стаята е заключена.

– Нищо. Имам шперцове. Чакай малко. – Върнах се до стаята на охраната долу при затворниците, донесох бутилката уиски и я подадох на Сюзан. – Дръж. Тя ме изгледа с укор.

– Наистина ли имате нужда от това?

– Господи, какви глупави жени – въздъхнах ядосано. – Разбира се, че имам. Не виждаш ли, че съм алкохолик?

Отвързах въжето от глезените на Хари и му помогнах да стане. Той ми се отплати като се опита да ме ритне, но петнайсетте минути на пода не се бяха отразили добре на кръвообръщението му и аз го изпреварих със същата маневра. Втория път той се държа по-разумно.

– Наистина ли трябваше да го правите? – В очите й отново се четеше отвращение.

– А не го ли видя как се държа? – отвърнах грубо аз.

– Всички мъже сте еднакви – заключи тя.

– Защо не млъкнеш? – сопнах се аз. Чувствувах се стар, всичко ми беше писнало и цялото ми остроумие се беше изпарило.

* * *

Предавателят беше разкошен, последен модел. Изобщо не се чудих откъде са го взели, а седнах, настроих го и погледнах Сюзан:

– Донеси ми едно от ножчетата за бръснене на баща ти.

– Не искате да ви подслушвам, така ли?

– Мисли си каквото искаш, само го донеси.

Предавателят покриваше широк диапазон – от дългите вълни до много високите честоти. След две минути се свързах със станцията

СПФХ. Там дежуряха денонощно.

Сю Кърксайт се върна преди още да съм почнал да говоря. А аз говорих почти десет минути. Като изключим кодовите названия и координатите, всичко останало беше на обикновен английски. Нямах как, защото не носех ключа за шифроване, пък и няхах време. Говорех бавно и ясно и обяснявах подробно всичко – движението на хората, радиовълните за връзка и разположението на замъка. Зададох и няколко въпроса за последните събития по Ривиерата. Докато говорех, веждите на Сюзан се скриха в бретона ѝ, а Хари изглеждаше като ударен с мокър чорап. Свърших, настроих предавателя както си беше и се изправих:

– Това е. Тръгвам си.

– Какво?! – Тя ме погледна с широко отворени тревожни очи. – Тръгвате си и ме оставяте тук, така ли?

– Точно така. Няма защо да стоя повече в този проклет замък. Не желая да бъда наоколо, когато охраната се сменя или когато тружениците на дълбините се завърнат.

– Труженици на дълбините ли? Какво е това?

– Нищо. – Бях забравил, че тя не знаеше с какво се занимават нашите приятелчета. – Калвърт просто си тръгва.

– Имате пистолет – каза бързо тя. – Можете да ги плените.

– Кой да пленя? – По дяволите граматиката.

– Охраната. Те са на втория етаж. Сигурно спят.

– Осем или девет души. Не съм сигурна.

– Осем или девет души, не била сигурна. Да не мислиш, че съм супермен? Тръгвам, а ти не казвай нищо на никого. Дори и на баща си. Ако искаш отново да видиш Джони жив. Разбра ли?

Тя ме хвана за ръката и изрече тихо, но с уплах в гласа:

– Можете да ме вземете със себе си.

– Мога. За да проваля всичко. Сега най-важното е никой да не разбере, че тази вечер съм бил тук. Защото ако те заподозрат нещо, дори и най-малкото, ще си вдигнат чуковете и ще изчезнат в нощта. Още тази вечер. Аз не мога да направя нищо до утре вечер. Сигурно ти е ясно, че те не могат да си тръгнат, преди да убият всичките затворници долу в избите. Заедно с баща ти, разбира се. Ще се отбият и в Торбей, за да са сигурни, че сержант Макдоналд никога няма да свидетелства срещу тях в съда. Нима искаш всичко това да се случи, Сюзан? Разбира се, че искам да те взема със себе си. Но това ще ги стресне и те ще изчезнат, веднага щом разберат, че те няма на острова. Трябва да стоиш тук.

– Добре. – Тя се беше поуспокоила. – Само че пропуснахте една

подробност.

– Винаги пропускам подробности. Коя е тя?

– Хари. Ще видят, че го няма, а не може да го оставите, защото ще им каже всичко.

– Ще видят, че го няма. Ще видят, че и онзи долу го няма, защото го обезвредих, докато идвах.

Станах, свалих сакото и фанелката, взех ножчето за бръснене и леко си порязах ръката. С кръвта намазах острието на щика. Подадох й лейкопласта и тя, без да каже дума, залепи порязаното. Облякох се, взех пушката и фенерчето и заедно със Сюзан, Хари и бутилката уиски слязохме в преддверието. Там отново заключих вратата с помощта на същия шперц.

Дъждът и вятърът бяха утихнали, но мъглата се съгъстяваше и беше много студено. Циганското лято на Шотландия. Прекосихме двора и стигнахме до ръба на скалата, където бях оставил пушката. Часовоят горе на стената едва ли би ни видял в тази мъгла, независимо какъв уред за нощно виждане използваше. Само не трябваше да говорим, защото мъглата отлично пренася звуците.

Намерих пушката и казах на Хари да легне по очи – иначе можеше да се опита да ме изрита надолу по урвата. Утъпках тревата наоколо, направих още няколко дупки с приклада, забих едната пушка в земята, сложих другата така, че кръвта по щика да се вижда, полях обилно с уиски и оставих бутилката на земята. Обърнах се към Сюзан и попитах:

– И какво мислиш, че е станало тук?

– То е ясно. Били са пияни, сбили са се и по мократа трева са се хлъзнали надолу по ръба на скалата.

– А ти какво си чула?

– О! Чух как двама души се карат долу в преддверието. Онзи каза на Хари да се върне на поста си, но той му отвърна, че първо ще си разчистят сметките. И двамата бяха пияни. После ги чух да прекосяват двора и да продължават да се карат.

– Браво. Точно това си чула.

Отидохме и намерихме пазача на вратата. Той още дишаше. Вързах двамата си пленници един за друг, така че да могат да ходят, а другия край на въжето омотах около ръката си. По такъв начин нямаше да ми създават много неприятности надолу по пътеката. След това се обърнах към Сюзан:

– Благодаря ти, Сюзан. Много ми помогна. И не взимай повече нембутал. Ще им се стори странно, ако утре спиш до късно.

– Ох, вече ми се ще да е утре. Няма да ви подведе, мистър Калвърт. Всичко ще се оправи, нали така?

– Разбира се.

Тя помълча, после добави:

– Можете да хвърлите тези двамата в пропастта, но не го направихте. Можете да порежете ръката на Хари, но порязахте своята. Съжалявам, че ви нарекох ужасен, мистър Калвърт. Сега мисля, че сте чудесен.

– Рано или късно всички стигат до този извод – отвърнах аз, но тя вече беше изчезнала в мъглата.

Размърдах пленниците и започнахме бавно да се спускаме по стръмната пътека. Аз вървах последен с въжето и фенерчето в ръка. Още не можех да разбера защо порязах себе си, а не Хари.

* * *

– Вярвам, че разходката ти е била приятна? – запита любезно Хъчинсън.

– Не беше скучно. На теб сигурно би ти доставила удоволствие – говорех и гледах как Хъчинсън провира „Файъркрест“ през мъглата и мрака. – Издай ми една професионална тайна. Как успя да откриеш онзи кей одеуе? Не мислех, че е възможно.

– Голям майстор съм – отвърна сериозно Хъчинсън. – Има си карта, Калвърт. А ако погледнеш подробната карта на този район, ще видиш, че има една плитчина, дълга към двеста метра, която се намира на около триста и петдесет метра западно от кея. Оставих се на вятъра и течението, докато дълбокомерът не показа, че се намирам в плитчината, а оттам беше лесно.

– Разочарован съм – казах му аз. – Имах по-добро мнение за теб. Предполагам, че и сега си използвал същия метод.

– Горедолу. Само че сега се ориентирах по пет други плитчини. Вече знаеш всичките ми тайни. Какво ще правим по-нататък?

– Чичо Артър нищо ли не каза?

– Ти май не познаваш чичо си Артър. Той твърди, че никога не ти се бърка в оперативната работа. „Аз планирам и координирам – така каза. – А работата се върши от Калвърт“.

– Най-после и той да признае – отвърнах.

– Та той ми разказа с какво си се занимавал напоследък. Май е голяма чест да те познавам.

– Разказвал ти е нещо друго, извън четиристотинте хиляди лири,

така ли?

– Точно така. Накъде отиваме сега, Калвърт?

– У вас. Ако можеш да се справиш в това време.

– В Крейгмор? Ще го открия. – Той дръпна от пурата и я доближи до очите си. – Май трябва да я захвърля. Така опуши всичко, че не виждам и прозорците на кабината, да не говорим за по-нататък. Къде се загуби чичо Артър?

– Разпитва пленниците.

– Не мисля, че ще изкопчи кой знае какво от тях.

– И аз. Те не се чувствуват много добре. След този скок от кея на носа на яхтата при това бясно вълнение. Особено както им бяха вързани ръцете. Леко се отърваха. Само един счупен глезен и една счупена ръка. А можеше изобщо да не уцелят палубата.

– Прав си – съгласи се Хъчинсън, подаде глава навън, прибра я и добави: – Не е от пурата. Просто видимостта е нула. Ще караме по уреди. Спокойно можеш да светнеш. Ще виждам по-лесно картата, ехолота и компаса. – Аз светнах, а той ме зяпна: – Защо си се навлякъл в този огнен цвят?

– Това е халат – обясних аз. – Имам три костюма и всичките са вирвода. Някакъв резултат, сър? – Чичо Артър тъкмо беше влязъл в кабината.

– Единият припадна. – Чичо Артър не изглеждаше никак доволен от себе си. – А другият стенеше толкова високо, че изобщо не ме чуваше. Хайде, Калвърт. Разказвай какво стана.

– Тъкмо отивах да си легна, сър. Пък и нали вече ви разказах.

– Три кратки изречения, които дори не чух заради проклетите стонове на онези двамата – каза хладно той. Искам цялата история, Калвърт.

– Отпаднал съм, сър.

– Не знам някога да си се чувствувал другояче, Калвърт. Знаеш къде е уискито.

Хъчинсън се изкашля почтително:

– Дали адмиралът би ми позволил...

– Разбира се, разбира се – отвърна чичо Артър със съвсем друг тон. – Естествено, младежо. – Младежът беше с цели две педи по-висок от него. – Налей и за мен, Калвърт.

Пет минути по-късно им казах лека нощ. Чичо Артър беше недоволен – сигурно очакваше да чуе кой знае какви страховити истории, но аз бях много уморен. Чувствувах се като старицата с косата след

Хирошима. Надникнах в каютата на Шарлот Скурас. Тя спеше като труп. Замислих се за аптекаря от Торбей – той беше полузаспал, недо-виждаше и гонеше осемдесетте. Като нищо можеше да е сбъркал и вместо приспивателно да ми е дал нещо съвсем друго.

* * *

Оказа се, че несправедливо съм подозирал старчока. След чудодейното ни, според мен, пристигане в заливчето на Крейгмор, ми трябваше не повече от минута, за да събудя Шарлот. Казах ѝ да се облече – хитър ход, все едно че не съм знаел, че е спала с дрехите – и да слезе на брега. Петнайсет минути по-късно бяхме в къщата на Хъчинсън, а след още петнайсет минути поставихме груби шини на счупените крайници на пленниците и ги затворихме в някакво помещение, което се осветяваше само откъм небето, но през отвора не би се измъкнал и самият Худни. После аз отидох и си легнах в някаква миниатюрна стаичка, където вероятно бе ношувал председателят на селективния комитет на художествената галерия на Крейгмор, защото най-добрите рисунки бяха тук. Тъкмо се унасях с мисълта, че ако някога започнат да присъждат научни степени за продажба на недвижими имоти, първата такава степен би трябвало да се даде на човека, успял да продаде къща на шотландски остров, намираща се до навес за чистене и нарязване на риба, когато вратата се отвори и някой запали лампата. Отворих мътните си очи и видях Шарлот Скурас да затваря тихо вратата след себе си.

– Върви си – казах. – Не виждаш ли, че спя?

– Мога ли да вляза? – запита тя, а после огледа изложбата и устните и се разтегнаха в нещо като усмивка. – Като гледам, май не е трябвало да гасиш лампата.

– Да беше видяла вратите на гардероба отвътре – похвалих се аз и отворих очи, доколкото можех без механична помощ. – Извинявай, уморен съм. Не съм свикнал да приемам дами посред нощ.

– Чичо Артър е в съседната стая. Винаги можеш да извикаш за помощ. – Тя кимна към прояденото от молци кресло. – Мога ли да седна?

Седна. Все още носеше немачкаемата си бяла рокля и косата ѝ беше добре вчесана, но останалото... Опитваше се да се шегува, но очите и лицето ѝ оставаха сериозни. Мъдрите кафяви очи, които знаеха всичко за живота, любовта и смеха и които навремето я бяха направили най-търсената актриса, сега излъчваха само тъга и отчаяние. И страх. Беше избягала от мъжа си и съучастниците му и вече нямаше от какво да се страхува, но страхът си беше там, полускрит в уморените кафяви очи.

Малките бръчици около устата и очите правеха лицето ѝ да изглежда така, сякаш цял живот беше познавала само мъката и отчаянието. Сегашното лице на Шарлот Скурас нямаше нищо общо с някогашното лице на Шарлот Майнър. Съвсем чуждо и измъчено лице. Според мен тя трябва да е на около трийсет и пет, но изглеждаше по-възрастна. И все пак, щом седна в продъненото кресло, художествената галерия на Крейгмор изчезна.

– Ти не ми вярваш, Филип – каза тя с равен глас.

– Защо мислиш така?

– Ти ще ми кажеш. Отбягваш ме и не отговаряш на въпросите ми, но аз добре познавам мъжете и зная, че ми казваш само това, което искаш, а не това, което аз искам да чуя. Защо го правиш, Филип? С какво съм заслужила подобно отношение?

– Така значи. Вярно е, че понякога не казвам всичко и дори се налага да лъжа, но винаги го правя от професионални съображения. Теб не бих те лъгал.

Освен ако не се наложи заради самата нея.

– Защо не би ме лъгал?

– Не зная как да се изразя. Бих могъл да кажа, че обикновено не лъжа уважавани от мен приятни и привлекателни жени, а ти цинично да ме наречеш лъжец, но да грешиш, защото това е истината. Освен това мога да кажа, че ми е неприятно като виждам как няма към кого да се обърнеш и при кого да отидеш, точно когато имаш най-силна нужда от това. Мога да ти кажа и, че не лъжа приятелите си, макар че Шарлот Скурас едва ли се сприятелява с държавни наемници, които убиват, за да получават заплата. Не зная как да ти отговоря, Шарлот, освен да ти кажа, че няма значение дали ми вярваш, или не. По-скоро трябва да знаеш, че не ти мисля злото и че няма да позволя на никой да ти стори нещо лошо. Сигурно и на това не вярваш. Май женската ти интуиция не работи.

– Работи и то прекалено. Здравата работи. – Кафявите очи бяха застинали, а лицето – безизразно. – Наистина мисля, че бих могла да ти поверя живота си.

– Само че може и да не го получиш обратно.

– Не ми е толкова скъп. Може и да не го искам обратно.

Тя дълго време ме гледа, после сведе поглед към скръстените си ръце. Толкова дълго се вира в тях, че накрая и аз погледнах натам, само че не видях да им има нещо. Най-сетне тя вдигна очи с някаква полусмирена усмивка, която никак не ѝ отиваше.

– Сигурно се чудиш защо съм дошла?

– Не. Нали ми каза. Искаш да ти разкажа нещо. Особено те интересува началото и краят му. – Тя кимна.

– В началото бях театрална актриса и ми даваха дребни роли, но винаги знаех за какво става въпрос в пиесата. В сегашната житейска драма също играя дребна роля, само че не зная за какво се говори в пиесата. Появявам се за три минути във второ действие, но нямам представа какво е ставало преди това. В четвърто действие отново се появявам за една минута, но не зная какво се е случило между второ и четвърто действие. Вече дори не мога да си представя как ще завърши тази пиеса – Тя вдигна безпомощно ръце. – А това ужасно ме измъчва.

– Наистина ли не знаеш какво е ставало преди това?

– Повярвай ми, така е.

Вярвах ѝ. Вярвах ѝ, защото знаех, че е така.

– Отиди до другата стая и ми донеси, както викат в този край, нещо освежително – казах аз. – Чувствувам се все по-отпаднал.

Тя покорно стана, отиде и ми донесе освежителното питие, което ми даде точно толкова сили, колкото да ѝ разкажа онова, което искаше да знае.

* * *

– Става въпрос за нещо като триумвират – започнах аз. Не беше съвсем вярно, но пък беше достатъчно близо до истината за целите на моя разказ. – Имаме сър Антъни, Лаворски, който освен че е счетоводителят му, е и финансовият му директор, и Джон Долман – директорът на корабните компании. Тези компании са няколко заради данъците и са свързани с петролните компании на съпруга ти. Отначало смятах, че Маколъм шотландският адвокат и Хенри Бискарт онзи с брадата, който притежава една от най-големите търговски банки в Париж – са също с тях. Но не са. Поне Бискарт не е. Според мен са го поканили на борда привидно за делови разговори, а всъщност да изкопчат от него информация за следващия си удар. Само че на него нещо не му е харесало и той се е измъкнал. За Маколъм не зная нищо.

– Аз пък не зная нищо за Бискарт – намеси се Шарлот. – И двамата с мистър Маколъм бяха отседнали в хотел „Кълъмба“ за няколко дни и идваха на борда на „Шангрила“ само веднъж-дваж. След твоето идване не са се появявали повече.

– Между другото, на тях никак не им хареса отношението на съпруга ти към тебе.

– И на мен не ми хареса. Зная по каква работа беше дошъл мистър Маколъм. Тази зима съпругът ми планира да построи петролна рафинерия в устието на Клайд, а Маколъм му урежда петното за строеж. Към края на годината мъжът ми очаква голяма сума свободни капитали, които ще инвестира в строежа.

– Има си хас да не ги очаква. Но не знаех, че постъпленията от крупни обири се наричат свободни капитали. Според мен Лаворски е основният подбудител и мозъкът, стоящ зад цялата работа. Той е открил, че империята на Скурас е загазила и се нуждае от пари.

– Но мъжът ми винаги е имал пари – възрази Шарлот. – Той притежава най-доброто от всичко – къщи, коли яхти...

– Парите не са му стигали в друг смисъл. Слушай по-нататък, защото предполагам, че не разбираш нищо от големите финанси. – От моите уста на човек едвам свързващ двата края с мизерната си заплата, това звучеше добре. – На Лаворски му хрумва великолепната идея да отвличат кораби, превозващи товари на стойност над един милион английски лири.

Тя ме зяпна с отворена уста. Завидях ѝ за зъбите. Половината от моите бяха избити от враговете на чичо Артър, а самият чичо Артър, който беше двайсет и пет години по-възрастен от мен, често се хвалеше, че още не му бил паднал нито един зъб. Тя прошепна:

– Измисляш си.

– Лаворски го е измислил. Аз само ти го разказвам. След това им оставали три проблема – как да разбират кога се превозват ценни товари, как да отвличат корабите и къде да ги скриват, докато отворят хранилищата им. Съвременните корабни хранилища се отварят много трудно – понякога отварянето може да отнеме цял ден. Първият проблем е бил лесен. Предполагам, че са подкупували високопоставени банкови служители – случаят с Бискарт го доказва – но не мисля, че ще успеем да осъдим тези хора. Вероятно обаче ще можем да арестуваме и да връчим обвинителен акт на главния информатор – добрия ни приятел, брокера лорд Чарнли. Успешното морско пиратство се нуждае от съдействието на „Лойдс“. А лорд Чарнли има връзки в морското застрахователно дружество „Лойдс“... Престани да ме гледаш така, че се смущавам. Голяма част от ценните морски товари се застраховат в „Лойдс“. За Чарнли не е трудно да разбере стойността, спедитора или банката, както и датата на отплаване и името на кораба.

– Но лорд Чарнли е богат човек – каза тя.

– По-скоро се прави на такъв – поправих я аз. – Бил е богат, но

после вероятно е загубил на борсата. Парите са като алкохола – на някои той действа добре, а на други – не. Долман решил втория проблем – отвличането на плячката. Корабите на мъжа ти превозват нефт до най-различни забутани кътчета, което изисква и подходящ екипаж обръгнали хора. Долман едва ли лично е набрал пиратския екипаж.

По-скоро се е спрял на добрия ни приятел капитан Имри, чиято история също би се оказала интересна, и му е възложил да обиколи екипажите на Скурас и да подбере подходящите хора. След като събират нужния екипаж господата Скурас, Лаворски и Долман изчакват първата им жертва да излезе в открито море, оставят те заедно със стюардесата на хотел и натоварват пиратите на борда на „Шангрила“. Пресичат курса на кораба и чрез няколко уловки, за които ще ти разкажа по-късно, го превземат. С „Шангрила“ откарват пленения екипаж и го охраняват няколко дни, а през това време новият екипаж прекарва кораба до уреченото скривалище.

– Невъзможно. Това е невъзможно – измърмори тя. Отдавна не бях виждал жена да кърши ръце, но сега тя правеше точно това. Явно усещаше, че и казвах истината. – Скривалище ли, Филип? Какво скривалище?

– Ти къде би скрила кораб, Шарлот?

– Откъде да зная? – Тя сви рамене уморено. – Тази нощ нещо не мога да мисля добре. Може би нагоре по Северния ледовит океан или в някой норвежки фиорд. Или около далечен пустинен остров. Не зная. Едва ли има много удобни места. Цял кораб, това не е малко нещо.

– Има милиони удобни места. На практика можеш да го скриеш навсякъде. Само трябва да му отвориш дънните клапи.

– Искаш да кажеш...

– Точно така. Потопяваш го. Западната част на пролива източно от остров Дъб Сгир – едно мрачно парче вода, радвашо се на жизнерадостното име Бюл нан Уам или Устата на гроба – понастоящем сигурно е най-гъстонаселеното морско гробище в Европа. Избира се времето между прилива и отлива, дънните клапи се отварят на точно определено място в Бюл нан Уам и петте кораба изчезват. Според таблиците за прилива, това обикновено става към полунощ. Умри в полунощ, както е казал поетът, само че в нашия случай това е доста болезнено, поне за застрахователните компании. Бюл нан Уам. Устата на гроба. Уместно име. Трябваше да се сетя по-рано. Калвърт все нещо недоглежда.

Тя обаче не слушаше бълнуванията ми и ме прекъсна:

– Дъб Сгир? Но там не живее ли лорд Кърксайд?

– Точно затова. Скривалището е избрано или от мъжа ти, или от някой друг, но той го е уговарял. Едва наскоро разбрах, че мъжът ти често си пиел пиенето с лорд Кърксайд. Вчера виждах лорда, но той не ми каза нищо. Нито пък чаровната му щерка.

– Доста места си обиколил. Никога не съм виждала дъщерята.

– А би трябвало. Тя те смята за дърт ловец на милионери. Но е приятно момиче. Само дето е уплашена за живота си и за живота на други хора.

– Откъде-накъде?

– А как мислиш, че нашият триумвират е склонил лорд Кърксайд да участва в историите им?

– С пари. Подкупили са го.

Поклатих отрицателно глава:

– Лорд Кърксайд е шотландски джентълмен, а това е силна комбинация. Стариат Скурас никога не би събрал достатъчно пари, за да го подкупи дори и за нещо дребно. Той просто е неподкупен. Така че очарователните ти приятели отвличат по-големия син на лорд Кърксайд – другият живее в Австралия а за всеки случай, да не би Сюзан Кърксайд да извърши някоя глупост, отвличат и годеника ѝ. Официалната версия е, че те са загинали при нещастен случай.

– Не може да бъде – прошепна тя с треперещ глас. – Господи!

– Може, може. Логично е и има чудесен ефект. Освен това отвличат и синовете на сержант Макдоналд и жената на Доналд Макекърн. По същите причини. Да си осигурят мълчание и съдействие.

– Да де, но хората не могат да изчезват просто така.

– В случая става въпрос за изпечени престъпници, а не за улични хулигани. Всички изчезвания изглеждат като смърт при нещастен случай. Има и други изчезвания – на хора, които са имали неблагоприятното да плават с лодките си в близост до приятелчетата ни, докато те са чакали нужното им ниво на прилива, за да отворят клапите.

– Това не е ли събудило подозренията на полицията? Толкова много лодки изчезват на едно и също място.

– Откарват две от лодките на петдесетина мили и ги изхвърлят на скалите. Една лодка винаги може да изчезне където и да било. Само четвъртата е тръгнала от Торбей, но изчезването на една лодка в този район не е достатъчно за сериозни подозрения.

– Зная, че това, което ми казваш, сигурно е вярно – и тя поклати глава, сякаш не вярваше. – Всичко съпада и обяснява много неща. Само че каква полза? Те знаят, че подозирате нещо в Лох Хурон, и ще

избягат...

– Откъде знаят, че подозираме Лох Хурон?

– Чичо Артър ми каза снощи в кабината. – В гласа й имаше изненада. – Не помниш ли?

Не помнях, но сега си спомних. Бях полузаспал. Глупава забележка, дори насочваша. Добре, че чичо Артър не беше разбрал.

– Калвърт в залеза на своите дни – отвърнах. – Вече забравям. Вярно е, че ще избягат, но едва след четирийсет и осем часа, понеже инструктирахме сержант Макдоналд да им предаде, че отиваме за подкрепления. Те ще си мислят, че имат достатъчно време.

– Разбирам – глухо каза тя. – А какво прави снощи на Дъб Сгир, Филип?

– Нищо особено. Но достатъчно. – Още една малка лъжа. – Достатъчно, за да потвърдя и последните си подозрения. Посетих хангара за лодки в пещерата. Тя не само че е три пъти по-голяма, отколкото изглежда отвън, но и е претъпкана с водолазно оборудване.

– Водолазно оборудване ли?

– Господ да ни е на помощ – ти си почти толкова глупава, колкото съм и аз. Ами как мислиш, че изваждат товара от потопените кораби? Използват специална лодка за водолази, която държат в Дъб Сгир.

– Само това ли откри?

– Нямах какво друго да откривам. Мислех да хвърля един поглед на замъка, защото от пещерата до него има проход, но не успях. Стигнах донякъде и видях някакъв тип с пушка. Вярно, че надигаше бутилка, но въпреки това щеше да ме забележи, така че се върнах.

* * *

– Господи – прошепна тя. Каква каша! Каква ужасна каша! На всичкото отгоре нямаш радиопредавател и не можем да поискаме помощ. Какво да правим? Ти какво смяташ да правиш, Калвърт?

– Тази нощ отиваме там с „Файъркрест“. Под канапето в салона има автомат. За чичо Артър и за Тим Хъчинсън има пистолети. Първо ще разгледаме. Те нямат много време и ще искат да се махнат още утре. Вратите на пещерата не прилепват плътно и ако отвътре не се вижда светлина, това ще значи, че още не са приключили с водолазните работи. Изчакаме ги да свършат и влизаме. Ще видим светлината като отварят вратата, за да пропуснат лодката с водолазите и да натоварят плячката от четирите други потънали кораба. Докато товарят, вратите ще бъдат затворени, разбира се. Но с „Файъркрест“ ще успеем да минем през

тях. Не ми се видяха чак толкова здрави. Най-важното е да ги изненадаме. Да ги пипнем по бели гащи. В такова затворено пространство автоматът е смъртоносно нещо.

– Ще те убият! – Тя стана, премести се на леглото, очите ѝ блестяха от уплаха. – Моля те, Филип! Недей! Ще те убият, казвам ти. Умолявам те, не го прави! – Май беше съвсем сигурна, че ще ме убият.

– Трябва, Шарлот. Няма друг начин.

– Моля те! – Кафявите очи бяха пълни с непролети сълзи. Направо не можех да повярвам. – Моля те, Филип. Заради мен.

– Не. – Една сълза падна в ъгъла на устата ми. Имаше вкус на морска вода. – Всичко друго, но не и това.

Тя бавно се изправи и отпусна ръце, а по скулите и се стичаха сълзи. Погледна ме и глухо каза:

– Това е най-лудият план, който съм чувала в живота си. После се обърна и излезе от стаята, като не забрави да загаси лампата.

Лежах и се вирах в мрака. В думите ѝ имаше смисъл. Мислех си, че това наистина беше най-лудият план, за който бях чувал в живота си. Радвах се, че няма да ми се наложи да го изпълзувам.

Десета глава

Четвъртък по обяд – петък призори

– Оставете ме да спя – казах, без да отварям очи. – Умрял съм.

– Хайде, ставай. – Някаква ръка, подобна на багер, ме разтърси за втори път. – Ставай!

– Господи! – отворих едно око аз. – Колко е часът?

– Малко след обяд. Не можех да те оставя да спиш повече.

– Обяд?! Нали казах да ме събудят в пет. Знаеш ли...

– Ела да видиш.

Той тръгна към прозореца, аз спуснах неустойчивите си крака от леглото и го последвах. Все едно, че някой ме беше оперирал и беше извадил всичките им кости. Чувствавах се ужасно. Хъчинсън кимна към прозореца:

– Какво ще кажеш?

Взрях се в матовосивия свят навън и казах спрехаво:

– Какво искаш да видя в тази проклета мъгла?

– Мъглата.

– Нали я виждам – отвърнах глупаво. – Мъгла.

– Прогнозата за времето в два часа сутринта – каза Хъчинсън с вид на човек, полагащ усилия да бъде търпелив. – Казаха, че мъглата щяла да се вдигне в ранните утринни часове. Само че не се вдигна.

Но пък мъглата в мозъка ми започна да се вдига. Изругах и посегнах към най-сухия от костюмите си. Беше влажен и лепкав, но съзнание-то ми бе заето с други неща. „Нантвил“ беше потопен в понеделник през нощта, но те едва ли бяха успели да извадят нещо от него, било същата нощ, било във вторник през нощта, защото времето тогава беше достатъчно лошо дори и в закрития залив на Торбей, а какво оставаше за Бюл нан Уам. Само че сигурно бяха почнали от снощи, защото в Дъб Сгир лодката за водолазите я нямаше, а според собствениците на „Нантвил“ хранилището на кораба не било от най-модерните и с подходящо оборудване отварянето му не би отнело повече от няколко часа. А Лаворски и приятелите му без съмнение притежаваха нужното оборудване. Но пък бях сигурен, че през остатъка от нощта дори и да бяха работили непрекъснато с по трима души под водата, пак не биха могли да извадят осемнайсетте тона златни кюлчета от трюма. Все пак, преди чичо Артър да ме вземе при себе си, бях работил на спасителен кораб и разбирах от

подобни неща. Щеше да им е необходима още една нощ, защото не смеа да работят през деня. Но сега в тази мъгла като нищо можеше да работят и през деня. Все едно че някой им подаряваше още една нощ.

– Събуди чичо Артър и му кажи, че тръгваме.

– Той също ще иска да дойде.

– Ще трябва да остане. Много добре му е известно, че трябва да остане. Бюл нан Уам, само това му кажи.

– Значи не Дъб Сгир? Не отиваме там, така ли?

– Чудесно знаеш, че не можем да отидем преди полунощ.

– Забравил бях – бавно отвърна Хъчинсън. – Не можем да отидем преди полунощ.

За разлика от друг път, сега Бюл нан Уам не потвърждаваше страховитата си репутация. Беше времето между прилива и отлива и имаше не много силно югозападно вълнение. Минахме през Балара към крайната северна точка на източния бряг на Дъб Сгир и после свърнахме на юг като се движехме едва-едва в мъглата. Бяхме включили подводния байпасен изпускателен колектор и бумтенето на дизела почти не се чуваше, дори и в кабината на шурвала, макар че вратите бяха отворени. Имахме си причини да ги държим отворени.

Вече бяхме прекосили почти половината от учудващо тихия участък до Бюл нан Уам, който бяхме забелязали с Уилямс от хеликоптера. Според мен Хъчинсън за пръв път малко се притесняваше. Досега изобщо не бе поглеждал през прозореца, а управляваше яхтата само по карта и ехолот.

– Сигурен ли си, че става въпрос за този шлейф на четирийсет метра дълбочина, Калвърт?

– Трябва да е той. Виж как върви дъното. Отначало е равно, но дълбочината е двајсетина метра и при отлив мачтите на потъналия кораб може да се показват над водата. После до четирийсет метра е нещо като скала и изведнъж хлътва рязко до сто метра дълбочина, което е достатъчно за потопяването на кораб. Само че за такива дълбочини е необходимо специално водолазно оборудване.

– Да, но шлейфът е доста тесен – изсумтя той. – Не повече от двеста метра. Как могат да бъдат сигурни, че потопеният кораб ще легне на дъното точно където трябва?

– Могат. Затова го правят по времето между прилива и отлива.

Хъчинсън остави двигателя на празни обороти и излезе. Носехме се безшумно през матовата пустош. Пред носа на яхтата не се виждаше нищо. Приглушеният шум на дизела само усилваше усещането за

призрачна тишина. Огромното тяло на Хъчинсън отново се напъха в кабината.

– Боя се, че си прав. Чувам двигател.

Заслушах се и го чух и аз – боботенето нямаше как да се сбърка. Въздушен компресор.

– Какво искаш да кажеш с това „боя се“? – попитах.

– Много добре знаеш. – Той подаде малко газ, зави наляво и насочи „Файъркрест“ към по-дълбоки води. – Притеснявам се, че ще се спуснеш под водата.

– Да не мислиш, че ми е много приятно? И на мен не ми се ходи, но се налага. Иначе онези ще си свършат работата, ще натоварят в Дъб Сгир и после върви ги търси.

– Вземи половината от нашия дял, Калвърт. И без това ние нищо не правим.

– В момента би ми стигнала и чаша бира в хотел „Кълъмба“ в Торбей. А от тебе се иска да държиш яхтата точно където трябва да бъде. На връщане от „Нантвил“ хич няма да ми е приятно, ако се наложи да те търся из целия Атлантически океан.

Той ме изгледа и не каза нищо, но целият му вид говореше, че се съмнява дали изобщо ще се върна. Направихме кръг южно от водолазната лодка – чувахме компресора през цялото време – и после свърнахме на запад и се насочихме към тях. След малко Хъчинсън каза:

– На около двеста метра сме.

– Горедолу. Трудно е да се каже в мъглата.

– Координати север-североизток 22. Спусни котвата.

Спуснах я. Но не онази с веригата, а една друга, по-малка, с около сто метра въже, което безшумно изчезна във водата. Върнах се в кабината и нагласих кислородните бутилки.

– Значи гледай да не забравиш – каза Хъчинсън. – Като изплуваш се остави на течението и то ще те докара право тук. Ще оставя двигателя да работи, за да го чуваш за ориентир. Дано мъглата не се вдигне. Защото тогава ще трябва да плуваш към Дъб Сгир.

– Доста неприятно. А ти какво ще правиш, ако мъглата се вдигне?

– Прерязвам въжето на котвата и изчезвам.

– Ами ако тръгнат след тебе?

– И да оставят двама-трима мъртви водолази в трюма на „Нантвил“, така ли?

– По дяволите – отвърнах нервно. – Не ми говори за мъртви водолази в трюма на „Нантвил“.

* * *

На борда на „Нантвил“ имаше трима водолази, и то не мъртви, а потънали в работа.

Дотам се добрах лесно. Плувах на повърхността и се ориентирах по шума на компресора. Гмурнах се едва когато съвсем ги приближих. Напипах разни кабели, въздухопроводи и най-сетне това, което ми трябваше – дебело телено въже.

Започнах да се спускам по него, докато не видях светлина. Отклоних се встрани и едва тогава се спуснах на палубата на „Нантвил“. Тръгнах внимателно към светлината.

Двама от тях стояха до един отворен люк. Както и очаквах, бяха с тежководолазни костюми и шлемове с маркучи за въздух и кабели за връзка с повърхността. Дълбочината беше твърде голяма за леководолазни костюми като моя, а така можеха да изкарат поне час и половина, макар че при изплуването щеше да им се наложи да спират за декомпресия в продължение на най-малко трийсет до четирийсет минути. Сърцето ми биеше силно и ми се щеше да се махна веднага, но си рекох, че това е от дълбочината, а не от страх.

Теленото въже, по което се спуснах, завършваше с метален пръстен, за който бяха закачени краищата на четири вериги от четирите ъгъла на голям метален кош. Двамата водолази пълнеха този кош с метални сандъци, които изваждаха от трюма на кораба със скорост горе-долу един сандък на две минути. Във всеки сандък имаше по петнайсет килограма златни кюлчета. Цяло съкровище. На борда на „Нантвил“ имаше сто и шейсет такива съкровища.

Опитах се да пресметна за колко време ще го разтоварят. Кошът събираше осем сандъка. Шестнайсет минути. Още десет минути, докато го издърпат на лодката, разтоварят и спуснат обратно. Значи около двајсет сандъка за един час. За час и половина – трийсет. Но след час и половина водолазите трябваше да се сменят. Четирийсет минути до повърхността, включително двата престоя за декомпресия, да речем от дванайсет и двајсет и четири минути, и още двајсет минути за сваляне на костюмите и спускане на смяната. Най-малко един час. Значи на практика се разтоварват по трийсет сандъка за всеки два часа и половина, или по дванайсет на час. Въпросът беше колко сандъка оставаха в хранилището на „Нантвил“.

Трябваше да разбера, и то веднага. На „Файъркрест“ използвах само две кислородни бутилки и от стоте им атмосферери налягане не беше

останало много. Теленото вече потръпна, кошът тръгна нагоре. От него висеше друго въже, с което водолазите го направляваха, за да не се заплете в мачтите. Внимателно се извъртях и през един открянат люк влязох във вътрешността на кораба.

Докоснах някакви кабели и въздухопровод и бързо си дръпнах ръцете. Долу вдясно мърдаше друга светлина. Идваше от шлема на още един водолаз, който се намираще в хранилището на кораба.

Бяха изнолзували резач за подводно рязане, за да го отворят. На едната стена зееше правоъгълен отвор горе-долу метър на два.

Приближих се до отвора и надърнах вътре. Там имаше втора лампа. Видях подредените покрай стените сандъци със злато. От всичките сто и шейсет сандъка бяха останали около шейсет.

Нещо леко ми докосна ръката. Водолазът дърпаше някакво найлоново въже и искаше да го върже за дръжката на един сандък. Бързо издърпах ръката си встрани.

Той беше с гръб към мен и продължаваше да се опитва да завърже въжето. Най-после успя, изправи се и извади нож. Зачудих се за какво ли му беше.

Много скоро разбрах. Ножът беше за мене. Вероятно ме беше забелязал, докато връзваше сандъка, или беше усетил подръпването на въжето, когато то се закачи в ръката ми. Не бих казал, че се втурна към мен, защото тежководолазният костюм спъваше движенията му и ги правеше като на забавен кадър.

Но все пак се движеше доста бързо за уморения ми мозък. Вече беше на около метър от мен, а аз продължавах да стоя като торба цимент. Ножът не беше кой знае колко дълъг, но той го държеше с палец върху острието – така както правят най-големите злодеи, замислящи убийство. Виждах лицето му съвсем ясно. Един господ знаеше за какво му беше ножът. Нямаше нужда от нож, за да се справи с мен, дори и с двама като мен.

Защото това беше Куин.

Гледах го като парализиран. Гледах го, за да видя дали няма да натисне с брада бутона за връзка с повърхността. Само че той не го направи. Куин нямаше нужда от помощ, и сам щеше да се справи. Вместо това устните му се разтегнаха в усмивка от предвкушаната наслада. Едва ли виждаше лицето ми през маската, но не се съмнявах, че добре знаеше кой стои пред него. Изражението му беше като на човек, изпаднал в религиозен екстаз. Той приклепна, наведе се напред и изнесе назад дясната си ръка с ножа.

Трансът ми премина. С левия крак се отблъснах назад от отвора на хранилището, видях маркуча за въздух на Куин, който се люлееше над главата ми, сграбчих го и го дръпнах с всичка сила, за да наруша равновесието му. В същия миг остра пареща болка премина от долната част на ребрата до дясното ми рамо. Дясната ми ръка рязко отскочи и аз паднах на пода на трюма. Куин изведнъж изчезна, не защото бях замаян, а защото го закри облак въздушни мехурчета. Въздухопроводите за тежководолази са доста здрави, но са безпомощни пред остри като бръснач ножове в ръцете на силни мъже. Без да иска, Куин беше прерязал собствения си въздухопровод.

Сега вече нищо не можеше да го спаси. При това голямо налягане костюмът му сигурно вече се пълнеше с вода и го притискаше към дъното. Без да мисля, пристъпих напред и омотах краката му с остатъците от висящия тръбопровод, така че ако го откриеха, да си помислят, че се е заплел, опитал се е да се освободи и по погрешка е срязал маркуча. Не чувствавах никакви угризения – този човек беше психопат, убиващ за удоволствие, пък и трябваше да мисля за живите. За онези там долу, в избите на Дъб Сгир, които също можеха да умрат. Оставих го да се мятая в агония и се притаих в горната част на трюма.

Двамата от палубата се спуснаха надолу и щом ме отминаха, се промъкнах през люка, открих теленото въже и тръгнах нагоре. Бях прекарал долу по-малко от десет минути, така че когато дълбокомерът ми показва дълбочина четири метра, спрях за триминутна декомпресия. Куин сигурно вече бе труп.

* * *

Направих точно както Хъчинсън ме бе посъветвал и се оставих на течението до „Файъркрест“. Сега вече нямаше защо да бързам. Открих яхтата без особени трудности и Хъчинсън ми помогна да се измъкна от водата.

– Не можеш да си представиш как се радвам да те видя отново, братко – каза той. – Насмалко да пукна от притеснение. Как мина?

– Добре. Дори имаме време. Още пет-шест часа.

– Отивам да вдигна котвата.

След три минути потеглихме, а малко по-късно вече се намирахме почти в средата на Бюл нан Уам с курс север-североизток срещу започващия прилив. Седях в осветения салон и се опитвах да поставя парче марля върху разреза, който започваше от най-долното ребро и стигаше до дясното ми рамо, когато чух, че Хъчинсън превключи на автопилот.

След малко влезе при мен. Не можех да видя лицето му зад буйната брада, но той изведнъж спря като закован и тихо попита:

– Какво се е случило, Калвърт?

– Куин. Срегнах го в хранилището на „Нантвил“.

Той се приближи и мълчаливо ми помогна да поставя марлята. Едва след това добави:

– Значи Куин е мъртъв. – Дори не беше въпрос.

– Куин е мъртъв. Сам си преряза маркуча за въздух.

Разказах му какво се е случило и той не каза нищо. През целия път до Крейгмор почти не се обади. Знаех, че не ми вярва. Никога нямаше да повярва.

Нито пък чичо Артър. И той не повярва. Но реакцията му беше съвсем различна – той светна от удоволствие. Чичо Артър, макар и благ на вид, беше абсолютно безжалостен. В този случай той дори си приписа половината от заслугите за елиминирането на Куин.

– Преди по-малко от двайсет и четири часа – обяви той, докато си пиехме чая, – наредих на Калвърт да издири и унищожи този човек, независимо от използваните средства. Признавам, не допусках, че това ще стане по такъв начин. Чиста работа, момчето ми. Много чиста.

Само Шарлот Скурас ми повярва. Не зная защо. Стоях и гледах да не пъшкам, за да не развалям представата и за смелите държавни агенти, а тя ми свали превръзката и с ловки движения постави нова. През това време и разказах какво се е случило и видях, че ми повярва, без да ме пита нищо. Благодарих и – за превръзката и вярата, а тя се усмихна.

Шест часа по-късно – двайсет минути преди единайсет вечерта, когато трябваше да тръгваме с „Файъркрест“ – тя вече не се усмихваше. Гледаше ме като жена, която знае, че нейната няма да я бъде и не можех да кажа, че погледът ѝ беше особено обичлив.

– Съжалявам, Шарлот – казах. Наистина съжалявам, но няма да стане. Няма да те вземем и това е. – Тя беше облечена в тъмния три четвърти панталони и тъмна блуза, като човек, който твърдо е решил да ни придружава на тази среднощна екскурзия. – Не отиваме на пикник. Не помниш ли какво каза тази сутрин? Че ще има стрелба. Да не мислиш, че искам да те видя убита?

– Ще стоя вътре – молеше се тя. – Няма да се показвам изобщо. Моля те, Филип, нека дойда.

– Не.

– Нали каза, че си готов да направиш всичко за мен?

– Не изопачавай думите ми. Исках да кажа всичко, за да ти

помогна. А не да ти навредя. Точно на теб не бих искал да се случи нищо лошо.

– Точно на мен? Толкова ли много ме цениш?

Аз кимнах.

– Толкова ли много знача за теб?

Кимнах пак. Тя ме гледа дълго с широко отворени очи, без да казва нищо. Само устните и беззвучно мърдаха. После пристъпи, обви ръце около врата ми и се опита да го строши. Или поне така ми се стори, тъй като той още ме болеше от първата ми среща с мъртвия Куин. А всъщност тя се беше вкопчила в мене като в човек, когото няма да види вече никога. Какво ли, ако имаше ясновидска дарба и виждаше как мътните води на Дъб Сгир носят тялото на стария Калвърт? Представих си гледката и тя никак не ми се понрави. Вече започвах да се задушавам – но тя ме пусна и почти ме избута от стаята. После се прибра и заключи вратата отвътре.

– Приятелите ни са се прибрали – рече Тим Хъчинсън.

Бяхме заобиколили Дъб Сгир откъм южната му част, покрай бреговете на Лох Хурон, и сега бяхме спрели двигателя и течението ни носеше на североизток покрай малкото изкуствено заливче на Дъб Сгир.

– Прав беше, Калвърт – продължи той. – Наистина се готвят за бягство.

– Калвърт обикновено е прав – обади се чичо Артър сякаш казваше: „Нали аз съм го обучавал“. – А сега какво, момчето ми?

Мъглата беше поизтъняла и вече можеше да се вижда на стотина метра. Погледнах към Т-образната ивица светлина в пролуката между вратите и казах:

– Сега е моментът – и се обърнах към Хъчинсън: – Широчината на яхтата е почти пет, метра, а онзи вход е не повече от шест. Мислиш ли, че ще можеш да я вкараш вътре при този силен прилив, така че да изкъртиш вратите, без да се ударим в скалите?

– Има само един начин да разберем – отвърна той. Натисна стартера и топлият двигател запали мигновено. Без да увеличава оборотите, той зави на юг и измина около триста и петдесет метра, после свърна на запад за същото разстояние, а след това на север. Едва тогава подаде газ и запали пура! Готвеше се за действие. На светлината на кибритената клечка мургавото му лице изглеждаше спокойно и замислено.

Цяла минута не се виждаше нищо освен тъмнина и валма мъгла, пробягващи покрай носа на яхтата. Хъчинсън се движеше в посока север-северозапад, за да компенсира въздействието на прилива.

Изведнъж право пред нас изскочи същата Т-образна ивица светлина. Взех автомата, отворих и закрепих отворена лявата врата на кабината и се подпрях на прага с оръжието в ръка. Чичо Артър беше заел същата позиция откъм десния борд. Трябваше да бъдем максимално устойчиви, защото „Файъркрест“ щеше да спре внезапно.

На четирийсет метра от вратата Хъчинсън отне газта и зави леко наляво. Яркото „Т“ се измести надясно, но попадна точно на една права с курса на яхтата и с едно тъмно петно вода, което рязко контрастираше с пенещите се вълни на прилива, разбиващи се в близките скали. След двайсетина метра Хъчинсън отново даде газ. Понесохме се право към скалите. Хъчинсън рязко свърна вдясно, течението ни пое и ние се вмъкнахме в залива, без дори да одраскаме скъпоценната яхта на чичо Артър. Хъчинсън веднага мина на празни обороти. За момент се запитах дали, ако практикувам цял живот, бих могъл да осъществя същата маневра. Едва ли.

Вече бях обяснил на Хъчинсън, че кнехтовете са от дясната страна, където сигурно щеше да бъде и водолазната лодка. Той изви яхтата и я насочи към ивицата светлина с кърмата напред, като натисна газта докрай. Нямаше смисъл да се забием с носа право в отсрещната стена.

Нахлуването ни не беше особено зрелищно. Вратите, вместо да се отворят с трясък по средата, се откачиха от пантите и ние ги понесохме на кърмата си с оглушителен грохот. Това намали скоростта ни с един възел. Алуминиевата фокмачта, заедно с телескопичната антена на чичо Артър, почти се изтръгна от гнездото си, преди да се счупи с неприятен звук малко над кабината на шурвала. Това намали скоростта ни с още един възел. Най-сетне, сред пукота на трошачо се дърво от обшивката, и най-вече от вратите, сред пронизителното скърцане на страничните предпазните гуми отстрани на яхтата, спряхме здраво заклещени между левия борд на водолазната лодка и кея на хангара. Сърцето на чичо Артър сигурно се късаше от мъка за обшивката. Хъчинсън даде леко напред, за да ни задържи на едно място, и запали прожектора. Пещерата беше достатъчно добре осветена, но целта ни беше да заслепим онези на кея. Излязох на палубата с автомат в ръце.

Както пишат в пътеписите, около нас кипеше бурна дейност. Поточно, кипяла беше бурна дейност преди да нахълтаме, защото сега всички бяха замръзнали неподвижно като парализирани. От трюма на водолазната лодка, която си беше обикновена рибарска моторница, не по-голяма от „Шармен“, ни гледаха три лица. На палубата имаше още двама души, които тъкмо пренасяха един сандък към трюма. Други

двама стояха прави и се гласяха да поемат висящия от стрелата на крана сандък. Всъщност този сандък беше единственото нещо, което се движеше в момента. Човекът на лебедката невероятно приличаше на Томас, фалшивия митничар, и в този миг наподобяваше залята от Везувий фигура, вкаменила се за вечни времена след заставането на лавата. На другия край на пещерата имаше още двама души, надвесени над водата – мъчеха се да издърпат с въже някакъв много голям сандък, а отдолу им помагаша двама тежководолази. Тези хора знаеха само един начин за криене на плячката! Вляво стоеше капитан Имри, който явно ръководеше операцията, а до него бяха и шефовете му, Лаворски и Долман. Това беше големият ден, върхът на мечтите им и те искаха да му се насладят напълно.

Имри, Лаворски и Долман бяха хората, които ми трябваша. Пристъпих напред с насочен към тях автомат, така че да виждат дулото му.

– Приближете се – казах аз. – Да, вие тримата. Капитан Имри, кажете на хората си, че ако някой от тях мръдне, ще убия вас. И тримата. Вече съм убил четирима, но ми се вижда малко. По новите закони ще ви дадат едва петнайсет години. А за убийци като вас това не е достатъчно. Така че предпочитам да ви убия тук и да сложа точка. Вярвате ли ми, капитан Имри?

– Вярвам ви. – Гърленият глас беше нисък и мрачен. – Убийте Куин този следобед.

– Заслужаваше го.

– А би трябвало той да ви убие онази нощ на „Нантвил“ – каза Имри. – Тогава не би се стигнало дотук.

– Качвайте се на яхтата ни един по един – наредих аз. – Вие пръв, капитан Имри. Вие сте най-опасен. След вас Лаворски, а после...

– Не мърдайте. Замръзнете. – Гласът зад мен беше без никаква интонация, но притиснатият в гърба ми пистолет говореше повече от всякакви думи. – Така. Направете крачка напред и махнете дясната си ръка от автомата.

Направих крачката и отдръпнах ръката си. Сега вече държах автомата само с лявата си ръка, и то за цевта.

– Оставете автомата на палубата.

Явно нямаше да мога да го използвам като тояга, така че го оставих на палубата. И преди ме бяха хващали по този начин. Затова реших да покажа, че съм истински професионалист, вдигнах високо ръце и бавно се извърнах.

– Шарлот Скурас! – казах аз. И в това отношение знаех добре какво

да правя и как да изиграя сценката с нужния небрежно-отчаян тон на заловен агент. – Не предполагам, че ще те срещна тук. Благодаря ти, скъпа. – Тя все още носеше тъмните три-четвърти панталони и познатата блуза, само дето вече не бяха толкова нови. Бяха вирвода. Лицето и беше мъртвешки бяло, без никакво изражение. Кафявите очи изглеждаха безжизнени. – И как, за бога, успя да се добереш дотук?

– Измъкнах се през прозореца на стаята и доплувах до яхтата. После се скрих в кабината на кърмата.

– Нима? Защо не се преоблечеш?

Тя не ми отговори и се обърна към Хъчинсън:

– Загаси този прожектор.

– Прави каквото ти казва дамата – посъветвах го аз. Той се подчини, светлината загасна и сега онези на брега ни виждаха чудесно. Капитан Имри каза:

– Хвърлете оръжието, адмирале.

– Правете каквото казва господинът – обадих се аз.

Чичо Артър хвърли оръжието. Капитан Имри и Лаворски тръгнаха към нас с уверена походка. Увереността им се дължеше на факта, че в ръцете на тримата мъже от трюма на лодката, на онзи на лебедката и на още двама, които се излязоха иззад кабината на моторницата. Изневиделица се бяха появили пистолети. Погледнах към въоръжената група и бавно казах:

– Очаквали сте ни.

– Естествено, че ви очаквахме – жизнерадостно отвърна Лаворски.
– Скъпата ни Шарлот ни уведоми за точния час на пристигането ви. Как можахте да не се досетите за това, Калвърт?

– Откъде знаете името ми?

– От Шарлот, умнико. Имам чувството, че доста сме ви надценявали, приятелю.

– Значи мисис Скурас е била внедрена сред нас – въздъхнах аз.

– Примамка – каза весело Лаворски. Добродушието му обаче никак не ме заблуждаваше. Знаех, че би ме разпънал на кръст и би наблюдавал мъките ми със същата любезна усмивка. – А вие налапахте всичко кука, плувка и влакно. Примамката ни носеше със себе си миниатюрен предавател и имаше скрит пистолет. Още отпреди знаехме за предавателя ви, маскиран в десния двигател. – Той пак се засмя и то така, че реших, че го обземат конвулсии. – Знаехме всеки ваш ход, откакто напуснахте Торбей. Как ви се струва това, мистър таен агент Калвърт?

– Не ми харесва. Какво ще правите с нас?

– Не се правете на дете. Какво сме щели да правим с тях! Боя се, че много добре знаете какво ще правим. Как открихте това място?

– С палачи не разговарям.

– Отначало мисля да простреляме крака на адмирала – каза лъчеварно Лаворски. – После ръката, после бедрото и...

– Добре. На борда на „Нантвил“ имамхе радиопредавател.

– Това го знаем. Но как разбрахте за Дъб Сгир?

– По лодката на студентската експедиция. Тя беше закотвена на доста голямо разстояние от каквито и да било скали. А въпреки това имаше голяма пробойна. Нямахте откъде да получи тази пробойна. Дупката е била направена изкуствено. Просто лодката им е била прекалено близо до вас. Студентите са могли лесно да ви забележат, особено вашата водолазна лодка.

Лаворски погледна Имри, а той кимна:

– Бях предупредил, че той ще забележи пробойната. Има ли още нещо, Калвърт?

– Доналд Макекърн от Илън Оран. Трябвало е да задържите него, а не жена му. После Сюзан Кърксайд – не е трябвало да й позволявате да се движи из района. Къде сте виждали младо двайсет и една годишно момиче с огромни сенки под очите? Момичетата на тази възраст не се притесняват от нищо. Освен това е трябвало да заличите белега от опашката на самолета на сина на лорд Кърксайд на ръба на скалата. Видях го от хеликоптера.

– Това ли е всичко? – запита Лаворски. Кимнах. Той отново погледна към капитан Имри.

– Вярвам му – каза Имри. – От нашите никой не е проговорил. Сега го знаем. Първо Калвърт ли, мистър Лаворски?

Доста делово пипаха тези типове. Бързо се обадох:

– Имам два въпроса. Аз съм професионалист и трябва да знам. Моля ви ми отговорите. Предполагам, че ме разбирате.

– Имате две минути – усмихна се Лаворски. – Побързайте, че ни чаква работа.

– Къде е сър Антъни Скурас? Трябваше да е тук.

– Тук е. В момента е в замък с лорд Кърксайд и лорд Чарнли. „Шангрила“ е закотвена от другата страна на острова.

– Вярно ли е, че целият план е замислен от вас и Долман? И че вие сте подкупили Чарнли, за да ви предава тайни сведения от застрахователното дружество? Вярно ли е, че Долман е избрал капитан Имри и му е наредил да си намери главорезите и че вие сте отговорен за

отвлечените и потопени кораби, от които после сте изваждали товара? И за смъртта на нашите хора.

– Няма смисъл да се отрича очевидното – гръмогласно се засмя Лаворски. – Добре се справихме, а, Джон?

– Много добре, наистина – отвърна хладно Долман. – Хайде, че губим време.

Обърнах се към Шарлот Скурас, която все още държеше пистолета насочен към мен, и казах:

– Разбирам, че трябва да бъда убит. И понеже смятам, че ти си виновна за това, най-добре е ти да свършиш и тази работа. – Пресегнах се хванах ръката ѝ с пистолета и я притиснах към гърдите си. – Ще те моля да го направиш бързо.

Настъпи тишина, която се нарушаваше само от тихото боботене на двигателя на „Файъркрест“. Макар и обърнат с гръб, знаех, че всички очи са насочени в нас. Точно това исках – всички очи да гледат в нас. Чичо Артър направи крачка към мен и изсъска с тревога в гласа:

– Да не си полудял, Калвърт? Ще те убие като нищо. Не виждаш ли, че е техен човек?

В кафявите очи светеше ужас. Това бяха очите на човек, който вижда, че настъпва краят на света му. Пръстът ѝ се махна от спусъка, ръката бавно се отвори и пистолетът падна на палубата с трясък, който изкънтя в цялата пещера и сигурно можеше да се чуе и в излизащите от нея тунели. Хванах лявата ѝ ръка и казах:

– Изглежда, че мисис Скурас няма да може да се справи. Боя се, че ще трябва да намерите някой друг, който...

Шарлот извика от болка, тъй като краката и се удариха в прага на вратата, а може би и аз я издърпах и блъснах твърде силно в кабината, но нямах друг избор и не желяех да рискувам. Вътре Хъчинсън я пое преди да падне и бързо приклепна заедно с нея. Аз я последвах и плонжих през вратата като играч на ръгби от националния отбор, но въпреки цялата ми пъргавина чичо Артър ме превари. Невероятно чувство за самосъхранение! Докато падах, успях да сграбча мегафона, който предварително беше оставен на удобно място.

– Никой да не стреля! – Механично увеличеният глас кълтеше във всяко кътче на пещерата и сякаш се отразяваше от каменните лица на мъжете на брега. – Само един изстрел и всички ще умрете. Зад вас има картеница, която ви е взела на мушка. Просто се обърнете, но бавно, много бавно, и ще се уверите.

Леко се надигнах, хвърлих предпазлив поглед през прозореца на

кабината и се изправих. Излязох и взех автомата.

Това обаче беше съвсем ненужно, като много други неща, които бях вършил. Ако имаше нещо, от което пещерата страдаше в момента, то беше излишъкът от автомати. Виждах дванайсет на брой в дванайсет от най-здравите ръце, които някога бяха попадали пред очите ми. Дванайсетте мъже стояха в полукръг покрай свода на пещерата. Едри, неподвижни и решителни мъже, в облекло със защитен цвят, плетени вълнени шапки и ботуши. Ръцете и лицата им бяха почернени. Очите им проблясваха като на участници в естрадна трупа, маскирани като негри, само че това беше единственият естраден елемент в ситуацията.

– Спуснете ръце до тялото си и пуснете оръжието. – Заповедта дойде от една фигура в средата на групата, фигура по нищо неразличима от останалите. – Внимателно. Много внимателно. Бавно пуснете оръжието. Хората ми са професионални командоси. Стрелят само по подозрение и не раняват, а убиват.

Повярвах му. И аз му повярвах. Всички пуснаха оръжията и се изправиха, без да мърдат.

– Поставете ръце на тила си.

Те направиха каквото им бе наредено. Само Лаворски не помръдна. Вече не се усмихваше. Хич не му беше до смях.

Мъжете наистина бяха професионалисти. Никой не каза нищо. Просто най-близкият до Лаворски командос безшумно пристъпи към него както си беше с висящ на гърдите автомат. Стори ми се, че прикладът не помръдна на повече от десет сантиметра. Когато Лаворски успя да се изправи, долната част на лицето му беше плувнала в кръв и му липсваха няколко зъба. Сега вече вдигна ръце на тила си.

– Мистър Калвърт? – запита офицерът.

– Аз съм – отвърнах.

– Капитан Роли, сър. Командоси от Кралската морска пехота.

– Как е замъкът, капитане?

– В наши ръце.

– Ами „Шангила“?

– В наши ръце.

– Затворниците?

– Изпратил съм двама души, сър.

Обърнах се към Имри:

– Колко души е охраната?

Той се изплю и не отговори. Командосът, който се беше занимал с Лаворски, направи крачка към него с вдигнат автомат. Имри бързо каза:

– Двама.

– Стигат ли само двамата, които си изпратил, капитане? – попитах аз.

– Надявам се, че охраната им няма да е толкова глупава, та да оказва съпротива, сър.

Още не беше свършил и откъм каменните стълби долетяха звуци от автоматична стрелба.

– Вече нямат шанс да поумнеят. Той се обърна към един от командосите, който носеше на рамо брезентовата торба: – Робинсън. Качи се горе и отвори вратата към избите. Сержант Евънс, подредете ги до стената в две редици. Едните прави, другите седнали.

Сержант Евънс го направи за секунди. Сега вече нямаше опасност от кръстосай огън, ние слязохме от яхтата и аз представих чичо Артър с всичките му звания и титли на капитан Роли. Капитан Роли му отдаде чест по всички правила на играта, а чичо Артър пое нещата в свои ръце.

– Великолепно проведено, моето момче – каза той на Роли. – Великолепно. В новогодишния списък за наградите ще има нещо и за теб. Аха, виждам някакви приятели да идват насам.

Не че всички, които слизаха по стълбите, бяха приятели. Четиримата оклюмали здравеняци, които виждах за пръв път, несъмнено бяха от хората на Имри. Следваха ги сър Антъни Скурас и лорд Чарнли. Зад тях вървяха четирима командоси със същите стабилни ръце, с каквито, изглежда, се отличаваха хората на Роли. След това се появи лорд Кърксайд заедно с дъщеря си. Беше невъзможно да се каже какви мисли минаваха през главите на начернените командоси, но по лицата на останалите осем души се четеше едно и също изумление.

– Скъпи Кърксайд! Скъпи приятелю! – Чичо Артър се спусна напред и разтърси ръката му – бях забравил, че се познавах. – Радвам се да те видя жив и здрав. Истински се радвам. Всичко свърши вече.

– Какво става, за бога? – запита лорд Кърксайд. – Пипнахте ги, така ли? А къде е момчето ми? Къде е Ролинсън? Какво...

Откъм стълбите долетя приглушен звук от експлозия. Чичо Артър погледна Роли, който кимна:

– Пластичен експлозив, сър.

– Великолепно, великолепно – Чичо Артър светеше от удоволствие. – Ще ги видиш всеки момент, Кърксайд.

Той се запъти към стената, където стоеше старият Скурас с ръце на тила, протегна се и му спусна ръцете, а после дълго разтърсва десницата му, сякаш се опитваше да я изтръгне.

– Не ти е тук-мястото, Тони, приятелю. – Това беше един от великите моменти в живота на чичо Артър. И той го отведе при лорд Кърксайд. – Било е ужасен кошмар. Ужасен кошмар, приятелю. Но сега всичко приключи.

– Защо го направи? – глухо изрече Скурас. – Защо, за бога? Знаеш ли изобщо какво направи?

– За мисис Скурас ли говориш? За истинската мисис Скурас? – Във всеки от нас живее актьор, но най-вече в чичо Артър. Той дръпна назад ръкава си и внимателно погледна ръчния си часовник. – Тя кацна в Лондон от Ница преди малко повече от три часа. Вероятно вече е в клиниката.

– Какво значи това, за бога? Чуваш ли се какво говориш? Жена ми...

– Жена ти е в Лондон. Дамата тук е Шарлот Майнър и винаги е носела това име. – Погледнах Шарлот. Пълно недоумение последвано от проблисъци на надежда. – Преди известно време, следвайки плана си, приятелите ти Лаворски и Долман отвличат жена ти, за да те принудят да им съдействуваш и да им предоставиш средствата си. Според мен, Тони, на тях не им е харесвало това, че ти си милионер, а те – само директори. Всичко са били измислили, дори са имали нахалството да твърдят, че ще влагат постъпленията в империята ти. Но жена ти успява някак си да избяга и те хващат братовчедка й Шарлот, която е и най-добрата й приятелка, и към която жена ти е силно привързана, и заплашват, че ще я убият, ако не получат обратно мисис Скурас. Мисис Скурас веднага се предава. Това ги подсеца, че могат да имат два дамклеви меча над главата ти, вместо един, и те решават да задържат Шарлот заедно с жена ти. Така можели да бъдат сигурни, че ще правиш точно каквото се иска от тебе. А за да ви контролират по-лесно, а и за да придадат по-голяма достоверност на историята за смъртта на жена ти, измислят версията, че вие двамата сте били тайно женени.

Чичо Артър беше деликатен човек. Изобщо не спомена, че мозъчните увреждания, получени от мисис Скурас при автомобилна катастрофа две години преди мнимата й смърт, постепенно се бяха влошили до такава степен, че тя едва ли някога щеше да напусне болницата.

– Как успя да се досетиш за всичко? – запита лорд Кърксайд.

– Не съм се досетил. Трябва да отдам дължимото на сътрудниците си – щедро отвърна чичо Артър. – В полунощ във вторник Хънслет се свърза с мен по радиото. Предаде ми списък от имена на хора, за които Калвърт искал спешни и изчерпателни сведения. Този разговор е бил

подслушан от „Шангрила“, но те не са знаели за какво говори Хънслет, защото при радиовръзките ни всички лични имена са кодирани. По-късно Калвърт ме осведоми, че когато е видял сър Антъни във вторник вечерта, му е направило впечатление, че той преиграва. Според него преигравал, но само донякъде. Сторило му се, че сър Антъни е потресен от мисълта за смъртта на жена си и е много отчаян. Смятал, че истинската мисис Скурас не била мъртва, защото не можел да си представи как човек, който така открито показва колко му е скъп споменът за жена му, може да се ожени отново два-три месеца по-късно. Очевидно го бил направил в името на единствения човек, когото наистина обичал дълбоко. Аз веднага се свързах с Франция. Полицията в Ривиерата отвори гроба в Бюли, където я били погребали, защото тя уж била починала в някакъв близък санаториум. Ковчегът бил пълен с пънове. Това ти си го знаел, Тони.

Старият Скурас кимна. Той сякаш живееше в някакъв сън.

– След половин час полицаите открили кой бил подписал смъртния акт, а до края на деня заловили и лекаря. Обвинили го в убийство. Съгласно френското законодателство това е възможно, когато липсва тялото на покойника. Лекарят веднага ги завел в частната си клиника, където държал под ключ мисис Скурас. Лекарят, старшата сестра и още неколцина други вече са арестувани. Защо, по дяволите, не ни потърси преди всичко това?

– Държаха Шарлот и заплашваха, че веднага ще убият жена ми. Пък и ти какво би могъл да направиш?

– Един господ знае – отвърна чистосърдечно чичо Артър. – Тя е добре, Тони. Калвърт говори по радиото в пет часа тази сутрин. – И чичо Артър посочи с палец нагоре. – Използува преподавателя на Лаворски в замъка.

Скурас и лорд Кърксайд изумено зяпнаха. Лаворски, от чиято уста продължаваше да тече кръв, и Долман изглеждаха като ударени с мокър парцал по главата. По-широко отворени очи от тези на Шарлот не бях виждал. Тя ме гледаше по доста особен начин.

– Вярно е – каза Сюзан Кърксайд. – Бях с него, но той ми каза да не казвам на никого. – Тя дойде, хвана ме за ръката и ми се усмихна. – Още веднъж искам да се извиня за това, което казах снощи. Мисля, че сте най-чудесния човек, когото познавам. С изключение на Роли, разбира се.

Тя се извърна, защото по стълбите се чува някакви стъпки, и мигновено забрави за втория най-чудесен човек в живота си.

– Роли! – извика тя. – Роли!

Видях как Роли разпери ръце да я прегърне.

Преброих ги и установих, че липсващи нямаше. Тук бяха всички – синовете на полицая Макдоналд, Ролинсън, синът на Кърксайд, както и изчезналите от малките лодки, за които знаехме. Зад тях пристъпваше дребна старица в дълга тъмна рокля и шал на главата. Отидох при нея и я хванах за ръката.

– Мисис Макекърн – казах ѝ аз. – Скоро ще ви отведе у вас. Вашият съпруг ви очаква.

– Благодаря, млади човече – отвърна тя приветливо. – Ще бъде много мило от ваша страна. – И тя ме хвана за ръката, сякаш вече принадлежах само на нея.

Към нас се приближи Шарлот Скурас и ме хвана за другата ръка, не толкова собственически, но пред всички. Не ми беше неприятно. Тя каза: – Знаеше ли за мен? Кога разбра?

– Знаел е – намеси се замислено чичо Артър. – Каза, че е знаел. Но ти това на мен не си ми го обяснил, Калвърт.

– Не беше трудно, сър. Ако човек знае всички факти, искам да кажа – добавих бързо аз. – Всъщност към тебе, Шарлот, ме насочи сър Антъни. Посещението, което направи на „Файъркрест“, за да приспи евентуалните ни подозрения относно счупения радиопредавател, по-скоро ме изпълни с още подозрения. При нормални обстоятелства, сър, вие не би трябвало да идвате при мен, а да отидете в полицията на брега или поне до първия обществен телефон. След това, за да насочите разговора към прерязания телефонен кабел, вие започнахте да се питате дали неизвестният унищожител на радиопредаватели не е повредил и двата обществени телефонни поста на острова, за да ни откъсне напълно от света. За човек с вашата интелигентност подобна идея е пълна глупост, защото почти всяка къща в Торбей има телефон. Само че сте смятали, че ако вие самият споменете нещо за прекъснат кабел, това може да прозвучи подозрително и затова не го направихте. После сержант Макдоналд ми разказа как в Торбей всички ви уважавали, което беше в рязко противоречие с поведението ви във вторник вечерта на „Шангрила“. Просто реших, че има нещо гнило. Тази викторианска мелодрама, която вие и Шарлот разиграхте онази нощ, ме заблуди за не повече от пет секунди. Не беше възможно човек, който така много обича жена си, да се държи толкова лошо с друга очевидно хубава жена.

– Благодаря, сър – промърмори Шарлот.

– Някак си не се връзваше да я изпраща да донесе снимката на жена

му, освен ако някой не му беше наредил. А това ви е било наредено от Лаворски и Долман. Не беше за вярване и че тя ще отиде и ще я донесе – онази Шарлот Майнър, която познавам, по-скоро би ви ударила по главата с нещо, сър. Следователно, щом вие не сте това, на което се правите, значи същото важи и за теб, Шарлот. По този начин злодеите смятат, че подготвят почвата за бягството ти от злия барон, така че, като дойдеш на „Файъркреет“ да станеш тяхното око и ухо и да ги информираш за всички наши ходове, тъй като не са сигурни дали няма да открием скрития от тях малък предавател в машинното ни отделение. След като разбират, че сме открили Хънслет – а по онова време те вече са си прибрали предавателя – не им е оставало нищо друго, освен да се опитат да те изпратят на борда на „Файъркреет“. За по-голяма убедителност ти насиняват и окото – гримът вече почти се е размил – правят няколко грозни белега на гърба ти и те пускат във водата с една малка найлонова торбичка около кръста ти, където са пистолетът и миниатюрният радиопредавател. Казаха са ти, че ако не правиш каквото се иска от тебе, ще пострада мисис Скурас. Тя кимна:

– Точно така беше.

– Зрението ми е великолепно, а това на сър Артър не е – още от войната. Огледах внимателно белезите на гърба ти. Бяха съвсем истински. Както бяха истински и убожданията от спринцовката, с която са ти инжектирали болкоуспокояващо средство преди да те ударят с камшика. В това отношение някой е проявил човечност, така да се каже.

– Много неща бих понесъл – обади се Скурас мрачно, – но не и мисълта... не и мисълта, че...

– Допуснах, че именно вие сте настояли за упойката, сър. Дори бях сигурен. Както бях сигурен, че сте държали и на запазването на живота на отвлечените от всички онези малки яхти и сте казали, че последиците от това изобщо не ви интересуват. Между другото. Шарлот, аз прокарах нокът по един от белезите на гърба ти. Би трябвало да подскочиш от болка, но ти дори не трепна. И то след престоя ти в солената вода. След това вече бях сигурен в подозренията си. За всичко, което вършех, си имах основанията. Ти ни каза, че си дошла да ни предупредиш за грозящата ни смъртна опасност, все едно, че ние нищо не знаехме. Отвърнах, че до един час ще напуснем Торбей, и ти веднага се измъкна до каютата си, за да им го предадеш. Затова Куин, Жак и Крамър дойдоха с гумената лодка доста преди времето, когато според тебе трябваше да дойдат – смятали са, че ще ни изненадат. Ти сигурно много обичаш мисис Скурас, Шарлот. Нямала си голям избор – ставало е въпрос или за

нея, или за нас. Само че аз ги очаквах и Жак и Крамър умряха. Казах ти, че тръгваме към Илън Оран и Крейгмор. Ти веднага отново изприпка в каютата си и им предаде, че се насочваме към Илън Оран и Крейгмор, което не би трябвало да ги разтревожи ни най-малко. По-късно ти казах, че отиваме към Дъб Сгир. Ти пак се отправи към каютата си, но преди да успееш да се свържеш с тях, падна и заспа на килима, може би в резултат на мъничкото нещо, което бях поставил в кафето ти. Не можех да те оставя да уведомиш приятелите си, че тръгвам към Дъб Сгир. Иначе там щяха да ни чакат доста посрещачи.

– Значи си бил в каютата ми, така ли? Каза, че съм била на пода?

– Да. Но нямам нищо общо с дон Жуан. Влизам и излизам в спалните на дами като едното нищо. Попитай Сюзан Кърксайд. Ти беше на пода и аз те сложих в леглото. Разгледах ти ръцете и видях, че белезите от въжето са изчезнали. Явно са били използвали гумени медицински маркучета, точно преди да дойдем аз и Хънслет.

Тя кимна смутено.

– Естествено, намерих предавателя и пистолета. После, докато бяхме в Крейгмор, ти се опита да измъкнеш още информация от мен. Тогава дори направи опит да ме предупредиш, защото вече се разкъсваше на две. Аз ти дадох исканата информация, но тя не беше цялата истина. Казах ти само онова, което исках да предадеш на Лаворски и хората му, и ти – кимнах одобрително, – го стори като послушно малко момиченце. Изтича до спретнатата си варосана стая и...

– Филип Калвърт – бавно произнесе тя, – ти си най-жалкият, лицемерен и подъл тип...

– На борда на „Шангрила“ има хора на Лаворски – прекъсна, ни възбудено старият Скурас. Той вече се беше покопитил. – Могат да се измъкнат...

– Ще се измъкнат с доживотни присъди – отвърнах аз. – Сигурно вече са с белезници, или с каквото там обичайно боравят в такива случаи хората на капитан Роли.

– А как разбрахте местоположението на „Шангрила“? Как я открихте в тази мъгла през нощта?

– Работи ли моторницата на яхтата ви? – запитах аз.

– Какво? Какво, по дяволите... – Той изведнъж се отпусна. – Не работи. Нещо става с двигателя.

– Нормалното въздействие на пудрата захар върху двигателите – обясних аз. Всъщност всякаква захар върши работа, ако се сипе в резервоара, но в случая разполагах само с пудра захар. Това стана в сряда

вечерта, когато със сър Артър си тръгнахме от яхтата ви, но преди да тръгнем с „Файъркрест“ към пристана. Добрах се до моторницата с един килограм захар. Боя се, че клапаните на двигателя вече не стават за нищо. Носех и едно малко устройство, излъчващо насочващ сигнал, което прикрепих към вътрешната преграда близо до котвата – място, където никой не би погледнал дори и след една година. Така че вие си прибрахте повредената моторница на борда, а ние вече знаехме къде се намира яхтата ви във всеки един момент.

– Боя се, че не разбирам, Калвърт.

– Погледнете господата Лаворски, Долман и Имри. Те добре разбират за какво става дума. Зная точната честота на изпращаните от този предавател сигнали – нали аз съм го поставял. Дадохме на един от хората на мистър Хъчинсън тази честота и той настрои приемника си на нея. Като всички риболовни корабчета, и неговото разполага със затворена антена, която действа като пеленгатор. Той просто е трябвало да я върти, докато открие посоката, от която сигналът е най-силен. В това отношение изобщо не е могъл да сбърка.

– Хората на мистър Хъчинсън ли? – запита внимателно Скурас. – Какви са тези риболовни корабчета?

Вече започвах да се чувствавам доста неловко от едната страна ме държеше мисис Макеърн, от другата – Шарлот, а и в доста погледи се четеше неприкрита враждебност. Но трябваше да продължавам.

– Мистър Хъчинсън има две корабчета за лов на акули. Снощи, преди да дойда в Дъб Сгир, използвах предавателя на едното от тях и поисках подкрепления – тези хора, които виждате пред себе си. Отвърнаха ми, че в такова време не могат да изпратят нито катери, нито хеликоптери, защото нямало никаква видимост. Аз им казах, че последното нещо, което бих искал, са проклетите им шумни хеликоптери, защото в случая изненадата беше от решаващо значение. А що се отнася до морския транспорт, да не се притесняват, тъй като познавам хора, за които фразата „нулева видимост“ не означава нищо. Имах предвид момчетата на мистър Хъчинсън. Те, превозиха дотук хората на капитан Роли. Мислех, че ще успеят да пристигнат късно през нощта, затова със сър Артър не искахме да тръгваме преди полунощ. Кога пристигнахте, капитан Роли?

– В девет и половина.

– Толкова рано? Признавам, че без радио не всичко беше достатъчно добре координирано. И после сте стигнали до брега с гумени лодки, промъкнали сте се тук през страничната врата и сте изчакали

завръщането на водолазната лодка. Доста време сте чакали.

– Вече се схващаме, сър.

Лорд Кърксайд се изкашля. Вероятно си мислеше за среднощната ми среща с дъщеря му.

– Отговорете ми на един въпрос, мистър Калвърт. Ако сте използвали радиото на едното от корабчетата на мистър Хъчинсън в Крейгмор, защо тогава е трябвало да се обаждате оттук по-късно същата вечер?

– Ако не го бях направил, сигурно вече щяхте да сте мъртъв. Петнайсет минути обяснявах подробно за остров Дъб Сгир и вътрешното разположение на замъка и на пещерата. Защото хората на капитан Роли трябваше да действуват в пълен мрак. След малко ще пристигне катер за нашите приятели, но дотогава вие, капитан Роли, трябва да ги охранявате добре.

Командосите натикаха пленниците в една сводеста хълтнатина в пещерата, поставиха три мощни прожектора да ги осветяват и сложиха четирима души въоръжена охрана. Приятелите ни без съмнение нямаше как да не изчакат пристигането на катера.

Шарлот бавно каза:

– Значи затова сър Артър не дойде с тебе и Хъчинсън този следобед като ходихте до „Нантвил“? За да си сигурен, че няма да говоря с охраната и да разбере истината?

– А защо иначе?

Тя си дръпна ръката и ме изгледа без каквато и да е благосклонност.

– С една дума, ти си ме измъчвал съвсем съзнателно – тихо каза тя.

– Оставил си ме да страдам в продължение на трийсет часа, а си знаел през цялото време.

– Връщах си го. Ти ме дебнеше, и аз те дебнех.

– Много съм ти задължена, няма що – отвърна разочаровано тя.

– Наистина трябва да му бъдеш задължена – каза хладно чичо Артър. Това направо трябваше да се запише някъде – чичо Артър да се обръща към аристократите, та макар и аристократи само по силата на брака, с такъв язвителен тон. – И ако Калвърт не иска да ги каже, аз ще го сторя вместо него. Първо, ако ти не изпращаше редовно малките си съобщения, Лаворски е щял да си помисли, че става нещо нередно, да зареже последните тонове злато в трюмовете на „Нантвил“ и да се измъкне, преди ние да успеем да дойдем. Хора като Лаворски имат силно развито шесто чувство за предстояща опасност. Второ, те никога не биха си признали престъпленията, ако не бяха убедени, че с нас е свършено.

Трето, Калвърт искаше да се стигне до такава ситуация, при която всички погледи да са насочени към „Файъркрест“, така че хората на капитан Роли да могат да заемат местата си, за да не се стига до излишно проливане на кръв – а защо не и твоята кръв, скъпа Шарлот? Четвърто, което е много важно, ако ти не поддържаше постоянна радиовръзка с тях почти до момента на нахлуването ни през тези врати и не им беше казала, че идваме – а за да можеш да ни чуеш, ние дори щяхме да оставим вратата на салона отворена – тук щеше да избухне такава престрелка, че биха загинали и аз не знам колко души. Но така те са били убедени, че контролират ситуацията, че капанът е готов и че ти си на борда ни с пистолет, за да ни поставиш в шах, когато му дойде времето. Пето, най-важното, – капитан Роли се е бил прикрил на стотина метра от тук, в напречния тунел, а хората му са били далече, в едно складово помещение в замъка. Как според теб биха могли да разберат кога точно да се намесят, и то така, че да действуват едновременно? Естествено, те имат портативни радиостанции и са чували всяка дума от разговорите ни тук. Не забравяй, че собственият ти предавател е откраднат от „Файъркрест“. Това всъщност е бил предавателят на Калвърт. Той е знаел използваната от тебе честота и снощи я е съобщил където трябва. Това е станало, след като ти е дал... ъ-ъ-ъ... да си пийнеш нещо и после е проверил предавателя ти, преди да се обади от замъка.

Шарлот се извърна и ми каза:

– Смятам, че ти си най-презреният и най-подозрителният тип, когото някога съм срещала. – Очите ѝ блестяха: дали от сълзи, или от друго, беше трудно да се каже. Чувствувах се страшно неловко. Тя ме хвана за ръката и тихо прошепна: – Как може да си толкова глупав! Та онзи пистолет можеше да гръмне. Щях да те убия, Филип!

Погалих ръката ѝ и отвърнах:

– Май сама не си вярваш.

Не беше най-добрият момент да ѝ казвам, че ако този пистолет бе гръмнал, сигурно завинаги бих загубил вяра в триъгълните пили.

* * *

Сивата мъгла бавно се вдигаше, а зората вече хвърляше отблясъци върху поукротилото се море, когато Тим Хъчинсън леко завъртя шурвала на „Файъркрест“ към Илън Оран.

Бяхме само четирима души на борда – аз, Хъчинсън, мисис Макекърн и Шарлот. Бях казал на Шарлот да отиде да си отпочине в замъка на Дъб Сгир, но тя не ми обърна никакво внимание, помогна на мисис

Макекърн да се качи на борда и остана с нея. Доста самонадеяна дама – вече виждах колко неприятности ще си имам в предстоящите години. Чичо Артър не дойде с нас. Тази нощ нищо не би могло да го накара да се качи на „Файъркрест“. Той сигурно вече предвкушаваше насладите на седмото небе. Вероятно седеше пред огъня на камината в гостната на замъка, отпиваше от превъзходното уиски на лорд Кърксайд и разказваше подвизите си на омаяната аристократична публика. Ако имах късмет, той можеше да спомене и моето име веднъж-дваж, докато раздуваше епичната история. Макар че едва ли.

Мисис Макекърн не предвкушаваше подобни наслади. Тя отдавна вече се намираше в рая. Дребничката възрастна дама се усмихваше и усмихваше през целия път до дома си на Илън Оран. Надявах се, че старият Доналд Макекърн се е сетил да си смени ризата.

КРАЙ

© Алистър Маклейн
© Сергей Христов, превод от английски

Alistair MacLean

Сканиране: Бате Коста, 2008
Редакция: Abalone, 2009

Издание:

Алистър Маклейн. Устата на гроба
Издателство „Петрум Ко“
Редактор: Иван Тотоманов
Художник: Кирил Ангелов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12240>]